

ÇENGİZ HAN

(1155-1227)

Ord. Prof. Dr.

A. ZEKİ VELİDİ TOĞAN

1969-70
KIŞ SÖMESTRESİ

ÇENGİZHAN
(1155 - 1227)

Ord.Prof.Dr. A.Zeki Velidi Togan

1969 - 70
Kış Sömestresi

GİRİŞ

18.11.1969

Fakülteye intisabımdan beri (1927) Çengiz Han'ın tarihini bir defa, 1962 ve Temürünkini de yine bir defa, 1964 lerde anlatmıştım. Şimdi Çengiz'i daha geniş ölçüde analatacağız. Çengiz 1153 de, bir diğer rivayete göre ise 1167 de doğmuş ve 1227 de ölmüştür. Hayatı tafsilatıyla biliniyor ve malûmdur. Kendisi cihana büyük ölçüde tesirli olduğundan Avrupalılar olsun, Çinliler olsun, bunun hayatını yazmışlardır. Kendisinin yazdığını tarih de vardır. Bu bize Farsça, Türkçe, Arapça, Çince ve Moğolca olarak gelmiştir. Bu yönlerden tarihi tafsilatlı olarak öğrenilmeye müsaittir. Nitekim bunlar devrimize kadar çeşitli âlimler tarafından tetkik edilmiştir. Eskilerden Petis de la Croix vardır ki, önce eserini Fransızca yazmış, sonra İngilizce ve Almancaya da çevrilmiştir. İngilizcede pek mufassal ve tarafsız olarak Hovorth'un Moğol tarihini vardır. Fransızca olarak R.Grousset'nin kitabı önemlidir ki, İngilizceye de çevrilmiştir.

Türkçemizde maalesef Çengiz Han'a dair tafsilatlı bir eser hâlâ yoktur. Ülkemizde İslâm an'anesi, Arap halifeleri geleneği kuvvetli olduğundan din tesiriyle Çengiz'e ve evlâdına karşı umumiyetle bir düşmanlık hissi mevcuttur. Bunun tesiri hâlâ devam eder ve Çengiz umumiyetle lânetlenir. Bu yüzden olsa gerek hayatı bizim tarihî edebiyatımızda pek mufassal değildir. Hatta Çengiz ve evlâdının hayatının yazan Residedin'in kitabı dahi, Türk tarihinin temel kaynağı onun ilk toplu hûlasası olduğu halde tercüme edilememiştir. Rusya'da ise 4 cilt çok eskilerden intişar etmişti. 1946 dan beri Farsça metin ve Rusça tercümesi birçok ciltler halinde ilimler akademisi tarafından neşredilmektedir.

Bu eserin asıl nüshaları Türkiye'de bhusus Topkapı sarayındadır. Bilhassa 1518 numarada, Camiüt tevarih'in, Arapçasının hayatında ve kendi kontrolünde yazılmış bir nüshası vardır ki, son neşirler hep buna göre yapılmıştır. Bundan alınan fotoğraflar, 1940'larda Leningrad

~~mu~~ sarası sırasında kaybolduğundan, sonraki neşirlerde bu kullanılmadı. Farsça metni Bakı'da A. Alizâde neşretti ki, bu da Topkapı nüshası olmaksızın neşredilmişti.

Reşideddin'in eserlerini Türkçe, Moğolca, Farsça ve Arapça olarak dört dilde yazmış ve çeşitli kopyelerini yaptıırarak çeşitli ülkelere göndermiştir. Bu yazmaların başlıca nüshaları resimlidir ki, Topkapı ve Paris nüshaları böyledir. Arapça nüshaları eksiktir, Londra ve Edinburg'da ki, nüshalar kitabın ikinci cildine ait. Bizde de Arapça nüshalar bulunmuş, ancak asıl Farsçaları kalmış ki, onlar da resimlidir. Ancak Arapçasının birinci cildi çeşitli Türk kavimleri tarihi, sadece Ayasofya kütüphanesinde bulunuyor ki, bu da eksiktir. Reşideddin'in eserlerini öğrenmekte esas nokta, bunların başka dillerde yazılmış eserlerle karşılaştırılmasının mümkün olmasıdır. Bazı kronolojiler, Gizli Tarih, Âşıkpaşazâde Tarihi keza Çince tarihlerle de mukayese etmek mümkündür. Çin tarihleri kısmen Avrupa dillerine tercüme edildi.

Reşideddin'in kitabının Moğolca aslının sadece şecere kısmı bize kadar gelebilmiştir. Bu şecerenin Türk tarihine ait olan kısımdaki resimler eksik kalmış. Çin, Yahudi, Papa, vs. kısımların tarihlerinde resimleri kalmıştır. Bu nüsha bize Altınordu'dan gelmiş. Resimlerin altı Moğolca ve Farsça yazılmış ve o şahsiyet hakkında izahat verilmiştir. Bu teknik eser Moğolca ve Türkçesinde verilmiş. Türkçesi Topkapı H 1253 numaralı albümde var ki, Temür'ün şeceresi olarak yazılmış ki, coddası A-langua'dan başlayıp Çengizli'ne ihtiva etmektedir. Bu nüshada izahatlar Uygur harfleriyle Türkçedir.

Fakat Reşideddin'in eserinin Türkçe nüshası bize tam olarak gelemedi. Yalnız Nadir Mirza adlı bir Azerbaycanlı litograf olarak basılan Tebriz Tarihi'nde Türkçe olan bu kitabı daha Safeviler devrinde gördüğünü kaydeder. Kitabın Türkçesi Akkoyunlu sarayında da bulunmuş ki, Osmanlı elçisi Şükrullah bunu görmüş ve Behcet üt-Tevarih'inde kaydetmiştir. Reşideddin Tarihinin tam bir nüshası Temür ve evlâdı elinde de bulunmuştur. Birisi Taşkent Özbek İlimler Akademisi kütüphanesinde bulunuyor; içinde Türkçe nüshadan bazı varaklar kalmıştır. Bu nüshayı 1969 yazında Emel Esin, N. Atasov ve Filiz hanımlar görmüşlerdir. Ancak Ruslar fotoğrafının dahi alınmasına müsaade etmediler.

Bu sene Çengiz'in tarihini anlatacağız. Çengiz devri tarihinin birçok yönleri vardır. Biz harplerden çok kültür tarihine önem vereceğiz ki, ehemmiyetli olan da budur. Bunu aydınlatmaya çalışacağız. Mesela bunlardan Çengiz ve oğulları devrindeki yol ve posta teşkilâtını zikrelelim. Vaktiyle bir Sinolog olan Maenchen-Helfen Türkçe ve Moğolca'da bilirdi, güzel eserler kaleme almıştır. Bu zat 1924 de Çin'e bir seyahat yaptı ve bunun bir eser olarak yazdı. Bunda Moskova'dan Sibirya yolu ile Pekin'e seyahatinin hikâyesini anlatır. Bu eserinde Çin hududunda Urankhay (Hakas) bölgesinde posta yollarından bahseder. Kendisi bunları tafsilatlı olarak negretmek arzusunda idi. Ancak bu eserini vücuda getiremedi. Bahsettiği yollar Yenisey nehri başlarında bir geçidi aşıyordu ki, Kem'e müvazi olarak gidiyordu. Buraları sarp dağlık olduğundan çağımız yolları gibi kayaları düzelterip, 4 atlı yürüyerek şekilde yollar yapılmıştı. Bu yollar büyük orduların sevkine müsait idi, ki Çengiz tarihlerinden böyle "Çar esb" kollar zikredilmiştir. Bu tipte yolları sadece Yenisey taraflarında değil, Boruhor ve İle nehri kuzeyinde de yapmışlardır. Bu yollara "Yam", posta yolu denilmiştir. Bu yıl üzerinde muayyen mesafelerde posta istasyonları da yapılmıştır. Bu sayede, çağının en büyük sür'atı sağlanmıştı. Avrupadan gelenler de bu posta ile gönderildiler ki, bunlar istirahatata vakit bulmadan bu sür'atlı gidişten memnun kalmamışlardı. Bu yollar dan Türkistan'ın güneyinden gelen yol, Hutun'den Kâşgar üzerinden Belh-Nisabur-Rey-Tebriz üzerinden Şivas'a kadar gelmiş, Bizans'a ulaşmıştır. Kuzeyden geçen diğer yol Han yolu, Kazakistan ortalarından geçmişti. Rusların hayatına da "Yamçı" büyük ölçüde tesir etmiştir. Puşkin'in bir şiiri Yamçadan bahseder. Türkiye'de de Yam Teşkilâtı olmuş, Bir yol Hindistan'a, bir diğer yol Çin'in şarkından Singapur'a kadar ilerlemiş,

Çengiz'in ve evlâdının büyük imparatorluğunun asıl sırrı bu noktadan anlaşılmalıdır. Büyük mesafeleri birleştirmişler, aradaki nakliyatı çabuklaştırmışlardır. Pek önemli bir diğer hususiyetleri de aradaki küçük devletleri ve gümrük duvarlarını bırakmamalarıdır. Çengizden önce gümrük pek çoktu. Bağdat'dan çıkan bir mal, Buhara'ya gelinceye kadar 28 yerde gümrük veriyordu. Bu ise bazen malın asıl fiyatının birkaç misli artmasına sebep oluyordu. İşte Çengiz ve evlâdı bunu ortadan kaldırdı. Ülkeyi tek bir gümrüğe tâbi kıldı. Çengiz kezâ ülkede para birimini sabit

kıldı ki, burada esas 2,5 kg ağırlıkta "yastuk"lardır. Bu "yastuk"lar altın veya gümüş olmaş. Gerçi bunun küçük birimleri de ticarete kullanılmış. Ancak asıl sabit kıyaset bu olmuştur.

Çengiz'liler ellerine toplanan parayı kaçırmamak için çek, banknot usulünü de vazettiler. Bu sayede bir yandan Pekin bir yandan Tebriz veya Kırım, Saray ile Taşkent arasında ticari mübâdelede büyük kolaylık sağlandı.

Çengiz cihan çapındaki büyük inkılapları vücuda getirirken, elbette büyük felâketler de yarattı. Ve bu felâketlere muvazi olarak yenilikler yarattı. Çengiz'in yıkmak istediği düzenin de yarattığı şehirler ve onların kalabalık kudretli ahalişi vardı. Çengiz ise bu mübâdele yolu üzerindeki şehir ve kavimleri yok edecekti. Nişabur halkı, asırların kazancını yitirmek istemedi. Çengiz'e korkunç bir mukavemet gösterdi. Bu ise onlara ancak felâket getirdi. Neticede sülâleler ve bunların yarattığı gümrükler yıkıldı. Çengiz yepyeni bir nizam, dünya düzeni yarattı. Bu arada çok geçmeden yıkılan sülâleler sihrîyet yolu ile Çengizlilere yanaştılar ve bir yarım asır sonra münâsebetler düzgünleşti. Ancak bu zaman zarfında, yeni bir nizam kuruluncaya kadar büyük çatışmalar oldu. Çengiz'in tarihi işte bu mücadelenin Asya'daki büyük değişmelerin tarihi demek gibidir.

20.11.1969

Çengiz İmparatorluğu'nun kurulmasının temelleri:

Çengiz'in devletinin kurulmasının amilleri nelerdir?. Çengiz devletinin kuruluşu, Çengiz'in 1227 de öldüğü zaman tamamlanmış bulunuyordu. Sonradan oğulları ve torunları bunu genişletmişlerdir. İşte Çengiz'in bu devleti kurulduğu sıralarda Asya ve doğu Avrupa ufak feodal devletlere bölünmüş bulunuyordu. Çin sahasında Kitanlar vardı ki, bunlara Kıtay (Hitay) da denir. 907 de T'ang'lardan sonra kurulan Kitan devleti 1125 de ikiye ayrıldı. Batıya giden kolu Kara-Hitay olarak Tiyanşan'ın orta kısımlarına hâkim olarak yaşamıştır. Çin'in güneyinde ise Sung sülâlesi vardı. Bu da 960'larda kurulmuş ve Kubilay'ın 1279 daki istilasına kadar devam etmiştir. Bu da güney ve kuzey Sung'lar olmak üzere ikiye ayrılır. Kuzeyi 1127 de, güney kolu ise ancak 1279 da yıkıldı. Kuzey Çin de Chin(Jin) sülâlesi bulunuyordu. İslâm kaynakları bun Altın Han, Türkler ise Çürçit demişlerdir. Çürçit ismi Oğuznâme'de de geçer ve Oğuz'un burasını zaptettiği kaydedilir. 1204 de Çengiz bunları ortadan kaldırmıştır. Ancak bu birden olmadı; zira bu devlet Sung'lara dayandıklarından

hayli uzun zaman mukavemet ettiler.

İslâm ülkelerine gelince, İran sahasında çeşitli devletler bulunuyordu. Bunların başında Bağdat'ın merkezi bulunduğu Abbasi devleti gelir. Çengiz devleti kurulduğu sıralarda Nasir, Zahir, Müstansır ve Müstasım baba oğul sülâleleri devam etmiştir ki, Hulagu Han'a kadar bu devam etti. Merkezî Aral'ın güneyi olan Harezm sahasına ve batı Türkistan'ın birçok yerlerine Harezmşahlar hâkimdir. Çengiz'in ilk yıllarında Muhammed Tekeş başta idi. Sonra Alâeddin Muhammed başa geçti. Bunun oğlu da Celâledin Harezmşahların batısında, Bağdat taraflarına hâkim bulunan Abbasilere kadar arada çeşitli devletler, Atabekler vardı: Bunların başlıcaları şunlardır: Musul Atabekleri, Halep, Sincar, Şam Atabekleri ki, Nureddin Zengi hâkimdir. Diyarbekir'de Artukoğulları bulunuyordu. Harput da keza; Nardin'de de Artuklu beğliği halâ yaşıyordu. Ahlat'ta bir ermeni krallığı Azerbaycan'da Arran taraflarına Şeddadoğulları bulunur. Bunların kuzeyinde Şirvanşahlar vardır. Anadolu'da Anadolu Selçukluları bulunuyordu. Ancak bu devlet de feodal devletlere bölünmek istidadında bulunuyordu. Sivas-Malatya tarafları Danişmend oğullarının idaresinde idi. Erincan'da Mengücek oğulları, Erzurum taraflarında Saltukoğulları bulunuyor. İran Azerbaycanı taraflarında Atabeklerden Eldeniz oğulları vardır. Güney İran yani Fars'da Selgurlular, Luriştan'da Hezârecb Aatabekleri, keza Yezd'de yerli Atabekler bulunuyor. Diyarbekir-Musul taraflarında keza İnahoğullarında zikredilmelidir. Hindistan'da, Kevlûk denilen Dehli sultanları, Afganistan sahasında ise Gurlular bulunuyor. Bunlar da kendi aralarında feodallere bölünmüşlerdir. Bingale'de Khalac Türklerinin Sultanlığı vardı.

Asıl Çengiz'in zuhur ettiği sahalarda ise Nayan hanlığı vardı. Eski Gök-Türklerin merkezinde Kireyitler, daha batıda Kuke-nor taraflarında ise Tangutlar bulunuyordu. Orhon-Onon-Kerulen başlarında asıl Çengiz'in zuhur ettiği sahada, hâkim bir kabile değil, kaynaşma halinde kabileler mevzu bahisli. Bunların nüfuzluları Çengiz'in mensup olduğu Börçegin (Börtegin)lerdi. Baykal civarında ve kuzeyinde de hemen hepsi müstakil bir hovli Kırgız kabilesi bulunuyordu. Rusya ve Doğu Avrupa sahasında Volga boylarında Bulgarlar Hazarlar bulunuyordu. Hazarların sahasına daha sonra yabancı kaynaklarda "Polovits" yani sarışın denilen Kıpçak (Kumanlar) hâkim oldular. Kafkaslarda Ermeni ve Gürcüler zikre değer. Bu kafkas sahasında hemen her dere, her vâdi müstakil gibidir. Afganistan'da da

böyle idi ki, her dereye bir bey hâkimdi. Rusların oturdukları sahalarda ufak devletçiklere, knezliklere bölünmüştü. En marafları Suzdal, Novgorod, Moskova, Cladimir, Kiev, Ryazan idi.

Görülüyor ki, Çengiz'in devlet kuracağı sahada yüzlerce feodal bulunmaktadır. Bu devletçiklerin başlarında kiminde iyi, kiminde pek kötü hükümdarlar bulunuyordu. Karakter itibarıyla karışık hükümdarlar da bulunuyordu ki, bazen pek iyi, bazen ise pek kötü idi. Meselâ Celâleddin Harezmşah böyle idi. Musul Atabeki Mes'ud da böyle idi. İbn Esir, Abdullatif Bağdadi ve Yakut bunları tarif eder, fazilet ve hatalarını söylerler. Bilhassa A.Bağdadi bunu açıkca anlatır. Çengiz'in zuhur ettiği yıllarda çok yerleri gezen Yakut da, devrinin karakterini eserinde Mu'cem ül-Büldâ da yer yer aksettirmiştir.

Yukarıda zikredilen bütün devletçikler müstakil sayılıyordu. Tabii ki bunların hepsinin apayrı gümrükleri vardı. İran sahası, çeşitli devletlere sahip olduğundan en çok gümrük alınan bir yerdi. Buralarda bir birini öldürmekten çekinmeyen sapık mezhepler de vardı. Batınîler Azerbecan'ın güney taraflarında Alamut'da üs edinerek etrafa terör saçıyorlardı. Huzistan da böyle idi, ki Nasireddin Tusi'yi bile esir edip çalıştırmışlardır. Bu feodaller gerçi kendi ülkelerinin medenî imarına, kalkınmasına çok çalıştılar. Bu feodallerin kendi tarihçileri de vardı. İşte Çengiz'in tarihini gerçek yerine oturtmak bu bakımdan zordur. Zira bu müellifler, kendi hükümdarlarının Çengiz tarafından ortadan kaldırılmasını, cihanın en büyük felâketi olarak gösterirler. Onların yazdığı tarihî eserler ise tabii ki bizim Çengiz'in hayatı hakkında başvuracağımız esas kitaplardandır. Bu bakımdan bunun felâket mi, yoksa mes'ud bir olay mı olduğunu ancak hislerden sıvrılarak anlayabiliriz. Diğer taraftan devletler arasında ticarî ve iktisadî bakımdan bir anlaşma yoktu. Sadece kültürel sahada, İslâmın tesiriyledir ki, bir birlik teessüs etmiş gibiydi. İslâmiyet öncesi bu birlik Hristiyanlık, Budizm ves. gibi dinlerin birbir mezhebinden sonra ki berraklığı ifade ediyordu. İslâm bütün bu din ve mezheplerinin hepsini temizlemişti. Ancak iktisadî sahada birlik yoktu. Ticaret işi çok sakattı. Ve ticaret yolları sadece meskûn yerlerden ve şehirden şehire geçirdi. İse yolun uzamasına ve maliyetin yükselmesine sebep olurdu.

24 Kasım 196

Ticaret Yolları:

Bu dersimizde Çengizli devleti kurulmadan önceki asırların ticaret yollarından bahsedeceğiz. Bu zamanın ticaret yolları, şimdi Rusların inşa etmiş olduğu demiryolları istikâmetinde veya onlara muvazi de

ğildir. Ancak daha güneyden Kazakistan ortalarından bir yol olmuş. Bu ise büyük Hun ve sonraki Göktürklerin hâkimiyetleri devrinde işlek olmuş. Bizanslılarla Göktürklerin temasları, karşılıklı elçi gidip gelmeleri, bu yol üzerinde cereyan etmiş. Keza bu yol, ipek alışverişine de sahne olmuş. Fakat bu devletler yıkıldıktan sonra da yollar yine kalmış. Ancak bu büyük doğu batı yolu işlemediği zamanlar güney-kuzey yolları canlanmış. Bu son yollar Aral civarından ve Tiyanşan dağlarından kuzeye doğru gitmişlerdir. İşte bu güney-kuzey yollarından iki örnek burada verilecektir.

Asya kıtası için karakteristik olan yollardan birisi İbn Fadlan tarafından anlatılmıştır. İbn Fadlan 922'lerde, daha Oğuzlar İran sahasına inmeden önce bu seyahatını yapmıştır. Bu bir elçilik heyeti idi. 921 de Bağdat'dan hareket edip, Harezm'de Cürcaniye'ye gelmiş; Aral'ın dış kısmından giderek Kazan'ın güneyinde bulunan Bulgar şehrine varmıştır. İbn Fadlan'ın ve elçilik heyetinin birlikte gittikleri kervan gayet büyüktü. Tahminen 3000 at, 5000 insan bulunduğu söylenir ki, bu gerçektir, 5000 at, 3000 insan olmalıdır. Bu halde bile böylesine kalabalık bir kervan, adeta bir yürüyen pazar olmuştur. Yolculuk üç ay kadar sürdü. Muazzam kalabalık olan kervan, yolda da ticaret yapıyordu. Bu yolun güzergahı şöyle idi; Bağdat'dan çıkılıyor, sonra da Rey, Nisabur-hery ve Buhara. Buhara'ya Samanîlerin en şevketli zamanında vardılar. Bu sırada Samanî Nasb ibn Ahmed'in başveziri meşhur coğrafyacı Ceyhanî idi. Daha Harezm'e, Cürcani'ye geldiler. Kışın burada kaldılar ki, bu sırada İraq oğulları orada hâkim idiler.

Bütün kış mevsimi boyunca seyahat hazırlığı yaptılar. Nihayet 3 Mart 922 de yola çıktılar. Bu sırada Harezm'de bulunan halk İran dili konuşurdu ki, aralarında Türkler, Kücatlar da vardı. Harezm'den sonra Zencan'a geldiler. Burası Türk Kapısı tesmiye ediliyor. Sonra Cit'e geldiler. Bu sırada kar yağmasına rağmen yollarına devam ettiler. Sonra Harezm dağı denilen Üst Yurt'a geldiler. Orada tesâdüf ettikleri Seksevül ağaçlarını yakarak ısındılar. 15 gün sonra çok nehirleri olan yerlere geldiler ki burası Oğuzların yaylaları idi. İbn Fadlan Oğuzların hayatından da bahseder. Elçilik heyeti Selçukluların atası Subaşı'ya misâfir oldular. Subaşı bunların şerefine bir av partisi tertip etti. Bahar olduğu için pe çok kaz varmış, ki taş atarak isâbet ettirilebiliyordu. Oğuzlar ekmek kullanmazlarmış. Sonra Buğundu denilen yere gelindi ki, bu nehri hazır bulunan sallarla geçtiler. Nehirleri geçerken her zaman bir müfreze asker

önden gönderiliyordu ki, bunlar kervanı Başkurtların saldırısından koruyordu. Sonra Çam adlı nehre geldiler ki, bugün Cim diyorlar. Daha sonra da Cahş, Edil, Erdan, Varş, Axtı geçtiler. Bunlar belki küçük nehirlerdi, ancak bahar olduğu için kar sularıyla büyümüşlerdi.

İbn Fadlan'ın kâtibi bulunduğu elçilik heyetinin dahil bulunduğu kervan daha sonra Peçenek ülkesine geldi. Bunlar Ural nehri dolaylarında Peçenekler Oğuzlara nisbeten fakir idiler. Halbuki, Oğuzlar arasında 10000 at ve 100.000 koyunu olanlar bulunuyordu. Daha sonra Cayıx'a geldiler. Bundan sonra da Caha, Azhan-Baca-Samur-Kemel nehirlerine geldiler. Bunlar bugün de aşağı yukarı aynı isimlerle marufdur. Keza sonra varılan Solh nehri bugün de aynı isimlidir. Kicle nehri kıyılarında Başkurt'lara rastladılar ve onlardan pek çok korkmuşlardır. Bunların arasında müslüman olanların bulunduğu ve akidelerinden bahseder. Araları iki-üç günlük yol olan Çerimsan-Ürel-Baynak-Ütis-Nayasna ve Çavşun nehirlerinden sonra Bulgar hükümdarının karargâhına bir gece ve gündüzlük yol kalmıştı. Bulgarlara 4 padişah tâbi imiş. İbn Fadlan bu meydana yapılan ticâreti de anlatır. Bulgar şehri, şehir adına pek lâayık bir yer değildir. Cami ancak yeni yapılıyordu. Evler pek yoktu ve ahali çadırlarda yaşıyordu. Oğuzlarda ekmek olmamasına rağmen, bunlarda darı ekmeği vardır. Padişahlarını gördükleri zaman secde ederlerdi.

Bu seyahat 70 gün devam etmiş, ancak İbn Fadlan bu arada köy ve şehir görmemiş olsa gerek. Zira zikrettikleri hemen tamamen nehirlerdir. Şehir olarak Harezm ve Bulgar'ı zikreder ki, bu sonuncusu zaten o zaman yeni yapılıyordu. İbn Fadlan'ın dahil bulunduğu elçilik hayatı bir ticâret kervanı ile gitmişlerdi. Yukarıda da dediğimiz gibi, bu seyahatte, devrin ticâri hayatı ve kervan yolu hakkında da bilgi edinebiliriz. Bu kervanın bir diğer özelliği, pek muazzam bir kafiye olmasıdır. Hemen bütün mensupları silahlı idi. Kendilerini korumak, için, ayrıca askerî kuvvetler de bulunuyordu.

İbn Fadlan'ın gittiğinden gayri 10. asırda faal olan diğer yol, doğuda Tiyanşan'dan kuzeye gidendir. Bu yol Uygurlardan, yahut İslâm kaynaklarının ifâdesi ile Dokuzoğuzlardan Kırgızların ülkesine, Yeni-sey havzasına gidiyordu. Bu seyahatin hikâyesi Abdülhay Gerdizî dedir. Zeyn ül-Ahbar ismini taşıyan eseri Türk tarih ve etnografyası için, belli başlı kaynaklardandır. Bu seyahate ve Türklerle ait kısmı 1997 de Prof. Bartold tarafından Petersburg'da neşredilmişti. Gerdizî bu eserin-

de İbn Fadlan devrinde Samanîlerin veziri olan Ceyhanî'den pek çok nakillerde bulunmuştur. Keza 840 larda yazılan İbn Hurdadbih'den de istifade etmiştir ki, mâlumatı şu halde 900 lere, İbn Fadlan'ınki ile aynı senelere aittir.

Asya'nın merkezî kısmından, daha kuzeye giden bu kervan da pek kalabalık bir kervanmış. Bunun güzergâh (Marşerutu) şöyledir. Tiyanşan'ın merkezî kısımlarında Uygurların devleti vardı. Kervan bunların başkenti, şimdiki Urumçi yakınlarında Cinancket, yahut Koçu'dan hareket ederdi. Bu zamanlarda Kırgızlar Altayların doğu kısımlarında Kem (Yenisey) nehri nehri boylarında otururlardı. Bunlar sarı saçlı beyaz tenli insanlardı. Cinancket'den son da Kısım'a geliniyor. Sonraki Nukbet bir kasabadır ki, içinde ahali vardı. Buradan Temizart'a, hep otlak yerlerden birbuçuk ayda gelinir. Bazen bozkıra da rastlanır ki, bu ancak 5 gün devam eder. Daha sonra Menbeklu'ya gelinir. Burası 2 gün sürer. Dağlar, sık ormanlar, sonra bozkır, suluk yerler ki ayıcılığa da son derece müsaittir, birbirini takip eder. Nihayet Sayan dağlarının bir kısmı olan Kögmen dağlarına gelinir. Burada otlar boldur, her taraf, yolu karanlıkta bırakan yüksek ağaçlarla kaplıdır. Bu yol da yedi gün kadar devam eder. Sonra da Kırgızların merkez olan kasabaya geliyoruz. Burada Kırgız hakanının karargâhı vardır ki, burası bugünkü Kızıl olmalıdır. Yol burada üçe ayrılır: Birisi doğuya, birisi güneye, üçüncüsü ise batıya gider. Güneye giden yol, geline yoldur. Batıya gideni Kâmâklere ve Karlakların ülkesine gider. Üçüncü yol ise Furîlere gider ki, Yakutların ülkesinden giden yol olmalıdır. Kırgızların paytahtına giden yol üç ay sürerdi. Taccirler bu seyahat esnasında kıymetli mallarını nehirlerden geçirirken, islanmasın diye sırtlarına alırlardı.

Gördüğümüz bu iki Kuzey-Güney yolu aylarca devam eden yolculuklara sahne olurdu. Şu halde Orta Asya'dan kuzeye giden iki esas yolun birisi Aral-Hazar arasından Volga havzasına Bulgar şehrine öteki de Tiyanşan'ın merkezî kısımlarından Yenisey boylarına giderdi. Her iki yol da ticaret için müşkilât yolu ve seyahat aylarca sürerdi. Ticaret, kervanın harekete müsait olduğu yaz aylarında yapılabilirdi. İlk bahar kervanların gidişi, Sonbahar ise dönüş mevsimi idi. Bütün ticarî faaliyet bu yaz mevsimine sığdırılırdı.

27.11.1969

İç Asya'da doğu-batı istikâmetindeki yolları:

Bu dersimizde doğudan batıya giden yollardan bahsedeceğiz. Burada zikredilmesi gereken yol Kırım'dan ve Bizans sınırlarından Pekin'e Yahut Moğolistan sahasına, Uygurların ülkesine kadar devam eden yoldur. Bu doğudan batıya veya batıdan doğuya doğru gidilirdi. Bu yol, Kuzey-Güney yollarına nispetle çok daha zor bir yoldur. Zira o yollar daha kısadır, daha kolaydır ki, her sene üzerinde bir kervan muhakkak gitmiştir. Harezmi-Bulgar, Uygur-Kurguz yolları umumiyetle yılda bir defa da olsa işlemiştir. Buna karşılık doğu-batı yolu kesintisiz olarak, ancak büyük devletler kurulduğu vakit işlek olmuştur.

Asya'nın büyük bir kısmını, idareleri altına alan Hunlar devrinde bu yol, işlemiş olmalıdır. Göktürkler devrinde de işlek olmuş. Bizans elçileri bu yolla ve ticâret kervanlarıyla Göktürk hakanına gitmişlerdir. Karahanlılar devrinde de işlediğini biliyoruz. Fakat burda en muazzam faaliyet Çengiz evlâdı devrinde olmuştur. Çengizli ülkesindeki çeşitli ticaret yolları içinde en çok para getiren, geliri en büyük olan bu yol üzerindeki kervan ticâreti imiş. Burada doğudan batıya giden yollardan birkaç tanesi mevzu bahis edilecektir. Gerçi bunlardan güney istikâmetinde olanlar daha önceki tarihlerde de işlek olmuştur. Buna karşılık, şimdiki Sibiryâ demiryolunun biraz güneyinden Kazakistan sahralarının ortasından geçen kuzey yolu zaman zaman kesilmişti.

Güneyden giden yol, Çin seddinin nihayetindeki Tung Huan'dan sonra ikiye ayrılıyordu. Bir kol, kuzey yolu olacak Turfan-Küçü üzerinden Isıkgöl kıyısından Taşkent'e varıyordu. Güney yolu ise Hoten-Kâşgar üzerinden Fergana ve Semerkant'a geliyordu. Bu güney yolu da Kaşgar'da ikiye ayrılıyordu. Bir kol, kuzey kolu, Fergana üzerinden Semerkant'a gidiyordu. Diğeri de Pamir dağlarını aşarak Belh-Herat ve Nisabur'a ulaşıyordu. Pamir'den geçen bu ticâret yolu S.A.Stein tarafından tarif edilmiştir. Fakat bu yol, bazen Hindistan'a pek yakın olarak, dağların yüksek kısımlarından da geçmiştir.

Bu yolun muntazaman işlemesi Eftalitler devrinde olmuştur. Eftalitler Afganistan, Kuzey Hindistan taraflarını hâkim olarak Milâd yıllarından VI. asra kadar hâkim olan bir Türk devletidir. Eftalit camiasının başında Karluklar bulunmuştur. Fars edebiyatında, şiirlerde Çin'den

ve Karluktan gelen kervanlar zikredilir. Anlaşıyor ki, bir zaman doğu sınırlarında Çin kadar Karluk da önemli imiş. Nitekim Karluklar, sadece bu güney yoluna değil, öteki Fergana yoluna, hatta Turfan-küça yoluna dahi zaman zaman hakim oldular. Karluk devleti, mutlak bir merkezi devlet değil, müşterek hükümdar tâbi k a b i l e l e r c a m i a s ı idi. Ancak dahilen bir intizam olmuş ki, bunu pek iyi bilemiyoruz. Şu kadarı belli ki Buhara-Termiz ve Semerkant arasındaki sahada, Nesef-Karşı ve Kaş taraflarında çeşitli kabile ve hanlıklar yaşamış. Bu daracık sahada Eftalitler devrinde bir hayli hanlık mevcut olmuştur. Bunlar A v a r, H u n, K a r l u k, H a l a ç, K a y, K a s a n vs. hanlıkları. Keza bir kısım Tatarlar da orada bulunmuş. Demek ki 6-7 kavim hemen aynı sahada bulunmuş, ancak aralarında mücâdele olmamıştır. Herhalde bu ticâret kervanlarının geçmesi, birleşmelerinin büyük âmili olan gerek. Bu hanlıklar bu yoldan geçen kervanları basıp yağma etmemişler, aksine onların düzgün işlemelerini temin etmişlerdir. Zira bu şekilde alınacak gümrük, bu hanlıklar büyük para getiriyordu.

Bu yol ancak Eftalitlerin hâkim olduğu sahalarda emniyetli olmuştur. Bu emniyet, Eftalit camiasını teşkil eden kavimler arasında ticaret için bir anlaşma olduğunu gösteriyor. Hatta Araplar geldikten sonra dahi bu ülkede yaşayan Türk kavimlerine bir nevi otonomi verilmişti. Belh'teki Halaçlar ilk Arap fethinden sonra orada kaldılar. Ancak sonra Afşın gibi kumandanlar yetiştiren bu Halaçları din davasıyla yok ettiler. Bu mahalli Türkler Abbasiler devrinde büyük hizmetler görmüşlerdi. Eftalit sahasında görülen bu emniyet, yolun diğer kısımlarında mevcut değildi. Ticaret yolunun en çok kesildiği, kervanların en çok soyulduğu yerler, Aral gölü civarında Oğuz, Peçenek, Kıpçakların hâkim oldukları sahalardı. Bu sebeple buradan geçen yoldan kervanlar pek işleyememişlerdir. Buralardan kervanlar, ancak bu sahaya büyük devletler hâkim olduğu zamanlar işleyebilmiştir. Bu yoldan geçenler arasında iki Bizans elçisi de bulunmaktadır. Zenarkhos 568 de, Valentin'de üç yıl sonra 571 de, bu yoldan Tiyenşan dağlarındaki Göktürk başkentine varmışlardı. Göktürk devleti bu sahalara hâkim olduğu halde, bu ölçiler bozkırdan geçen yoldan değil, daha güneyden geçmişlerdir. Hazar denizinin kuzeyinden geçtikten sonra Harezm'den geçip, Aktağ'da Göktürk bakanlarını görmüşlerdi.

Bozkırdan,şimdiki Kazakistan ortalarından giden yol, belki eskiden beri işlekti. Ancak bu tarihen malûmdedir. Ancak, Çengizli İmparatorluğu devrinde, Avrupadan veya Önasya'dan gelen elçiler ve heyetler bu bozkır yolundan, yani Kazakistan'ın ortasından geçen yoldan gidip gelmişlerdi. Eski ticaret yolları, yukarıda bahsettiğimiz güney yolları, Eftalit sahâsından geçen yol da işlek olmuş. Ancak devrin asıl büyük özelliği, bu bozkır yolunun işlemesidir. Bu yol altı asır sonra, 1892-1902 yıllarında yapılan Sibiryâ demir yolunun gördüğü vazifeyi görmüştür. Asyanın tarihinde büyük inkılâp yapan da işte bu özelliğidir. Çengizli devleti kurulduğu zamanlarda, hem kuzey-güney yolları üzerinde, hem de doğu batı yolları üzerinde iktidar çeşitli kabilelerin elinde idi. Bazen bunlar birleşerek büyük devletler teşkil etmişler. Fakat çoğu zaman kendi başlarına yaşamışlardır. Ancak böyle olduğu zamanlarda da, kervanları basıp soynak yerine, onlardan gümrük almayı tercih ettiler. Bu yol üzerinde ipek mücevher, deri, çeşitli ilâçlar doğudan cam, madeni eşya, kılıç, iğne vs. de batıdan gelmiştir. Öyle olmuş ki, bir iğneye bir deve verilmiş; ancak, iğneyi yerine ulaştırmak için de pek büyük meşakkatler çekiliyordu. Bu doğu-batı yolunu tarif eden eserlerin belli başlığı A.Herрман'ın kidir: S.Arueł Stein, Serindia'sında, Sven Hedin de Southern Tibet'de, bu yollar hakkında bilgi verilmiştir.

2.12.1969

Çengiz ve evlâdı Tarihimiz Kaynaklarına Dair:

Bu dersinizde Çengiz ve evlâdının kurdukları devletin tarihinin kaynaklarından bahsedilecektir. Biz Türk tarihinin eski devrilerini, meselâ Göktürkler devrini daha ziyâde komşu milletlerin tarihlerinden öğreniyoruz. Meselâ Göktürk devri tarihi için Çin tarihleri birinci derecede önemlidir. Keza Sasanî İran, nihayet Arap kaynakları da gereklidir. Arap kaynakları Göktürk tarihi için geçtir. Ancak eski tarihlerini anlatan bahisler vardır. Keza grekçe ve Lâtince de öğrenmek icap eder. Türklerin kendilerinden ise sadece "Yazıtlar" kalmıştır. Yani bir yazılı tarih eseri kalmamıştır. Çengizli devletinde ise kendisinin ve oğullarının devrinin kaynakları pek çoktur. Bugüne kadar Çengizli tarihi araştırmalarında, Çengiz'in kendi devletini kurduktan sonraki kaynaklar esas alınarak öğrenilirdi. Çengiz'in ecdadı, hatta gençliği için kaynak yok denilirdi. Çengiz hakkında derli toplu bir eser yazmış

olan Rene Grousset böyle der. Umumî kanaat şu idi ki, Çengiz'in ecdadı ve gençliği hakkında kaynak yoktur. Halbuki vardır. Yalnız bu kayıtları gereği gibi incelenek için çok dil bilmek ve bu meselede vukuf sahibi olmak icap ediyor. Bu cümleden meselâ Çengiz'in birçok defalar savaştığı hattâ onlarla savaştan sonra öldüğü Tangutlar vardır. Bunların ülkesinden şimdilerde pek çok vesikalar çıkıyor. Keza Tibet kaynaklarının ihtiva ettiği orijinal bilgiler ancak yeni ilim âleminin önüne seriliyor. Çengizli İmparatorluğunun esas kısımlarında Çin seddi cıvarları, Çu havzası vs. deki kazılarda pek çok malzeme çıkıyor. Meselâ Sven Hedin 1938 lerdeki tetkik seyahati sırasında milyona varan vesika bulmuştu ki, büyük çoğunluğuna halâ el bile sürülmemiştir. Doğu Asya'da yerleşmek isteyen Japonların, İç Asya'ya doğru kaydıkları ilmi faaliyetlerinde de bir hayli zengin malzeme ortaya koydular.

Orta Asya'da bulunan şehirlerin değişik ve hususî durumlarına dikkati çekmek icap eder. Taklamakan çölü kıyısındaki şehirler, dağın ova ile irtibatı olan mntıkalarında kurulmuşlardı. Bu şehirlerin bazıları bugün harabe halindedir; bazılarına kumlar istilâ etmiştir. Bunu görenler, başka kaynaklara başvurmadan, Ortaasya'nın kurumakta olduğunu söylediler ki, bu efsâne hala da izlerini devam ettirmektedir. Halbuki bir kuraklık mevzubahis değildir. Aksine Tarım nehrinin seviyesi çoğu zaman artıyordu bile, Böyle olunca şehirler niçin viran oluyordu. Bu tamamen tabii bir olaydır. Şehirler nehirlerin ve onların sularının sulama sahaları ile ilgili olarak kurulup, geliştıyorlardı. Onlar varlıklarını en büyük ölçüde bu nehirlere ve onların sulama kabiliyetine borçlu idiler. Ancak dağlardan inen nehirler, zamanla yataklarını derinleştiriyor, böyle olunca o sahalarda sulama imkânsız oluyordu. Şehir de, daha uzağa nehir suyunun müsait olduğu bir yere naklediliyordu. Keza meselâ nehrin suları bir yıl çok olunca mecrası değişiyordu. Ve eski mecrâ üzerindeki şehirler terkediliyor, yenilerine geçiliyordu. Bu tip şehirlerden, meselâ Hoten şimdilerde, hayli yukarılardadır ki, nehir derinleşmiştir.

Doğu Türkistan'daki kazılarda çıkan vesikalardan Hoten vesikaları zikre değerdir. Bu sahada Türklerden önce bir İranî kavim yaşamış, ki buraya nasıl geldikleri mâlum değildir. Belki Sakalar devrinde bu muhaceret olmuştur. Anlaşıyor ki, Sakalardan önce Türkistan sahası hayli boş imiş. Bu zamanda bir fatih çıkmış, ordusunun çeşitli gar-

nizonlarını Çin sahasında, Mançurya'da, Rusya'da bırakmış. İranlılardan ençok As'lar zikredilir. Ancak onlardan vesika pek kalmadı. Buhara Se-merkant tarafında Soğdlar, Harezm'de Harezmliler ve Şarkî Türkistan'ın güneyindeki Hotenliler pek marufdur. Kuzeyde Küçe taraflarında da vesikalar bulundu ki, bunlara Tohar, güneydekilere ise Saka denildi. Zira Avrupa İlim Âlemi Sakaları tamamen İran'lı olarak kabul eder. Bunların dil-i İranlı olduğunda İran şahının nakdî yardım ile vesikaları neşredilmiştir. Bulunan bu vesikaların bazıları pek önemlidir. Meselâ 9. asra ait olanlarında Çengiz'in ecdadına, Çato Türklerine, Karatatarlara ait bilgi vardır. Bu vesikalar şanskrit tesirinde, ancak eski İran dilinde, bu dilin de Soğd, Harezm, Hötten ve Tohar diye anılan şivelerindedir. Bunları incelemek için behemahal Farsça bilmek gerektir. Şindilik Türk tarihi tetkiklerinden şanskrit vesikalarına pek ineniyoruz; ancak gelecekte ona da sıra gelecektir.

Çengiz'in kendi devrine ait fütühatını belirten vesikalar en çok Çince ve Arapça kalmıştır. Zira Çengiz devrine kadar Arapça pek muteberdi. Gerçi bir ara Selçuklular devrinde Farsçaya önem verildi, ancak Farsçadan asıl gelişmesi Çengiz evlâdı devrinde oldu. Ve Farsça yazılan eserlerin en büyüklerinden olan Reşideddin'in Cami üt-Tevarih'i Çengizli devri tarihi için ilk kaynaktır. Doğu sınırlarında Hemedan'da yetişen bir yahudi tabib ailedendir. Bunlar Moğol hükümdarlarıyla garip bir şekilde tanışmışlardı. Bilindiği gibi Batınîler'in merkezlerinden birisi Alamut kalesi idi. Hasan Sabbah'ın kurduğu söylenen Batınîlik, adeta bir terör teşkilatı idi. Batınî terör teşkilâtına dair yakınlarda Dr. Minucehr Situde'nin bir yazısı vardır. Bunda Kaleleri, Alamut ve Kuhistan kalesi tasvir ediliyor. Tahkimatları sağlanmış, ancak nedense Selçuklular oraları alamamışlar. Herhalde alamamalarının esas sebebi, ülke içinde onların fikirlerini terviğ edenlerin bulunmasıdır. Kale-i Alamut, bazen Kale t-ül-Mevt, yani Ölüm kalesi de okunurdu. Çengiz evlâdı buna pek dikkat etmişler, nasıl olur da, dağ başında türeyen bir eşkiya çetesi, büyük bir ülkeyi tehdit eder denişler, hatta bunu kendileri için bir izzet-i nefis meselesi yapmışlardır. Burasını ve Kuhistan'daki merkezlerini alıp yok etmek için Hulagu vazifelendirilmişti. Reşideddin'in babası da bu terör teşkilatı tarafından kaçarılmış. Hulagu daha Karakurum'da iken bu terör çetisinin elinde nehrin bulunan âlimlerin meselâ Nasiredin Tusi'nin ve diğerlerinin isimlerini biliyordu. Hulagu

Alamut kalesini aldığı zaman kapılarını açıp Alim ve sanatkarlar serbestçe çıkabileceklerini ilân ettirdi. Bunların emniyetini sağladıktan sonra, bu fesat ocağını tamamen yok etmişti. İşte Reşideddin'in babası Alamut'daki Âlimler meyhanesinde idi ve Çengizli ailesi ile böylece tanıştı. Reşideddin'in ailesi Türklere yaklaşıyor, onlarla kız alıp veriyor ve asıl önemlisi Çengizli hanlarının temayülllerini pek iyi takip ediyorlardı. Meselâ Gazan Han, tarihi bilcek isterdi, Reşideddin hemen bir tarih, Cami ü-Tevarih yazdı. Olcayku han devrinde bu genişletildi ve II. bir cilt hâsıl oldu. I. cilt Türk ve Moğol kervinlerinin, Çengiz ve oğullarının tarihi idi. II. cilt ise bir cihan tarihidir, ki Avrupa, Çin ve Hind tarihleri dahi burada yazılmıştır. Reşideddin bunu yazmak için her ülkeden Âlimler getirmişti. Rabi Reşidi adını verdiği vakıflarını yapmış, eserini yaptıktan sonra bunu çoğaltmıştır. Eserin aslı, ilk derselerde de söylendiği gibi Türkçe ve Moğolca olmuş. Sonra Farsçaya ve Arapçaya tercüme etmiştir. Reşideddin sonra dinî münâkaşalara da katıldı ki, bugün bile onun müslümanlığının samimi olup olmadığı konuşulur. Prof. Togan'a göre o samimi olarak, Müslüman Sünnî oldular. 4.12.1969

2- Ata Melik Cüveynî. Bunlar Çengiz'den sonra Horasan tarafında vali bırakılmış olan Uyrat beyleri nezdindeki yerli (İranlı) Münşi (kâtip) lerdi. Ancak bunlar kendilerini "vezir" olarak görüyorlardı. Gerçekte asıl vezir, Körküz adlı Uygurdu. Tacikler kendi kendilerini vezir sayıp, böyle olup gittiler. Anadolu'da nüfuzlu bulunan Şemseddin Cüveynî gibi Ata Melik de Bağdat valisi idi. Tarihi Cihanguşa, "cihan fethinin tarihi" isimli eseri pek kıymetlidir. Farsça aslı GMS de neşredildi ki, üç cilttir. 1913-1937 J.A.Böyle, eseri İngilizceye tercüme etti: The History of the world-conqueror, 1958 Manchester.

3- Tabakat-ı Nasırî. Müellifi Çengiz Han devrinde Hindistan'da yaşamıştır. Kendisi bizzat hadiselerin içinde bulunmamıştır. Ancak Çengiz'in ölümünden sonra hadiseleri görenlerden naklen eserini yazdı. Bu zat, Bağdathalifeleri taraftarı olup, eseri Çengiz'e düşmanlık hissiyle yazılmıştır ki, umumiyetle lânetle anar. Bu eser asırda H.G. Raverti tarafından neşr ve tercüme edildi.

4- Yüan Çao-Pişî, yani Moğolların gizli tarihi. Çin harfleriyle Moğolca yazılan bu eser, eskiden sadece bir Rusça tercümesiyle istifade ediliyordu. Şimdi P.Pelliot, E. Hachisch'in himmetleriyle Avrupa dillerine tercüme edildi. A.Temir'in Almanca'dan tercümesi Türkçe olarak da neşredilmiştir.

5- Yüan-şî. Moğolların tarihi. Çin'de hâkim olduktan sonra "Yüan" adıyla bir sülâle teşkil eden Çengizli evladının resmî tarihi. Aslında bu pek mufassalmış. Ancak kendisinden sonraki sülâlenin tahribatına uğramış, ki şimdi yine 100 cilt kadar vardır. Batı dillerine kısmen nakledilmiştir ki, Bretschneider, F.E.A ler. Umumi Türk Tarihi Kütüphanesinde Çincesi vardır.

6- Şin Yüan-şî, Yeni Moğol tarihi. Bu, öncekine nazaran daha mufassal, ancak çok daha muahhardır. Geçen yüzyılda Yüan-şî'nin eksikliklerinin başka kaynaklarla tamamlanmış bir şekligibidir.

7-8- Güney Çin'de hâkim bulunan Sung sülâlesi elçisinin 1222 de Karakurum'a gelen elçisinin yazdıkları da önemlidir. Meng-Hung adlı bu Sungludan başka 1232 de Mundaye'nin hatıraları da, Meng-hun'un eseri diye 1850 lerde Rusçaya tercüme edilmişti. Her ikisinin eserini Vang-Huanı 1926 da Pekin'de bastırdı. Bu metinler Celâleddin Vang-zinşan tarafından mezuniyet tezi olarak işlenmiştir. Çengiz'e muasır ve pek kıymetli olan bu kaynak, daha neşredilmedi.

9- Çengiz'in zamanında Çin seferine iştirak eden bir zatın eseri zikredilmelidir: "Chehg-wou ts'in-tcheng lou". Bunu P.Pelliot, mükemmel olarak işlemiş, ölümünden sonra L.Hambis'in sâyi ile birinci kısmı neşredilmiştir. Paul Pelliot-Louis Hambis, Histoire des campagnes de Gengis Khan, 1951, Leiden. Pelliot, bu eserin ne vakit yazıldığı hakkında da bilgi verir. Ona göre bu eser, Beyaz Tatar (Öngüt) kralının, Kubilay-Temür Kaan devrinde yaşayan torunu tarafından yazılmıştır. Öngüt kralı "Alakçın Tigit Kuru", yani Tekinlerin mayası Alakçın adındaydı ve torunu da Aybuka'dır. Aybuka bu eserini Çince yazmış, sonra Çağan adında

birisi Moğolcaya tercüme etmiştir. Bu eser kısa cümlelerle ifade edilir bir tarihtir ki, Türklerde de kısa cümle kullanılırdı. "Histoire des campagnes de Gengis Khan", daha ziyade Çin seferlerini anlatan bu eser Türk tarihi için pek önemlidir. Zira P.Pelliot, Çin işaretleriyle ifade edilenlerin Türkçelerini dahiyâne bir şekilde tespit etmeye muvaffak olmuştur.

10- Çengiz Han'dan hayli zaman sonra yazılan birkaç Moğolca eser de vardır. Bunlardan birisi Altın Topçı, yâni altın tarih'dir. Bu efsanevi bir mahiyettedir. Ancak her hükümdar için verimen pek uzun ünvanlar, kıbmen Oğuznâme'yi hatırlatıyor. Sagan Seçen, ise daha istifade-li bir eserdir.

11- Çengiz'in batı seferi sırasında kendisine gelmiş olan Çang-çun'un eseri de pek önemlidir. Kimyager keza taoist olan Çang-çun Çengiz'in Maveraünnehri istilâsı sırasında bulunmuştur. Eserinde İslâm Harezmsah'ın Hristiyan Küçlûkle işbirliği yaparak Müslümanlara karşı Hareketini, buna karşılık Çengiz'in Müslümanların tarafını tutmasını güzelce anlatır. Bu da İngilizceye ve hûlasaten Türkçeye çevrilmiştir.

12- Arapça kaynakların belli başlısı bu çağlarda yaşayan İbn ül-Esir ile Yakut'dur. İbn ül-Esir "El Kâmil" adındaki eserinde, Yakut da Mucem ül-Bülden de birbirini tamamlayan bilgi verirlär. Bunlar Bağdat Halifesinin taraftarıdır.

Bu kaynaklardan istifade edilerek yazılan belli başlı iki eser vardır ki, sonradan Çengizlilere ait hemen bütün tetkiklere kaynak olmuş gibidirler. Bunların başında aslen ermeni olan CbD'Ohsson'un eseri gelir: Histoire des Mongols depuis Tchinguiz Khan Jusqu'a Timour bey ou Tamerlan, I-IV, Lahaye ve Ansterdan 1934-35 1940'da fotoğraf olarak Pekin'de bir daha basıldı. Bu eser Çengiz'e düşmanlık hissiyle yazılmıştır ki, müellifi koyu bir ermeni mutaassıbidir. Bir diğer eser H.H.Howorth'unkidir: History of the Mongols from the 9th to the 19th century 4 cilt metin, 1976-1888 London. Beşinci cilt indekslerdir. 1927. Bu eser Türk dostu bir kimsenin eserdir, ki Çengiz'i ve Kubilây'ı pek sevmiştir. D'Ohsson'un Arapça, Farsça bilmesine karşılık Howorth sadece Rusça bilmiştir. Avrupa'da Çengiz'e ait hemen bütün eserler, bu iki eserden istifade edilerek yazılır.

Monografilere gelince hapsini burada saymanın inkarı yoktur. En eskilerden birisi F.Erdmann'inkidir: Temudschin der Unerschütterliche, Leipzig 1862. Çengiz'in müspet tarafından alınmıştır. Çengiz'e ait devrimizdeki en iyi eserlerden birisi Rene Grousset'inkidir: Le

conquerant du monde, 1944 Paris. Şimdilerde İngilizce olarak da çıktı. H.Desmond Martin "The rise of Chingis Khan and his conquest of North Chia, Baltimore, 1950, adlı eserinde Çengiz'in zuhuru ve kuzey Çin'deki fütuhatını incelenmiştir. Popüler eserleri, saymak da lüzumsuzdur. Ancak burada dikkate değer nokta Çengiz'in tek başına incelenemeyeceğidir. Çengiz kendi başına, hayatını bilmekle anlaşılmaz. Onun asıl eseri, yarattığı devlet, ölümünden sonra vücuda geldi. Bağdat bile 13. asrın ikinci yarısında alındı ki, Çengiz tarihi demek, sadece kendi hayatının değil, oğullarıyla birlikte olan devrin tarihidir.

9.12.1969

Çengiz'in Soyu ve Kendisine Yakın Kabileler.

Çengiz'den evvel Moğolca konuşan kavimler sıfatıyla Amur nehri üzerinde, onun kuzey ve güneyinde, keza deniz kenarında biten köşesinde yaşayan kavimler gelmektedir. Bunların en güney kısmı Kitanlar Hitaylar'dır. Gerçi bunlardan kalan dil vesikaları iyice öğrenilmiş değildir. Fakat mevcut vesikaların okunan kısımlarındaki şahıs ve coğrafya isimlerinden Kitan yani Kıtayların doğrusu Moğolcaya yakın bir dilde konuştukları anlaşılmıştır. Bunların daha şarkında, daha milâddan evvel 200. senelerde Onay Yahud Onhu'lar yaşamakta idi ki, Mançu kavimlerinin ceditleridir.

Çengiz ve oğulları zamanında muayyen şeklini alan Moğol dili ile konuşan kavimler, Şivey kavimleri idi. Bunlar Amur nehri kuzeyinde, şimdiki Çita ile Blagovikişki arasında, yani bugün Rusya'ya ait yerlerde yaşıyorlardı. Bunlar kalabalık bir kütle idi. Bunların arasında Mengü isminde bir zümresi vardı; bunun sonradan Moğol ismini alan kavim olduğu anlaşılmaktadır. Moğol dilinde konuşan bu kavimlerin içtimai teşekküllerinde Türklerden farklı cihatleri olmuştur. Bilhassa inek yerine domuzu ehlileştirmişlerdir. Kayalara yaptıkları resimlerde de bu domuz resmi pek fazla gözükmektedir. Fakat aralarında hayat tarzları itibarıyla Türk oldukları görülen Kumukhlar, Urenkhalar ve Su Tatarları denilen kavimler vardı.

Bu kavimler çok eski zamanlarda, yani Milâddan önceki asırlarda vaki mecburî muhaceretlerden buralara gelerek yerleşen ve Moğol dilini alan kavimlerdi. Kumukhlara gelince, bunların "T'ukiu"larla aynı nesilden gelen ve Kitanlardan başka hayat süren bir kavim olduğu kaydedilmiştir. Bunlar beş kabile idi; Nu-ha, yahud Kumusi, veya sadece Hsi,

sonrada Mu-ha-fey ve Bayançu isimleninde idiler. Bunlardan Hsi'lerin "Kay" oldukları; Bayançu'ların da "Bayandır" oldukları anlaşılmaktadır. "Urenkhay" Beyaz Kay demektir. Bunların Yenisey havzasında oturanları zamanımızdaki ahfadı gibi Türkçe konuşmuşlar. Fakat Şiveyler arasında yaşayan Kumukh (Si(Hsi) ve Bayançu) lar ise asırlar zarfında Moğolca konuşmaş görünüyorlar.

Bu kavilere ait Çin kaynaklarını tetkik eden Prof. Vasilief Mengü, Hsi ve Kumukhların garpta, yani Yenisey-Selenga taraflarında yaşayanlarının Türkçe konuştuklarını, Amur nehrinde yaşayanların ise Moğlaşmış olduklarını ileri sürmüştür. Çengiz Han'ın zuhurundan evvel bu Mengü isimli kavmin reisleri, 12. asrın ilk yarısından pek kuvvetlenmişler. Onlar 1139 senesinde Cucenleri mağlup ettiler. 1147 senesinde Cucenler Amur nehrinin kuzeyindeki 27 kaleyi bu Mengü kralına bırakmak mecburiyetinde kaldılar. Moğol rivayetlerinde Cucenlerle harbeden Moğol'lardan bahsedilmektedir. Vladimirtsof bunları Reşideddin ve Gizli Tarihte isimleri geçen Çabul Han ile Qutula Han'ın faaliyetliri olarak tanımaktadır. Grun Garjimaylo da bu fikri kabul etmektedir.

Amur nehrinde yaşayan Şivay ve Muke kavimlerine dair "Cucenlerin Altın Memleketi tarihine ve komşuları"na ait yakında neşrettiği araştırmalarında V.E.Lavritsef (İstoriî Sibiri, 1, 1968 s. 320-342, bil hassa 334-35) Cucenleri Amur sahasında 27 kaleyi kendilerine vermek mecburiyetinde bırakan Mangu yahud Mengü'lerin Çengiz'in ecdadı oldukları fikrine hiç yanaşmıyor. Herhalde Çengiz'in cedleri olan Çabul Han ve Qutula Han'lar Cucenlerle harp etmiş iseler de, onlar Amur nehri kıyılarında yaşayan Mengü, Mangu'ların reisleri değil, Orhun, Selenga ve Yenisey havzasında yaşayan Tayciyut ve Kırgızların reisleri olmuşlardır. Yani onlar da Cucenlerle harp etmişler ve Cucenler Boyurnor taraflarında yaşayan Tatarlarla araları açıldığı v kit, bu batı Mengularına dayanmak mecburiyetinde kalmışlardı. Mengular, hem Amur nehrindeki Doğu Mengularıyla, hem de Selenga-Yenisey havzasındaki Mengularla temasta bulunmuşlar ve kendilerine itaatsizlik gösteren, gerçekte ise Cucenlerin askeri olan Tatarları takip ederken onların yardımlarından istifade etmişler. Bu şekilde nihayet 1194 senesinde Kireyitlerin reisi Ong Han, Tatarların reisi Sayın Tegin ve Temuçin, yani sonraki ismiyle Çengiz, Cucenlerin müttefikleri sıfatıyla tarih sahnesine çıkmışlardır. Prof. Vasi-

lief'in Uzakdoğu ve Amur havzasındaki kavimlerin tarihine dair 1858 de neşrettiği eserinde, Menguları ikiye ayırarak Çengiz'i ve cedlerini bunların, Yenisey havzasındaki Moğolların reisleri sıfatıyla gösterirken isabet etmiştir. Buna delil, Cuveynî'de zikrolunan Selenga ve bir haberdur.

Ogeday Kaan zamanında, sonradan Orhun kitabelerinin bulunduğu Karakurum-koşu Tsaidan sahresindeki bir kuyudan kitabelerle dolu taşlar bulunmuş. Bunların kimse okuyamamış. Fakat Kideulardan birisi bu yazıyı okumaya muvaffak olmuş. Burada Uygurların menşeiine dair meşhur rivayetler tafsilatıyla anlatılmış imiş. Bunu Cuveynî kitabının 1. cildinde s. 40-43 de anlatmıştır. Burada Orhun nehrinde iki ağacın arasında bir dağ zuhur edip, bu 9 ay 10 gün içerisinde şişerek nihayet içinden 5 prensih doğduğu anlatılmıştır. Bunların en küçüğü olan Bukı Han umumî hükümdar olmuş, kardeşlerinden Sungur Tekin'i 100.000 askerle Moğollar ve Kırgızlar tarafına göndermiştir. Korm, yahud Kutur Tekin Mangut tarafına, Tüngök Tekin'i Tibet tarafına yine o kadar askerle gönderdiği, kendisinin ise 300.000 askerle Hitay memleketine gittiğini, yerine dördüncü kardeşi Ortekin'i bıraktığını anlatılmış. Derer ki Sungur Tekin'i batıya Moğollara karşı gönderirken bu Moğollar Kırgızlarla beraber, Tekin'i batıya, Moğollara karşı gönderirken bu Moğollar Kırgızlarla beraber, yani Yenisey havzasında yaşamışlar.

Bu hikayeler Oğuz Destanında Oğuz'un fütuhatına iştirak etmeyip onlara karşı savaşan üç amcasının, sonraları Moğolistan tesmiye olan Orhun taraflarına kaçmak mecburiyetinde kaldıklarına dair olan rivayetle bağdaşır. Bunlara Oğuz Han "Mung ol (Mun ol)" ismini vermiş Mung'un manası "bunlu, yani mağnun, kaygılı, kederli demektir. Oğuz daonlara "işte siz artık Türkistan'a gelenezsınız. Burada kaygı içersinde yaşarsınız" demiş imiş. Elbette bu Mongolların bir kısmı Yenisey-Selenga sahalarında kaldığı gibi, diğer kısımları daha uzaklara, Amur nehrinin aşağı kısımlarına gitmiş olurlar. Herhalde Plano Karpini ve Rubruk'un zikrettiği Su Tatarları, şimdiki Habarovsk ve Vladivostok taraflarında yaşadıkları Çin kaynaklarından anlaşılan ve Çinliler tarafından Karasu Moğolları tesmiye edilen kavimleri de olmuştur. Fakat ne Çengiz ve ne de onun babaları bu taraflarda yaşamış ve bu Şiveyler arasında yerleşen Mengularla tenasta bulunmuşlardır. Çengiz Han'ın seferlerinde onun Amur nehri havzasına gittiği yerler Belcuvana ismiyle maruf olup, tarihbere geçen Yukarı Amur bataklıklarından ileriye gitmiştir. Bu da şimdiki Nerçenski'nin biraz şarkında olmuştur.

Çengiz'in yükselişinde büyük rol oynayan kavimler, Orhun-Selenge nehirleri üzerinde ve onun batısında yaşayan kavimlerdir ki, bunlardan en kuvvetlileri Uyratlar, Tayciyutlar, Uy-
Uysunlar, Salciyut, Barlas, Urugut, Uren-
kü t, Baykut kabilelerinden ibaret olmuştur. Bu ailenin umumî ismi Börçegin'dir, ki Börü Tekin demektir. Mahmud ibn Veli'nin topladığı ri-
vayetlerde bu isim doğrudan doğruya Börü Tegin olarak, iki keline şek-
linde yazılmıştır. Bunlar elâ gözlü ve sarışın olduklarından umumiyetle
elâ gözlü ve sarışın insahlara Börçegin demişler. Börçegin'ler Kerulen
ve Orhun havzalarında yaşayan Kiyat aşiretlerinin başında gelmiştir.

23.12.1969

Şivey kabilelerinden Çingiz'in zuhurunda ve Faaliyetlerinde kendisine
yardım eden kabile pek yoktur. Yalnız Urenkhit ve Mengu adında iki kabi-
le zikredilir. Mengu'nun ne olduğu zaten pek mâlum değildir. Ancak pek
cesurlardır. Diğer Türk kavimleri dört hayvanı (at, koyun, deve ve inek)
bildikleri halde, bunlar aynı zamanda domuzu da biliyorlardı. Bu bakı-
dan Türk olmayabilirler. Zaten Köprülüzâde de öyle der. Bazıları Mongü'
yü Çengiz'in ecdadı olarak addederler. Halbuki daha bundan 100 yıl kadar
önce Vasilief bu sakat görüşü tenkid etmişti. Çengiz'in yakın münasebet
kurduğu, akraba olduğu kabileler Baykal-Orhun ve Kukenor hattının batı-
sında otururlardı. Bunların hepsini bilmek gereklidir. Bu kabilelerin
ve kavimlerin isimlerinin sonundaki çoğul eklerini "at veya "as" atıl-
dığı takdirde geriye Türkçe isimler çıkar. 16-20 aşiretten ibaret olan
Nirun aşiretlerinin başlıcası şunlardır: Tayciyut, Salciyut, Kangliyat,
Bunlardan "at" eki atılınca Taycı, Salcı ve Kanglı kalır.

Çengiz'in meşhur bir kumandanı Sübiday vardır. Bu isim, Mo-
ğolda değil, Türçedir. Meselâ Gazneli Mahmud'un babası Sübehtekin'dir,
ki "sü" yani ordu kelimesinden gelir. Yukarıda zikredilen kabilelerden
Urankay'lar Baykal gölünün güney-batısında bugünkü Urankha ülkesinde o-
tururlar. Urankay, beyaz Kay demektir. Uranka, Kaşgarlı Mahmud da manâsın-
dadır. Bunların bir kısmı bugün de Sayan dağlarında otururlar. Dilleri ha-
lis Türçedir ve Radloff, Proben, 'inde bunların dillerinden örnekler
vermiştir. Şimdilerde içlerinden birçok Alınlar da çıkmıştır. Hristiyan-
lık propagandasına rağmen, çoğunluğu şamanistler Barulâs'daki "as" da
Altay kavimlerinde kullanılan çoğul ekidir. Geriye Barula, daha tam ismiyle
Erdemli Barula kalır ki, faziletli Barula demektir. Keza bir Urnayut aşi-
reti de vardır ki, çoğul edatı kaldırılınca geriye "Urun" kalıyor. Bu

çok maruf bir Kıpçak kabilesidir ki, Fuad Köprülü bunları tetkik etmiştir. Çengiz'in maiyetinde İğres ve Siğres adlı iki kabile de vardır. Bunlar da İğrek-Çiğrek diye Dede Korkut'da geçmektedir. Yine Çengiz'in dayandığı kabilelerden Nüküz vardır ki, mağara manasında iniş. Ancak Türkçemizde mağara manasında böyle bir kelime yoktur. Fakat bu kelimeyi ŞAZ (lir) esasına göre tahlil edersek, kelime "nükür" şekline görür. Türkçemizde "mağara" manasında "üngür" kelimesi vardır, ki r, (z) olmuştur.

Çengiz'in büyük annelerinden birisi Alangua'dır ki, bunun hakkında da Hz. Meryem kıssaları gibi bir hayli hikâye vardır. Çengiz'in maiyetini teşkil eden kabilelerden en kudretlilerinden birisi Uysun ismiyledir. Çin kaynakları da bunu bu isimle kaydederler ki, Dada Korkut'da bu Uysun Khoca olmuştur. İğrek ve Çiğrek de onun oğulları olarak zikredilir. Uysun'lar önceleri Batı Türkistan'da, Aral'ın doğu kıyılarında oturuyorlardı. Çengiz'in zuhurundan bir asır kadar önce doğuya kaymışlardı. Çengiz devrinde, Şarkî Türkistan'da idiler. Çengiz'e yakın kabililerden birisi de Bayatlılardır. Bunların Bayat oldukları aşıktır ki, Kıpçak dilini konuşurlardı. Bunların dilinde "y" yerine "ç" (meselâ Yedi-cedi gibi) kullanılırdı. Keza "ç" yerine de "ş" kullanılırdı. Harezşah'ın annesi Türkân Hatun bunlardandı. Harezşah Gurluları mağlup ettiği sırada doğan oğluna, Gur'u yendi manasında Gursançtı adı verilmiştir ki, bu kaynaklarda Şançtı diye kaydedilmiş, ki bu tam bir Kıpçak şivesidir. Bayatların birçok aşiretleri vardı ki, birisi Yedi Bayattır.

Çengiz'in yani Timuçin'in Hakan olduktan sonra aldığı "Çengiz", deniz demektir ve değişik bir şekildir. Çengiz'in ecdadında Deniz isimli şahıslar çoktur. Ancak Çengiz'in zuhuru devirlerinde Moğolca galib geldiği için kelinenin Türkçe aslı pek bilinmemiş Çengiz diye değişik biçimde söylennmiş. Çengiz'in maiyetinin büyük kabilelerinden Kongratlar vardır ki, Kongrat, Kangr'dan geliyor. Kongr ismi daha Ptolomaios'un eserinde vardır. Dede Korkut'un Barsı Beyrek hikâyesinin asıl hamilleri ve kahramanları da Kongratlılardır. Dede Korkut'un Özbek rivayetlerinde bu açıkça belirtilmiştir. Kongratlar Çengiz'in Harezm'i almasından hemen bohnâ .unça bepif Çıkar oldular ve orayı idare ettiler. Kongratlar burayı alır almaz ilim hayatına da atıldılar. Aralarında pek kültürlü şahsiyetler, hatta üç dilde (Arapça, Farsça, Türkçe) şiir ya-

zanlar bile çıkmıştır. Bunlar moğolca bilmemişlerdir. Zaten Moğollar içinde de böylesi hiç olmamıştır.

Çengiz devri kabileleri arasında sonra Aktatarlar geliyor. Bunlar Çengiz'in ilk mücadeleleri sırasında ona düşman olmuşlardı. Zira bunlar Çengiz'in dedesini öldürmüşlerdi ki, arada bir kan davası vardır. Fakat Çengiz sonra bunları tenkil etmiş, bir kısmını ezmiş, kalanlarını ise dost edinmiştir. Bunlar da şunlardır: Celâyir, Yola er demektir. Sunit. Yani Sunlar. Sığun, Sun bir Kıpçak aşiretidir. Kürlevüt, Kürle'ler Kürle Şarkî Türkistanda bir yerdir. Kingüt, Kaşgârlı'da da zikredilir. Turgavut, gece bekçisi uyumamış manasındadır. Ancak bu kabile bugün moğollaşmıştır. Tangalık, Ttanga ustası, ki hayvanların hangi kabileye ait olduğunu belirten dangayı hayvanların sağrılarına vururlardı. Tülengüt, köle, fidyesi ödenmemiş parası verilmemiş manasındadır. Bugün de mevcut olan Tülengütler, halis Türkçe konuşurlar. K ü r i k a n, Yakutların olduğu sâhalarda yaşadılar. "Üç Kürikan" Orhun yazıtlarında da zikredilir. Küri şimdiki Yakutlardır. Sakayit şimdilerde Altay dağlarında yaşayan küçük bir aşirettir.

Çengiz zamanında en büyük rolü Tatarlar oynamıştır ki Ak, Kara ve Vahşi Tatar diye üç kısma ayrılmışlardır. Karatatarlar kendi mensup olduğu kavimdir. Aktatarlar Çin hududlarında yaşıyorlardı ki, büyük babasına öldürdükleri için bunlara düşmandır. Bunların tarihleri bellidir. Karatatarlar Çengiz'in mensup olduğu büyük bir aşirettir. Hoten vesikalarında bunlar Çomul aşiretiyle birlikte zikredilir. Bunlar 920'lerde Kansu'ya gidip orayı aldılar. Lobnor'dan hareket ederek Kansu Uygur hükümdarını öldürdüler ve onun iki üç yaşındaki oğlu Buku'yu Han yaptılar. Şehri aldılar, istediklerini Han yaptılar, ancak halk kendilerini sevip benimseyince göriçekildiler. Hoten vesikalarında bunlar "Karalar" diye zikredilir ki, Altın dağlarda otururlarmış. Bunlar yavuz ve karvanı basan çok cesur insanlarmış, Kaylarla pek yakınmışlar. Şüphesiz ayrı hususiyetleri de olmuştur ki, en iyi misk ordudan çıkıyordu. Bu "misk i tatarî" denilmiştir. Geçen asırda yaşayan Çinli Alin Tu-ci'nin topladığı vesikalarda Karatatarlar dokuztatar diye geçiyor ki, gerçekten de dokuz aşiretliler.

Çengiz'in mensup olduğu Börçegin'ler, Şatolar, Karatatarlar arasında dolaşan sülâlelerdir. Çengiz'in ecdadı, Lobnor-Kansu arasında Altındağlarda dolaşan bir aşirettir. Bunlar osnradan Orhun ve Kerulen yöresine gidip Şiveylerle karışmışlardır. Orhun kitabelerine de Dokuz Tatar

ismi geçer. Çin kaynaklarında geçenlerle her ikisi min bir olduğu Prof. B.Ögel (CAJ, VI, 1961, 169-181) ispat etmiştir. "Şato" Türklerindeki Şato'nun, bir Türkçe ismin Çince telâfuzu olduğu ve burada asıl kelimenin ise "Sart" olduğu malumdur. Bir diğer isim "Çümikien"dir ki, bu kavim ticaretle mahir ve ekser mensupları hep tüccar olmuşlardır. Bilindiği gibi Çengiz neslinde de ticaretle büyük kabiliyet olmuştur. Çengiz'in asıl mensup olduğu aşiret Börceğin'dir. Burada durumu bir gözden geçirirsek şöyle görürüz: En büyük camia Karatatar'dır. Bunların içinde Çömükien(Şato)'lar vardır. Bunun içinde de Börceğin sülâlesi olmuştur. Börceğin'lerin gözleri mavi imiş ve umumiyetle sarışın addedilmişlerdir. Börceğin kelimesi de entesesandır ki, T/Ç olmuş. Bunun asıl ismi "Börütegin", yahut Börhtegin'dir. Börtegin'ler kurt anneden doğan bir prensden türemişlerdir. Börceğinler bazı büyük hadiselerden sonradır ki, Orhun taraflarına hicret ettiler. Birkısmı da Baykal gölünün batısında, Selenga tarafına vardılar. Bütün bu karışık ve muğlak meseleler yüzünden Çengiz'in mensup olduğu kabileler üzerinde çalışmak pek güçtür.

Çengiz'in pek yakın saydığı kabileler şunlardır: Kürlevüt, Elçiliğin Bargut ve Kongrat. Kürle Bağraşgöl yanındaki bir yerin adıdır. Buradan nespet eden meşhur şahsiyetler hayli çoktur. "Elçiliğin" in aslı İltegin'dir; yine bu Tiyanşan sahasındadır. Çengiz'in zuhurundan çok önceleri yaşayan Gerdizi, Kardeşir'de yaşamış bu isinde bir Uygur prensinden bahseder. Oğuznâme'de de Buğra Han'ın Kortegin ve İltegin diye 2 oğlu olmuştur. Hayli yaygın olan bu tip hikâyelerden Oğuznâme'dekine göre Kortegin'den sonra İltegin geçmiştir. Bargut'lar da Bayurku'lar olsa gerek. Bunlar Baykal gölünün kuzeyinde yaşamışlardır. Bu kabileler her zaman Çengiz'in maiyetini teşkil ettiler. Yurtçı, Kuşçı ve Korçu, Kezikçi hep bunlarda çıkmıştır. Yurtçı hanın çadırını yapan ve yıkan, yemegine de bakan kimsedir. Kuşçı ay kuşlarını yetiştiren, avda bunları idare edendir. Bu özelliğiyle Kuşçı'da o hakanın en yakın mahremlerinden sayılabilir. Korçu silahçı demektir. Kor silah demek olup, Osmanlıların "Silahdar"ı karşılığı olabilir. Kezikçi çadırın dört tarafında, dört köşesindeki nöbet tutanlardır. İşte Çengiz'in pek yakın olması icap eden bu subayları sayılan bu dört kabileden ~~nespet~~ etmiştir.

Zikri geçen Uymavut aşireti ise Uyma'lar, yani Yağma'lardır. Yağmalar hayli eskidir ki, Örkün kitabelerinde de Tinesi oğlu Yavgua diye geçer. 10. yüzyıl sonlarında Yağmalar 2000 kadar kabile imişler. Des-

tanlarda da "Kırbinevli Kıyat, onbin evli Uymavut" diye geçer. Bunlar Karahanlıların dayandıkları başlıca kabilelerden biridir.

Geçen derste zikredilen kabileler, Çengiz'in ecdadı devrinde de bir yerde oturmuş olmalıdırlar. Zira bütün bu kabilelerin damgaları birdir. Keza Çengiz'in ve ecdadının evlenip en çok sıhrî münasebet kurduğu kabileler de bunlar ve Kongratlardır. Tabii ki böyle sıhrî münasebetler bir nesilde teessüs etmiş olamaz. Arada nesillerce bu tip münasebetlerin devam edip gelmesi icap eder. Çengiz'in hareketlerinde bütün bu kabileler ona pek muti olmuşlardır. Çengiz'in ecdadının nereden geldiğini tespit etmek için, Çengiz'in akrabalık kurduğu kavimleri bilmek gereklidir. Bu onun nesli için en büyük delildir. Bu kavimlerin belki bir kısmı Şiveylerle birlikte oturmuşlardır. Ancak asıl onların vatani Baykal-Kuke-nor hattının batısıdır.

Çengiz'in şeceresi kısaca şöyledir: Çengiz-Yesükey-Berten Baha dır-Çabul Han-Tümene Han-Baysunkur-Çaydu-Dutun Menen yâni Tudun Menen, burada Tudun, bir rütbedir-Buka-Buzencer yahut Budunçar-Alangua-Duyun Bayan-Ümene-Yulduz Han.

Çengiz'in şeceresi de birçok bakımdan çok enteresandır. Bir kısım ecdadı Tibet lakapları almışlardır ki, o taraflarda yaşamış gösteriliyor. Bunların bir kısmı, Börçegin sülâlesi Budizmi kabul ettikten sonra Tibetli rahiplerin uydurduğu şeylerdir. Gerçi gerçekte de Tibet Hükümdarları ilede Çengiz'in ecdadı arasında sıhrî bağıllık mevcut olmuştur. Aybek ed-Devaddarî, Çengiz'in ecdadına dair mufassal hikâyeler nakleder. O bunları Baycu devrinde Azerbaycan taraflarına gelen Moğollardan öğrenmiş olmalıdır. Buna göre Çengiz'in büyük cediti Karaarslan imiş. Bu bir Tibetli kadının çocuğu imiş. Tibetli kadın ormana ağaç toplamaya gitmiş. Ancak orada vakti gelmiş, bir erkek çocuk doğurmuş. Lâkin bu çocuk demir gibi, pek ağırmış ve eve getirememiş. Ormandaki arslanlar ve vahşi hayvanlar arasında bu çocuk büyümüş. Olgunlaştığı zaman insan dili bilmezmiş. Burada dikkate değer olan, annesinin Tibetli gösterilmesidir. Azerbaycan taraflarındaki Moğollardan Abdülhak İbn Süleyman'dan alınan bu rivayet Tibetli lamaların uydurması olamaz. Yani Çengiz'in anne tarafı Tibetli gösterilmiştir.

Diğer taraftan Çengiz'in 9. cediti Alangua adında efsanevi bir kadındır. Bunlar Heradod'da Amazon diye de geçen bir Kadınlar ülkesinin sâkinleridir. Burada da esas nokta, kadınların hakim olduğu bir ülkedir. Çinlilerin Bey-şu tarihlerinde Kukenor taraflarında bir kadınlar ülkesinden bahsedilir. Burada bir hükümdarın adı da Alangua'dır. Bu tarihi kayıt Çengiz'in efsanevi ceditini tarihe bağlamaktadır. Bunu Rus Kyuner, 1961 de "Ortaasya kavimlerine ait Çin kayıtları" adıyla neşretti. Çengiz'in ecdadına ait rivayetlerde Alangua'nın çocuklarından Budançar'dan bahsedilir. Bu kelimenin manâsı münakaşa mevzuudur. Bir Çek âlimi, Çengiz'in neslini tarihlerden 9. cedit kadar takip etmiş ve bunları gerçek kabul etmiştir. Ona göre 9 cedit sonrası efsanedir. Budançar, Bzançar, Budunçar, Budun-çur demektir. "Budun" millet kavim, "çur, çor" ise kul, hizmetçi ve Buzançar da milletin hadimi demek oluyor. Milletin hizmetinde olan çor, tegin ve prens demektir. Eski Türk destanlarını Hanname adıyla kaleme alan İnâmi'de Buzencer'den bahseder. Farsça nüshası yakında bulunan, Türkçe aslını ise Prof. Togan'ın daha 1913 de Buhara'da gördüğü Hanname bir "Zeban-ı Buzenceri"den, yani Türkçeden bahseder. Buzencer devrinde anlaşılıyor ki, Çengiz'in ecdadı daha Türkçe konuşmakta imişler. Alangua devri, Çengiz'in ecdadın henüz Kukenor taraflarında yaşadığı devre aittir. Çin kaynaklarının Alangua'dan bahseden kaydı 539-542 yıllarına aittir. Timur'un mezar kitabesinde de Alangua'dan, tıpkı Hz. Meyren gibi ihtiram ve hürmetle bahsedilir. Bunaları gerçek kabul edebiliriz. Diğerleri Çengiz devrinde uydurulan hadiseler olarak kabul edebiliriz.

Çengiz'in ecdadına dair daha boz hikâyeler de vardır, ki en önemlisi Ergenekon efsanesidir. Bu efsanede Çengiz'in cediti bir kurttan doğar. Kurt onu bir mağaraya kaçıtır ve cediti olan şahsiyet, oradan bir kahraman olarak çıkar. Bu zat, mağarada yetişmiş ve millî kıyafet ve üniformasıyla milletinde, ortasına çıkıp, onlara rehberlik etmiştir. Bu üniformalı prens hakkındaki hikâyeler islâmiyetten önceki Buda dininin yayıldığı sıralarda Kabil'de de olmuş. Börütegin ecdadı, kaynaklara göre başında şapkası olduğu halde Türklerin huzuruna çıkmış ve milleti onu alkışlamıştı. Bu bakından olsa gerek, Çengiz'in ecdadını metheden halk şairleri onları "elbiseleriyle doğan prensler" olarak tavsif edip övmüşlerdir. Bütün bunlar pek dağınık rivayetlerdir.

Kurt efsanesi Göktürklerde de vardır. Kurt anne çocuğunu alıp, düşmanların sıkıştırdığı batıdaki denizin batı sahilinden doğu sahiline kaçırmıştır. Bu hikâye Kuke-nor'a atlak edilir. Batıdan doğuya geçiş burada mevzubahisdir. Bu hikaye Ergenekon kıssasıyla bağlıdır. Bu da türlüce yazılmıştır ki, birisi British Museum da bulunan İbret ün-Nazirî adında Timurlular devrinde yazılmış bir eserdir. O der ki "Ergenekon'a Nüküz ve Kıyan adında iki prens kaçmıştı" Diğer bir rivayete göre bunlar kadınlmış. Nihayet bunlar hâmile kalıp, çocukları olmuş. Kurdukları devlet ise Amazonlar ülkesi olmuş. Buraya, mağaraya kaçmak, dağlar arasında saklanmak, hicretin 200 senelerinde olmuş imiş. Alangua kıssasının Çin kaynaklarındaki tarihi de 539 yılları idi. Halbuki hicretin 200 yani milâdî 815 yıllarını gösteriyor.

Bütün bu hikâye ve kıssalardan çıkan netice şu ku, Çengiz'in ceddine anne tarafı hakimdir. Kadının rolü büyüktür. Nitekin Çengiz'in evladı arasında da birçok kadın hükümdürlär dü olmuştur. Bütün bu destan ve kıssalarda Çengiz ve evladına sizin aslınız batıda idi, doğuya gelmeye mecbur oldunuz denilmiştir. Çeşitli destanlar hep bunu anlatmıştır. Çengiz'in ecdadına ait şeoereler Moğolca ve Türkçeleri pek mufassaldır ki, tarihi bilgilerle de takip edilebiliyor. Gerçek bilgilerimiz 9. ceddin bu tarafa olandır. Burada Baykal'ın batısında olan kabileler bahis mevzuudur. Şiveyler ise Anur nehri dolaylarına hakimdirler. Gerçi Şiveyler hayli cesurdurlar ve Çengiz sonradan onlardan da istifade etmiştir. Çengiz'in ecdadı Kabul Han'ı Şiveyler öldürmüşlerdi. Bu hikâye hem Çin kaynaklarında hem de Reşideddin'de bulunmaktadır ki, iki taraflı kontrol imkânı vardır. Çengiz'in menşesine ait hikâyelerin en mufassalı Aybek ed-Devaddarî'ninkidir. Diğer-i Destan-ı Nesl-i Çengiz Han adı ile Kıpçak rivayetidir ki, 1820'lerde basılmıştır. Burada Alangua vs. hikâyeler Kıpçak şivesiyle anlatılmıştır.

Bir diğer rivayet Sibirya'nın fethinde büyük hizmet gören Rus ailesi Strogonovların letofisinde zikredilmiştir. Burada Neymanlardan bahsedilir. Naymanlar Çengiz'in zuhuru sırasında ona karşı mücadele eden üç uruktan biridir. Naymanlar Çengiz'in üstün gelmesinden sonra Altay'lara geçtiler ki, Taybuğa başlarında idi. Sonradan buralara bu sebeple Taybuğa yurdu denilmiştir. Bunlara dair Tatarca bir rivayet Stro-

gonov ailesinin eline geçti. Gerçi bu hikâyenin tam metni neşredilmedi, ancak V. Zernof'un Kasim Hanları Tarihi, II, 386-88 de bir hûlasası verilmiştir. Burada Naymanların Çengiz'in karşısında ikiye ayrılması hikaye edilir. Bunlardan Küçlük batıya gelip, Maveraünnehr'de Harezmsahlarla ittifak etmişti. Sibiryâ taraflarına giden Taybuga ise Çengiz'in timarı ile buralara sahip olmuştu. Taybuga devrinde Tatarların başında bir bey vardı. Bu aslında ehemmiyetli değildi. Taybuga'nın ecdadı daha mühimdi. Çengiz Taybuga'yı çağırıp, ona Sibiryâ taraflarını verdi. Taybuga da oralara giderek bugünkü Çengi Tura şehrini kurdu. Taybuga'dan sonra yedi neslin geçmesi takip edilmektedir ki, bunlar artık Müslüman olmuşlardır. Yani bir kısım Naymanlar İrtiş havzasına yerleşip bazı şehirler kurdular.

Bu Naymanların haberiştir. Kıpçakların rivayeti Destan-ı Nesli Çengiz Han'dır. Bütün bu rivayetlerde Çengiz ve ecdadı hakkında çok enteresan bilgi veriyorlar. Bunlarda Moğolca hiçbir keline yoktur. Hayat hikayeleri, pek eski rivayetler karışmış olmakla beraber gerçektir. Bu kavimler içinde en kudretlilerinden birisi Kiyatlardır. Bunlardan bilhassa Urenkay'lar, yani Beyaz Kaylar olmuş. Kay'lara çoğul halde Kiyat denmiştir. Bunlar 4 kabile imişler: Yörük, Yörük 2-2-Yasar, 3-Çenkşiyut, 4-Börçegin Kiyatları. Çenkşi, hükümdar müşaviri anlamında Çince bir kelimedir. Kıpçaklarda da müstemeldir. Harezmsah'ın annesi Türkân Hatun'un babası "Çenkşi" idi. Harezmlilerde ayrıca "Munlu" yani "Bunlu" Kiyatlar da olmuştur.

30 Aralık 1969

Çengiz'in İlk Mücadeleleri:

Çengiz'in devletinin kuruluşu ve fütühata başlaması asıl 1206 dan sonra oldu. 1175-1206 arasında 31 sene Çengiz'in hayatı rakipleriyle mücadele ve dağınkı kabileleri toplamakla geçti. Bu kabileler arasında bilhassa ikisi Kireyit ve Naymanlar zikredilecektir. Kireyitler Hristiyanlıklar. Bunlar Çengiz devleti kurulduğu sıralarda Karakorum-Orhun havzası taraflarında oturuyorlardı. Naymanlar ise Altaylarda idiler. Daha eski zamanlarda Kireyitler Kukenor'da bulunmuşlar Tibetlilerle komşu olmuşlardı. Daha Milâddan önceki yıllarda, şimdiki Afganistan'da hüküm süren Kuşan hükümdarları arasında Geray adında olanlar vardır.

Bu isim tıpkı Kırım Hanlarındaki gibi hükümdara yakın olanlara ıtlak edilmiş. Hükümdarın oğulları Geray kabilesinde terbiye görmüşlerse sonradan kendilerine Geray denmiş. Kireyitleri teşkil eden kabilelerden bazıları Efdalit devletinde de bulunmuştur. Bu şekilde onları takip etmek mümkündür.

Göktürkler ve Uygurlar devrinde Kireyitler güney ve güney batıda, Afganistan, Pamir ve Tibet taraflarında yaşamışlardır. Hristiyanlık bunlara 10. asırda girdi ve mutaassıp Hristiyan oldular. Karahanlı devleti Müslüman olarak teşekkül ettiği sırada, doğu Türkistan'da bir Müslüman devletin kurulmaması için bütün güçleriyle çalıştılar. Ancak Karahanlılar galip gelmişlerdir. Çengiz Kireyitlerle yakın, hatta akraba sayılabilir. Zira vaktiyle Kukenor'da beraber idiler. Ancak Kireyitlerin siyasetine yanaşmadı. Hele onların Hristiyanlık propagandası yapmalarına asla yol vermedi. Aksine İslâmlara yanaştı ve Hristiyan Kireyitlere karşı bir vaziyet aldı. Kireyitlerin Hristiyan olan hükümdarlarının isimleri Merkuz-Markuz'dur. Bunun oğulları olarak Kücatu-Buyruk-Toğrul-Erkekara-Karakıtu gibi isimleri de biliyoruz. Merkuz'un kendisi Papa ile münasibetle bulunup İtalya'ya sefirler gönderdi. Türkçe olması gereken bu mektupların bize ancak Latince tercümeleri kalmıştır. Çengiz'in ilk hareketleri sırasında Kireyitlerde Toğrul hükümdardı. Ona Çin hükümdarı Wang lakabını vermişti ki, Türkler buna Ong hatta Hristiyan olduğu içinde İvan şekline bile soktular. Haçlılar İslâm ülkelerine saldırırlarken, bu Hristiyan Kireyitlerden büyük yardım ümid etmişlerdi. Zira Avrupa Hristiyanları batıdan, bu Kireyitler de doğudan sıkıştırarak İslâmiyeti tamamen yok edeceklerdi. Ancak Kireyitler öyle pek kudretli bir kavim değildi. Lâkin oturdukları yerlerin coğrafi ve stratejik önemi büyüktü ki, kuvvetleri asıl bundan geliyordu. Kireyitler herhalde Türktürler. Zira Kireyitlerin rastlanan isimleri Türkçedir. Yukarıda zikredilen hükümdar isimlerinden başka, kadın isimleri de Türkçedir. Kireyit Surkuktanni Beki Kubilay'ın annesidir.

Naymanlar, yukarıda da dediğimiz gibi Altaylarda oturuyorlardı ve Hristiyanlığı kabul etmişlerdi. Burada da bir nokta son derecede ehemmiyetlidir. Çengiz'in zuhuru sırasında Asya'da Hristiyanlık alabildiğine geliyordu. Bu Hristiyanlık propagandasının başlıca teşvikçileri de bu Nayman ve Kireyitlerdi. Bu iki kavim kendi yerlerinde daha bir yarı

asır kalıp, bu yoldaki faaliyetlerine devam etselerdi, Ortaasya kâmil-
len Hristiyan olurdu. Zira Hristiyanlardan, Avrupa'da Papadan büyük öl-
çüde yardım görüyorlardı. Fakat Çengiz'in Hristiyanlara karşı Müslüman-
ları tutması, Ortaasya'da Hristiyanlık ve onun gelişme yollarını tama-
men tıkanıştır. Naymanların milliyetinin Türk olduğu artık tamamen tahe-
kuk etmiştir. Gerçi Nayman kelimesinin aslı Moğolcadır ve sekiz demek-
tir. Ancak Naymanlarda bulunan gayri hiçbir Moğolca kelime görülüyor.
Tabakat-ı Nasirî ve Cemal Qarşî Küçlük'ü, Küçlük-ü Sakizî, yazıyorlar
ki burada "sekiz" yani Nayman'ın Türkçesi verilmiştir. Naymanların ma-
lum hükümdarlarından önemlisi İnanç Bilge Bükü Han'dır. Bunun Buyruk ve
Taybuka adlı iki oğlu vardır. Küçlük, Taybuka'nın oğludur. Naymanların
isimleri de kâmilan Türkçedir. Oturdukların yerlerin coğrafi adları da
Türkçedir.

Çengiz ilk önce, etrafında bu iki kabileyi bulmuş ve onlar-
la müttefik olmak istemiştir. Kireyit Tuğrul ile Çengiz'in babası Yesü-
key zaten dosttular. Bilge Kara, Toğrul'a karşı isyân edince Toğrul Ka-
rahitaylara sığınmış, ülkesi de dağılmıştı. Çengiz'in zuhuru ve ilk
mücadeleleri sırasında durumun müsait olduğunu görünce sonra ülkesine
dönüp, yine başa geçti. İlk zamanlar Çengiz'le müttefiktiler. Ancak ara-
larının açılmasını isteyenler de çoktu. Nihayet bozuştular, çatıştılar
ve Ong Han bu harp sırasında ölecektir.

Çengiz'in siyâset sahnesine çıkışında bu Toğrul Hanlarla
birlikte bir olaydan bahsedilir. Bunlar Çin hükümdarının davetine icabet
ederek Moğolistanın Şark tarafındaki Tatarların isyanına karşı hareket
etmişlerdi. Bu isyana karşı Ong Han ve Çengiz birlikte hareket edip bu
isyana bastırmışlardı. İşte bu sırada Çin hükümdarı bunların hepsine ün-
vanlar vermişti. Bu ünvanlar dikkate değerdir: Toğrul'a Wang, Çengiz'e
Cavut Qurı, Aktatarların reisi Alakuş Tegin'e de Tegin Kuru ünvanlarını
verdi. Bu suretle Ortaasya'nın belli başlı siyasî zümre ve kuvvetlerin-
den birisi oldukları Çin hükümdarı tarafından da tanınmış oldu. Çengiz'
in büyük ve devletler arası ölçüde siyaset sahnesine çıkışı bu olayla
olmuştur. Bunlardan Wang, Çince bir ünvan olup, diğer ikisinden daha üs-
tündü. Çengiz'in aldığı "Cavut Quru ise, Yabguların mayası, özü, esası,
demektir. Yabgu (Cabgu) ta Hunlardan beri, Oğuzlarda da olan bir ünvan-
dı. Çengiz'e Yabguların kaynağı, özü demiş oluyor. Aktatarların beyine

ise Tegit Kuru, yani Teginlerin nayası, özü, kaynağı ünvanını verdi. Zira Alakuş'un babası Teginler neslinden geliyordu. Çin hükümdarı, Türk tarihinden haberdar müşavirlerinin tesiriyle bu ünvanları vermiştir ki, şüphesiz herbirinin büyük ve şümüllü menasını da biliyorlardı.

Şimdi Çengiz'in Türklerle münasebetini ele alalım. Bu noktada bilhassa vazettiği kanunlar zikredilmeye değerdir. Bunun ismi "yasa"dır, ki Türklerce de marufdur. Bu örfi kanunlar asıl Moğol olan Şiveylerle Türkler arasında çok fark vardır. Halbuki Çengiz eski Göktürklerin ve Uygurların gelenegini takip etmiştir. Çengiz "yasa"yı, devletin temel direği, dayanağı olarak kanunlaştırdı. Yasanın dinî bir tarafı olmamış, o tamamen dünyaya, hayata hasredilmiştir. Bu bakından da devrinde dinî kitaplara üstün tutuldu. Çengiz devleti kurulduktan sonra devlet idaresinde ve içtimai hayatta birçok örf ve âdetler resmileşti, düzenlendi. Törenler, defin, vs. içki meclislerindeki birçok hususlar tayin ve tespit edildi. Bunlar sadece devlet idaresindeki yasa gibi değil, bir içtimai hayat vakıası olarak da geleneğe halinde yerleşti. Bu yasa'nın ve geleneklerin hakimiyeti Çengiz'den Temür'ün ölümüne kadar devam etti. Meselâ ceniyette kadınların rolü yasaya ve Çengiz aletlerine göre yürütüldü. Hükümdâr öldüğünde cenazeye kadınların katılması, şeriatte yasak olduğu halde yerine getirildi. Diğer taraftan kabileler arasındaki evlenme münasebetleri de Çengiz yasasına göre yapıldı. Hatta evlenme işlerinde, bazıları müslüman oldukları halde, İslâm öncesi âdetlere uymaya devam ettiler. Meselâ eski inanışa göre üvey anne ile evlenilirdi ki, sonradan bunu Müslüman olanlar da icra ettiler, veya hanımı sayılmasına müsaade ettiler. Bu gibi âdetler devam etmişti.

Dil meselesi, iki dilli oluş da aynı durumdadır ki, tabiatıyla Türkçe ve Moğolca mevzubahistir. Çengiz ve Oğulları devrinde birçok Moğolca kullanıldı. Anca günlük konuşma dili, pazar dili, cari olan dil Türkçe idi. Edebiyatta da hükümdarın fermanları hem Türkçe hem Moğolca oldu. İlhanlılarda Moğolca bilen az olduğu için sadece meskûkette kullanıldı. Temur fermanlarına "Öge nenü" yani benim sözüm diye başlardı, ki Moğolca idi. Çengiz ise "Çengiz Han sözün" diye başlardı ve Türkçe idi. Bunlar herşeyi kısa, muciz ve öz olarak yazarlardı. Zira fermanlar ve em

nirler elçilere ezberletilirdi ki, kısa olması, öz olması bu bakımdan esastır. Fermanlarında kendilerini uzun boylu öven ibâreler yoktur. Keza diğer tarafı da övmezlerdi. Meselâ şöyle idi: "Çengiz Han sözüm: Filan yerdeki toprağı Taybuka'ya verdim" Bu âdet İlhanlılar da ve Altınordu da takip edildi. Sonradan batıdaki ülkelerde Türkçe eari olup çok yayılmıştı, ki moğolcanın hükmi kalmadı. Çin gibi ülkelere ise Moğolca hakim oldu, arada Türkçe de kullanıldı. Çengiz'in kendisi de Türkçe biliyordu. Kendisini Çengiz'e yakın gösteren bir Hristiyan arap, Ogeday'a, Çengiz Han'ı rüyasında gördüğünü ve kendisine "bütün Müslümanları kesin" diye emir verdiğini iddia eder. Ogeday, sadece Arapça bilen bu araba babasının Moğolca ve Türkçeden başka dil bilmediğini söylemiş ve bu yalancı Arap, hemen öldürülmüştü. Bu hikayeyi Cüzcâfî bir Türk'ün başından geçmiş gösterir ki, böyle olunca Çengiz Türkçe bilmez olurdu. Ancak Cuveynî'de ve onun Paris nüshasında bu husus açıkca yazılmıştır. Bunun vesikası İslâm Tetkikleri Enstitüsü dergisinde neşredilmiştir. Çengiz'in diline en çok Temür devrinde ehemmiyet verildi.

Çengiz'e ithaf edilen, daha doğrusu onun söylediğini Uluğ Bey'in kabul ettiği bir Türkçe şiir Tarih-i Ulus-u Erbaa'da nakledilmiştir. Çengiz'in söylediği kabul edilen bu şiir güzeldir:

Uluğ Bey'in Şeceret ül-Etrâk yahut "Dört Ulusun Tarihi" isimli eserinin British Museum nüshasında, s. 163, Çengiz'in maiyetinde bulunan "Uluğ Çırçı" ile Çengiz arasında manzum bir konuşma nakledilmiştir. "Çır"Anadolu Türkçesinde"ır" yahut "yır" en çok münderecatı ciddî olan şiir ve şarkılara denir; bunu söyleyenlere "çirci" denişler. Hatta Moğollar'da bu kelimeyi kullanmış. Çengiz'in büyük oğlu Cuci ölünce Hakan'ı fazla telaşa düşürmek için bu "çirci" alegorik mahiyette manzum maruzatta bulunuyor. Diyor ki:

Tengiz başdın bulgandı
Kim tundurur ey Han'ın,
Tirek tüpten cığıldı
Kim turguzur Ey Han'ın

Buna karşı Çengiz diyor ki:

Tengiz başdın bulgansa
Turdurur oğlum Cuci'dir,
Tirek tüpden ciğilsa
Turguzur oğlum Cuci'dir

x

Közün yaşın cüğürtür
Könlün t oldu bulgu mı?
Cırın könlü ürkütür,
Cuci öldü bulgu mı?

Uluğ Cırcı da şöyle diyor:

Süyleneekte erkin yok,
Sen söyledin ey Han'ın.
Öz yarlığın özüne çab,
Ey oyladın ey Han'ın

Çengiz de nihayet şunları söyler:

Qulun alingan qulanday
Qulundan ayrıldın
Ayrılışgan ankavday
Er oğlundan ayrıldın

Bunların şimdiki Türkçenizde neâli şöyledir:

Deniz başı bulansa, kim duşdudur Ey Han'ın,
Servi ağacı kökünden yıkılsa, kim yerinden kaldırır?

Çengiz buna, oğlu Cuci'yi överek aynı neâlde karşılık veriyor ve diyor ki: Gözünden durmadan yaş akıyor. Gönlün keder mi doldu. Söylediğin şiir, insanın gönlünü korkutuyor. Cuci öldü mü yoksa? Uluğ Cırcı da "Bunu söylemeye kudretim yoktu. Ama sen kendin söyledin ey Han'ın. Kendi yarlık, fernanın yine kendine cevap, iyi düşündün Han'ın. Sonunda da Çengiz şöyle diyor: "Yavrusu elinden alınmış yaban kısırağı gibi kulun yani Cuci'den ayrıldın. Ahmaklığı ile evladından ayrılan bir "ankav" gibi, aldatılarak öz oğlundan ayrıldın"

Burada, bu şiirde göze çarpan cihet, "y" yerine "c" kullanılmasıdır. Meselâ "yırcı" (halk şarkıları söyleyen adam) bu şivede "cırcı" olmuş. Türkçeye Arapça kelimeler de Türkçeye aydurlunmuştur. Cevap yerine "Çab" denilmiştir. (Çengiz Kağan son sözü olarak diyor ki: Yabancı atın yavrusu kendisinden zorla alınmış gibi, ben de ondan, yani Çuçı'dan ayrıldım. Er arkadaşından ayrılan sadetdil gibi, er oğlundan ayrıldım. Ve Çengiz oradan ayrılmak istiyor. Çengiz bunu şiirle söylemiş. Çuçı'nın ölünü Çengiz birden büyük bir kedere kapılır, söyliyeni ve etrafındakileri öldürtür diye, yavaş yavaş söylediler ve nihayet Çengiz, "desenize Çuçı öldü" demiş ve onlarda "biz değil, siz söylediniz" diye sevinmişler. Çengiz bu şiiri, bundan sonra söylemiş ve) Uluğ Bey bu şiiri kendi tarihinde nakletmiştir. Uluğ Bey elbette, aradan ancak iki asırdan az bir zaman geçtiği için, ecdadının ne dilde konuştuğunu gayet iyi bilirdi. Bu itibarla yalan olmasa gerek. Ayrıca Çengiz Kağan'ın ölümünden sonra yazılmış olması gereken Göktürk alfabesiyle yazılan iki satırlık bir kayıt vardır. Bunda "Çengiz Kağan, Alp Kağan imiş" yazılıdır. Bunu Abdülkadir İnan, ihtiyatla naklediyor.

Çengizli sülâlesinin dilini açıklayan ikinci bir söz, Kubilay'ın ağzından çıkmıştır. Son tetkikler, Kubilay'ın saray dilininin de Türkçe olduğunu göstermiştir. (B.Ögel, Sino-Türkical 1964 Taipei, s.102) Burada bahis mevzuu edilecek sözler, Kubilay'ın Tibetli rahiplere icat ettirdiği köşeli alfabesi ile zaptedilmiştir. Bu yazı Fatih devrine ait bir Mecma t'ül-Garaib, adlı albünde bulunmaktadır. Bunu Fatih'e herhalde Baysunkur Mirza, Herat'tan göndermiştir. Burada çeşitli yazılar, Uygur Arap vs. meyanında, dört köşeli Kubilay yazısından da örneği vardır. Bunun fotoğrafını Prof. Togan, vaktiyle Prof. Ramstedt'e göndermişti. Yakınlarda bu yazıyı O.N.Tuna ve İ.E.Bosson JSFOU'da, 1962,63 cilt, 1-16 sahâfede neşretmişlerdir. Burada Kubilay Kağanın sözleri mevzubahistir. Burada deniyor ki:

"Kubilay Kaan şunkar bulurta aydınış: Ay nenin uruğlarım. Mentin sonkura ulusnı yığar bulsanız, elining bdyılarını yığınca könüllerini yığınız; könüllerini yığıntan sonkana boyları kayda bargay dip yarlığ bulmuş"

Türk an'anesine göre Ruh öldükten sonra kuş olup uçuşuyordu. Bu itibarla eski metinlerde kuş olarak uçuşu diye geçer. Kuş olurken, yani ölürken Kubilay Kağan aydınış, demiş: "Ey benim milletin, benden sonra eğer milleti bir araya toplamak isterseniz halkın vücutlarını toplamaktansa gönülleri toplamaya çalışınız. Gönülleri topladıktan sonra onların vücutları nereye gidebilecek?"

Bu çok enteresan sözleri Kubilay ölün vaktinde söyleniş ve bunlar kendi icadı olamaz kare alfabe ile kaydedilmiş. Fatih de bunu al-bümüne koymuş ki, Fatih doğu Türklerinin kültür ve yazılarına gerçekten evine ve meraklı idi.

Çengiz ailesinde bu tür yazılar, isimler ve kelimeler hayli çoktur. Burada bahis mevzuu olan Çengiz ve oğullarının iki dilli oluşlarıdır. Onlarca Türkçe ve Moğolca aynı sayılmış ve bunlara müşterek bir isim olarak Türkçe demişlerdir. Türkçe denince de Türkçe ve Moğolca ikisi de anlaşılmış. Böyle iki dilli olmak o zaman için bir tabii hal sayılmış ki, bu bilhassa isim ve lâkaplarda görülmüyor. Çocukların bir kısmı Türkçe bir kısmı ise Moğolca isimler almışlar. Bunların bazılarının asılları Türk olduğu halde, Çengiz'in zuhuru zamanında Moğollaşmışlardı. Bunlardan iki kabile zikredilir: Tayciyut ve Mangat. Bunların çocuklarına verdikleri isimlerin çoğu Moğolcadır, ancak Türkçeleri de vardır. Kongrat aşireti ki, Kongr'lardır, bunların isimlerinin ekseriyeti Türkçedir. Arada Moğolca da vardır. Bunlar reislerine "Sayın Tekin" demişlerdir. Oturdıkları yer de "Ötgu" dır. Burası Çin sedninin geçilerek bir yeri olduğu için böyle dediler, ki Moğolcası Ötçine'dir. Bunlar iki dilli idiler.

Selenga'da Oyrat-Uygur-at ve Bayavut Bayat'lar, sekize, sekiz demişler. Oysa başkaları bunun yerine Moğolca "nayman"ı tercih etmişlerdi. Çengiz'in yanında Kerulen taraflarında yaşayan Celâyir'lerin içindeki aşiretlerden birisinin adı Kınıkavut, yani Kınıklılardır. Tülen-güt ise, evvelcede söylediğimiz gibi esirler, hizmetçiler, fidyesi ödeneceklerdir. Tülenek, azad olmaktır, paraları olanlar. Bu aşiretlerin hepsi, Uyrat, Bayavut anda ve kude yani dostluk ve and içmişler, ahitle bağlanmışlar. akraba ve dünürlü olmuşlardır.

Uyratların dilleri Moğolca ile Türkçe arasında idi. Meselâ "8" e "sekiz" denişler, nehir manasında ise Moğolca "müren"i kullannışlardır. Onun için Hulagu glmeden önce Horasan ve İran'ı idare eden Uyratlar hemen Türkçe konuşmuşlar. Reisleri de Turagay, Ulus, Kekebay, Kutluğ gibi adlar taşınışlar. Bunlar için Kur'an doğu Türkçesine tercüme olunmuş. İlhanlılar zamanında reisleri İsenbuga idi. Ankara ve Diyarbakır taraflarında oturmuşlardı. Anadolu'da 18.000 han kadardılar. Keyhatu han'ı öldürmek isteyip, muvaffak olanayınca Mısır'a kaçtılar. Fakat halâ İslâmî olmayan gelenekler hakindi. Ramazanda yemek yerler, hayvanın başına vurup öldürtürlerdi. Bunların çoğu Musul taraflarında idi. Oralarında şarkıları narıftı. Gözetinizde neşur "Hoyratlar" onlardan kalmadır. Oradan Mısır taraflarına gittiler. İbn Furat'ın dediğine göre, cilt VIII, s.204 "bunlar/ insanların en güzeli" idiler. Yaşadıkları yerlerin coğrafî isimleri enteresandır: Kökmüren, Önmüren, Karasu, Akrımüren gibi. Kireyitlerin reislerine Ubagötürücü Buyruk Han denmiştir. Oba, yani köy, aşiret ve obayı nakleden, götürün "Buyruk", vali manasındadır. Buyruklar, yukarıdan emir alırlardı. Bir diğeri "Elçi Tutkavul", ilk keline nalûm mânasındadır. Tutkavul tutmaktan, yani hudutları, geçitleri, derbendleri tutan, muhafazadendir. "Tuğluk Kuşçı", bilindiği gibi Kuşçı, hükümdarın av kuşlarını idare eden mühin bir nemuriyettir. Kireyitlerin bu cins isimleri çok enteresandır. Bütün bunların isimleri, şimdiye kadar Moğolca ile izah edilmek isteniyordu. Zira bunların Moğolluğu peşinen kabul ediliyordu. Yine Kireyitlerden olan Kubilay'ın annesi "Kökküktenni Beki" nin ismi de böyledir. Sörkuk, yumuşak, sünen, mânasındadır. Ten ise nalûm. Yani vücudu yumuşak, anlamındadır. Burada isminin "Tendi, tenli, tenliğ, tenlik vs. şeklinde değil de "tenni" kaydedilmesi de enteresandır. Bu tip, yazış Kıpçak şivesindedir, ki Çengiz'in bu torununun annesinin adı, halis Kıpçak şivesi ile Türkçedir. Oğuzcada böyle bir isim Prof.Togan duymamıştır. Ancak Kırgız ve Kazaklarda bugün de "tenni" derler. Naymanlara gelince bunların reislerinin ismi "İnanç Bilga Buku Han" dır. Uygur Türklerinden Buku Han pek maruftur. İnanç ise Oğuzlarca da bilinen bir isim ve ünvanıdır. Bilga ise Alın manasındadır. Bunların göçtükleri yerlerin isimleri olarak şunlar getiriliyor: Anzak, yani bugün de bilinen Ayırık, Alatirin. Tirin, Kıpçak şivesinde derindir. Naymanların dili Kıpçak şivesidir. "Köksığı" göğsü boş, verimli anlamında. "Yedi Toğluk" yeri bayraklı. Herkitlerin

reisinin adı Tokta Bek, bir diğeri'nin adı Tudur Bilge Tekin"dir. Çengiz'in Merkitlerden aldığı gelini Oğulkaymış, yani oğul istemiş, ancak Oğulkaymış, yerine, şimdi bu ismi taşıyan kız doğmuş. Bütün bu isimler, Türkçe ile ancak izah edilebilir ki, bu da Çengiz ve devrinin tarihini anlamaya büyük ölçüde tesirli olacaktır.

Çengiz'in kendi ismi de Türkçedir ve "Deniz" demektir. "T"lerin "Ç" olduğunu, Börütegin'in Börçegin olduğunu evvelce de söylemiştik. Burada Tengiz de "Çengiz" olmuştur. Çengiz'in babalarının ve oğullarının ismi de ekseriya Moğolca değildir. Ancak Moğolca ekler almış, yahut Moğolca telâffuz edilmişlerdir. Bu bakımdan Çengiz'i ve çevresini öğrenen Prof. Vasilief, Çengiz önceleri Moğolca konuşmuyordu, sonradan Moğolca konuştu fikrine varmıştı. Enteresan olanı sülâlesinde de Tengiz adlı hanlar olmuştur. Oğlu Cuci, hem kıpçak şivesince Cuci, hem Oğuz şivesince Yuşi olarak zikredilir. Keza büyükbabası Baysunkur'daki Sunkur da Türkçedir ve bir kuştur. Moğolca değildir. Çengiz'in, bu ünvanı almadan önceki asıl ismi Temüçin de demirci demektir. Bunun için olsa gerek İbn Esir ve başkaları hep Temirci diye yazarlar. Bunlar bidâyette Türkçe konuşuyorlardı. Moğolcayı sonradan öğrendiler ki, bir ara ordusunda Moğollar hayli çoğalmışlardı. Çindeki ilk savaşları sırasında Mengü Moğollarını da ordusuna katmıştı.

Çengiz'in ve babasının yakın olduğu kabileler Baykal'ın batısında ve güneyindedir. Asıl Şiveylcr, günümüz Moğollarının atalarıdır, doğuda Amur nehri üzerindedirler. Çengiz ise Onon ve Kerulen'in yukarı kısımlarında oturmuştur. Bugünkü Ulanbatur, yani eski Karakorum şehri civarları hep Türklerle meskûn olmuştur. Başlangıçta gerçek olan Çengiz'in en çok Türklerle meşgul olmuştur. 1194 de, Çinliler, Çürçütlerle temasından sonra Moğollara, Mengülara dayandı. Onun gençliğinde dil bakımından bir sallantı vardı. Günlük konuşma dili Moğolcaya kaymışsa da teşkilâtı tamamen Türklerin, Türkçe teşkilâtı idi.

Çengiz'in yakın olduğu kabilelerden Urenkaylar hakkında bir parça fazla mâlumat verelin: Urenkayların Börçegin ailesiyle, Kıyat ve Nüküzlerle birlikte yaşayan kışına umumiyetle Urenkit denişler ve bunlar Moğol sayılmış. Kıyat yahut Kayat, "Kay"ın çoğulu olduğu gibi Urenkay da Beyaz Kay demektir. Bu câhetten Resideddin'in Urenkitleri Kıyat ve Nüküzlerin Ergenekon'da beraber bulunan bir şubesi olarak gösternesi yerindedir. Bunlardan Çengiz nezdindeki en büyük emirleri "dört köpek" den ikisi Celme ve Sübiday'dirler.

Çin ve Batı seferinde Çengizle beraber bulunan bunların maiyetinin ve oğullarının isimlerinin çoğu Türkçedir. Celne bidâyette kendisi "Kezikçi" yani nöbetçi emirlerdendi. Sonra "Üge" Moğolca telâffuzu ile "Uhe" denildi. "Üge" Samanîler, Karahanlılar ve Uygurlar devrinde en büyük emir manasındadır. Oğulları İsu Buka Tayşi ve Esin Buka Tarkı sol ve sağ kol emirlerinden ve Çengiz'in "korçu"lardandır. Bu kelime, sadece silâhlı okçu anlamında olan Korçudan farklıdır. İsu Buka Kitayların tâbi-riyle "Tayşi" tesniye ediliyordu ki, okur-yazar bahşı ve büyük üstad manasında olmaktadır.

Urenkatların ikinci büyük emiri Sübidey Bahadır'dır. Moğol kaynaklarında Subektay diye yazılır ki "Su" asker, "bek" asker beyi, "tay" erkekmanasındadır. Onun oğulları da Timur Buka Bavurcu, onun oğlu Bayıt-mış, Kencek ve Kutluğ Hoca olmuş. Yine bunların arasında Bayıncar, Baydar ve Küke İlke isinlerine rastlanıyor. İran'a geldikten sonra bunlar hemen Müslümanlığı kabul etti. Celne Üge'nin torunu Ahmed, onun oğulları Hasan, Akıncı, bir de Ürün Timur ve Hoca Noyan'ın isinleri görülmüyor.

Urenkay'ların Sayan dağlarında kalan kısmına Orman Urenkayları denişler ki, diğer isinleri Tuba-Tuva'dır. Bunların bir kısmı Çin'e gitmiş, Toba devletini kurmuşlar. Bunlar 260-550 hatta 647 tarihlerine kadar müstakil sülâleler şeklinde Kuzey Çin'i idare etmişler. Bunlar bugün Tuva muhtar Cumhuriyetini kuran Urenkayların cedleridir. Bugünkü Urenkalar Radlof'un Türk Halk Edebiyatı Nümuneleri'nin 9. cildini teşkil eden edebiyatı yaşatan Türkler olduğu gibi Çengiz zamanında da öyle oldukları vazihon görülmüyor. Resideddin onların sözünden nesil yetiştirmek manasında "oruğlanışı" kelimesini nakletmiştir. Bunlar da Volga Bulgarları ve Başkurtlar gibi ilkbaharda kayınağaçı usaresinden içki yaparlarmış.

Bu Orman Urenkayları için "bunlar Moğol değildir" denmiştir. Yani bunlar Ergenekon'da bulunmamışlar. Kuri yani Yakut, Burgut yani Moğol Buren ve Türk Tü'meklerle sınırdas yaşamışlar. Bu Orman Urenkayları Çengiz'in ecdadının azad kulları sayılmış ki, buna "Ütelü Boğul" denilmiştir. Yani ödemiş, parası verilmiş, nasıl ki, parası verilmeyen kullar için Tülengi denişler. Çengiz zamanında Orman Urenkaylarının en büyük emiri Odacı olmuş. Çengiz'in sol kol emirlerindenmiş. Çengiz öldükten sonra Uğruk Yusun denilen mezarlığını bu Otacı ve oğulları muhafaza etmişler. Toluy, Mengü ve Kubilay Kaanlar da oraya defnedilmiş, Otacı'nın evladın-

dan Urenkitay isminde birisi Mengü Kaan'ın en büyük ordu kumandanı olmuş ve Kubilay tarafından Çin'in Karaçan vilâyetini fethetmek için gönderilmiş. Yani Sübektay ne ise, Urenkitay da onun gibi olmuş. Sübektay'ın bir yeğeni Aju'da Menkıyas denen Güney Çin mıhtakalarını fethetmiş. Bir de Cavurgan İlagan diye beyleri Çengiz'in kardeşi Cuci Kassar'ın büyük emirlerinden idi. İlagan" ağlanmış demektir. Bugünkü Urenkayların dilinde de "ağlamak" aynı kelime ile ifade edilir.

Çengiz'in kendi zamanında, Börçegin ailesinden olan akrabaları Cuci, Baltı, Secebeki, Surhatlu Yürük; Bu şekilde diğer aşiretleri kendi aralarında alıp, hepsinin herbirinin ayrı hissesi olmuştur. Kaydu'nun çocukları tamamen eski Türk an'anelerine göre yaşayan bir aile idi. Bunun bir misali şöyledir: Timuçin küçükken babasız kaldıktan sonra Kongrat aşiretinden olan annesi Ülün Eke çok akıllı bir kadındı. Fakat Yesükey'e tâbi olan kabileler bu kadına tâbi olmak istemediler; kendi işlerini kendileri görmek istedikler. Bunların en büyüklüğü Selenga'da yaşayan Tayciyutlardı. Bunlar Çengiz'i bıraktıktan sonra bazıları bunlarla gitti. Kinisi de Ülün Eke'nin yanına geldi. Lâkin bu ailenin zayıf olduğunu görünce Tayciyut ve Merkitler onları yağma ettiler. Hatta kadınları, bu arada Ülün Eke'yi bile esir edip gittiler. Bu sırada da Çengiz 23 yaşlarında idi. 1135 de, 30 yaşlarında iken Çengiz, büyük bir zafer kazandı ve bu zaferden sonra şenlikler "toy" yaptırdı. Bu hadise hem Gizli Tarih'te hem de Reşideddin'e zikredilmiş ve Çengiz'in müdafaası ve karşı hücumu şairane bir şekilde tasvir edilmiştir. Bunun Çengiz'in ve maiyetinin çok muntazam bir ordu halinde bulunduklarını anlıyoruz.

Çengiz bu savaşta "Küren" usulünü tatbik etmişti, ki bu eski bir Türk şeklidir. Bu şekilde bir aile, merkezde toplanıyor, etrafına arabalardan bir barikat kurarak düşmanı defediyordu. Ailenin bütün malı, hayvanları, eşyası da hep küren'in içinde olur; böylece düşmanı karşılardı. 1185 de, Tayciyutların Çengiz ailesini ortadan kaldırmak için giriştikleri bu hareket sırasında Çengiz, kendi akrabaları ve kabileleri 13 kürene taksim etti. Çengiz gerçi sonradan ordularını 10,50, 100, 10.000, kişilik birlikler halinde düzenleyecektir. Fakat daha bu safhada küren teşkilâtını tatbik etti. Bunlardan ilki annesi Ülün Eke'nin kürenidir. Ülün Eke kendi yakınları, çoluk çocukları, koyun ve hayvanları ile kürenin içinde bulundu. 2'cisi kendi Temuçin kürenidir, Börte küreni de deniyor.

3.sü Kavan ve Kavarlas ki, Çengiz ailesine en yakın iki kabilenin küreni.

4.sü Kıyat-Budak küreni ki, Kıyatların Budak kolunun küreni idi.

6-5.si Kürenler Yürkü, yani Yürük Kıyat küreni, Börçegin Kıyatlarının bu kısmının başı. Seçe Bêki idi. Seçe önce han, hükümdar olan Yak'ın torunuydu. Kabul Han'ın diğer varisleri, birisi Çuci ki, diğeri de bu torunun oğlu Seçebiki idi. Sâçe Biki'ye YürküKıyatları, birde Celâyirliler tâbi oldu.

7.si Küren, Kıyatların Otçı adlı birisinin kolu; Kıyat Otçı küreni.

8.si Küren, Cenkşi Kıyat ve Bayavutların küreni. Cengşi, kâtip, divanı idare edendir. Bayavutlar da Bayatlardır.

9.su Küren Duğlat, Nüküz ve Sakayitlerin kürenidir, Duğlat, Tuğla'dan geliyor ki Nüküz, Örgür yani mağaradır: Sakayit de Sakalardır.

10.su Kutula'nın oğlu Cuci'nin küreni.

11.si Kutula'nın diğer oğlu Altan'ın küreni.

12.si Kingeyik ve Sükan ki, Kâşgar taraflarında yaşayan aşirettir ve Çengiz'e tâbi idiler.

13.si Nüküzlerin başka bir kolunu idare eden Börçegin prenslerinin küreni.

Çengiz bu şekilde kendilerini 13 kürene taksim etti ve düşmanı böylece bekledi. Saldıran binlerce Tayciyut ve Merkiti mağlup edip, kürendekilere zarar gelmedi. Bu savaş Alavut ve Turavut adlı yerlerde oldu. Hayli sert ve kanlı olan bu mücadelede Tayciyütlardan 6.000 kadar adan ölmüş. Bu çatışmayı Çengiz'in kazanması üzerine birçokları Çengiz'e itaat ettiler. Merkitler Khadudla Çengiz'e itaat ettiler. Onlar itaat ettikten sonra Çengiz, Tayciyutlardan esir aldıklarına acımadan öldürdü. Bunu gören Taycuyitlar bu adamın şakası yok diye, hemen itaat ettiler. Çengiz'in yanındaki kuvvetler çok muntazam bir disipline tâbi idi. Kadınlara hiçbir tecavüz olmamış, onlar kendi düşman kürenlerinde kalmışlardı. Daha sonra Curyat adında cesaret ve kahramanlığı ile temayüz eden kabile itaat etti. Bu sırada Çisuutlardan Cebe Moyan adında genç bir kahraman da itaat etti. Bilindiği gibi Cebe Noyan, Çengiz'in dört köpeğinden birisidir. Burada "köpek" tabiri ile "onun adına saldıran" anlamı kasdedilmektedir. Çengiz bu köpeklerinden birisine meselâ 100.00 kişilik bir ordu veriyor ve "üç senede Rusları dize getireceksin" diye emir ediyordu. Her birisi ger-

çekten muktedir olan bu kumandanlar, aldıkları emri daha kısa zamanda yerine getirip dönüyorlardı. Cobe Noyan'ın itaatı, daha bir çok inat edenleri de yunuşturmuştu. Bunlardan birisi, 120 sene yaşıyan Barınların reisi Alak idi. Çengiz öldükten sonra onun doğduğu sırada yapılan merâsimi nakletmiştir. Bundan anlaşılıyor ki, Çengiz alâde bir kabilenin ferdi olarak doğmuş, doğumu kabileler arasında büyük bir hadise olarak kutlanmıştır. Alak da bu merâsimlerde bulunmuş idi. Bu şekilde Tayciyutların ancak dağınık şekilde türlü şubeleri kaldı.

Çengiz Tayciyutlara karşı kazandığı bu zaferini Onon nehri üzerinde şenlikler yapıp tes'id etti. Bu "şenlikler, yani Toy hadisesiz geçmedi. Bunlardan birisi içki meclisinde oldu. Bâlindeği gibi kımızın ilk olarak kime sunulacağı, kimin kimden sonra kadehi tutacağı kaidelere bağlı idi. Diğer hadise Çengiz'in biraderi ve yasavul yani Polis müdürü olan Bilgutay ile Börü arasında oldu. Belgutay bütün toyu idare etmişti. Bu iki hadise toyu önce çok karıştırdı. Ancak sonra Çengiz için büyük bir zafer oldu. Hadise şöyledir: Kutula Han neslinden Seçebike Yürük Kıyatlarıyla bulunuyordu. Ülün-Eke'nin bawarcusu, yani yemek işleriyle görevli adamı (ki, sonradan bu neredeyse bütün Asya kıtasının iktisadî hayatını idare edecektir) Şer-ça adında idi. Bu ziyafette "başlanmış"ın yani kadâh ilk kime sunulacağını, içki-kımız içmeye başlama işini kimin yapacağına bu Bawarcu yanlışlık yaptı. Aslında en yaşlı, en muteber kadın olan Seçebike'nin 1. kadınına takdim edecekken, onun yerine bir küçüğü olan Eney'e takdim etti. Eney kadın kadehi aldı, ancak bu bir hakka tecâvüz idi. Arada kavga oldu ve kadın, Ülün Eke'nin adamı Şa-cu'yu tokatladı. Bu mühin zat da, mukabele etmedi; ancak oturup ağladı. "Beni milletin huzurunda berhad ettin. Yesükey olsaydı, buna inkâm vermezdi" Bundan anlaşılıyor ki, Yesükey, böyle meclislerde câri olan an'anelerde bazı küçük değişiklikler yapmış ve bu, onun nüfuzu sayesinde olup gidiyormuş, O, "kadêhin ilk Eney'e verilmesini Yesükey tasvip ederdi" diyor. Fakat bu hadisede Çengiz ve amesi gerçekten tarafsız davrandılar; bir tarafı tutmadılar. Çengiz'i büyüten hadîselerden birisi budur. Bunlar memleket işleridir halk görsün ve bir rehber ihtiyacı olduğunu anlatsın diye düşündü.

Bu toy'da yasavul işlerine Belgütay bakıyordu. Belgü (Bilge) tay'a bu vazifeyi vermek bile bir merâsinle "yasanış" ile olmuştu. Tayciyutların Börü adında bir subayının bir adamı ~~teğeri~~ çalmış. Yasavul Belgütay, bunu getirip dövüyor. Fakat Börü gelerek "ben ona ceza vermem" diyerek hırızlık yapanın tarafını tutuyor. Belgütü'y'le dövüşüyorlar. Bu dövüş, çalılarla oluyor, sıra kılıçla dövüşün de kaçıları vardı. Bu kavgada da kılıç kullanılmadı, ancak Börü, Belgütay'ın kolundan biraz yaraladı. Burada Börü nizamı ~~uykırı~~ hareket etmişti. Ancak Belgütü'y Çengiz'e gelip "gerçi ben yaralandım ama, bu iş artık kapansın, millet birbirine girmesin" diyor. Hadiseler de Çengiz ve annesinin tarafsızlığı ile hallediliyor; Toy'un vekilleri Kurucuk Hatun ile Kuvaçın Hatun onları barıştırıyorlar. Burada kadınların rollerinin büyük olduğu dikkati çekiyor. ~~Çengiz'in şeceresinde~~ bir "Alangua" yani Anazon gibi bir kadının bulunduğu da unutulmasın.

Bu hadiselerde Çengiz tamamen olayların dışında kaldı, onlara müdahale etmedi. Burada millete ders veriyor ve onların bir baş, bir reis aramalarına ses etmiyordu. İşte herkes reis aradığı sırada Çengiz'e tevecüh ettiler; "Bizi sen idare et" dediler. Çengiz'i Çengiz yapan hadiselerden birisi ve başlıcası işte bu "toy" dur. Bu toy'da Çengiz ve annesi idarecâliklerinin, siyasi kabiliyetlerini mükemmelen göstermişlerdir. Enteresan olan, cihet burada geçen istilâhları ve tabirlerin hep Türkçe olmasıdır.

13.1.1970

Çengiz'in Merkitlerle ve Camuka ile Mücadelesi:

Çengiz'in hayatı bir roman, bir destan mahiyetindedir. Hayatının bütün tafsilatını burada zikredemeyiz. Burada ancak ondan bazı kıssalar, enteresan yerleri veriyoruz. Çengiz devrinin özelliklerinden birisi, devletler veya önemli şahsiyetler arasındaki haberleşmeler de nadiren mektup kullanılmasıdır. Mektup yazmışlar, lâkin bu pek az olmuş. Asıl haberleri ağızdan ve elçilere ezberleterek göndermişlerdir. Ezberlemeye de şiir, yani nazım daha kolay olduğundan bu haberler şiirle ifade edilmiştir. Çengiz'in tarihinde mektuplar şiir ve ezberdir. Bunların bazıları zamanımıza kadar gelmiştir. Anlaşıyor ki, hem Türkçe hem Moğolcaları da kalmıştır.

Çengiz'in asıl dramatik tarafı onun dört büyük düşmanı ile mücadelesini tasvir eden hikâyelerde anlatılmıştır. Bu düşmanlarından birincisi, önceleri çok yakın arkadaşı iken, sonradan düşmanı olan arkadaşı Canuka. Diğer babasının çok yakın arkadaşı, kendisinin de önceleri himaye yardımı gördüğü Kireyit Tuğrul, yani Ong Han. Üçüncüsü Naiman Reisi olan Buyruk Han ve daha henüz o zamanlar genç olan Küçlük. Nihayet sonuncusu Merkit aşiretinin reisi olan Tokta Bek. İşte Çengiz bu dört kişi ile mücadele etmek zorunda kalmıştır.

Merkitlerin Beyi aslen Kıpçaktı ve Kuke Nor taraflarından Baykal taraflarına gelmişlerdi. Aralarında bazı Oğuz kabileleri de bulunur. Bunlarla Çengiz'in ailesi arasında çok yakın ailevi münasebetler olmuştur. Hem dost, hem düşman idiler. Aslında göçtükleri yerler, yurtları da çok yakın olmuştur. Çengiz'in annesi Ülün Eke aslında bir Merkit Beyine, Tokta Bek'e verilmişti. Gelini göçürmek için gönderilen kâfileyi Yesükey basmış, gelini kendisi almıştır. Bu hadise Merkitlerle Çengiz'in maiyetini teşkil eden Kıyat ve Celâyirliiler arasındaki düşmanlığın büyümesine sebep oldu. Bu cihetten Merkitler Çengiz'in ilerleyip gelişmesini çekememek istiyorlardı. Hatta bir defasında esir bile, almışlardı. Çengiz le Merkitlerin arasındaki düşmanlık, aileler arasındaki adavetten doğmuş gibiydi. Aslında onlar Çengiz ailesine çok yakın idiler. Yukarıda da dediğimiz gibi göçtükleri yerler birbirlerine pek yakın idi. Onlar da Çengiz ailesi gibi "y" yerine "c" ve "j" kullanmışlardı. Herhalde birbirlerine pek yakın idiler. Ailevi düşmanlığı sonradan Merkitler devan ettirdiler. Çengiz'in başarı kazanmaması, Ortaasya'da hakim olmaması için bütün güçleriyle karşı koydular. Hatta bir ara Çengiz'in hanımı Börte'yi esir aldılar. Ancak ona kötü muamele etmediler. Sonradan da Çengiz geri almıştır. Böyle harp ve esirler mevzuunda aralarında kaideler vardı ve buna riayet etmişlerdi.

Merkiz Beyi, Çengiz'in kuvvetlenmesi karşısında bu sahada barınmadı. Bir kısım halk, Baykal taraflarında kalıp Çengiz'in hakimiyetini kabul edip, ona itaat etti. Beyleri ise itaat etmeyip Altay'lara göçtüler, oradaki Naimanların arasına geçtiler. Fakat çok belâlı ve enerjik olan Naimanların arasında da barınmadılar. Daha batıya, Kıpçak ülkesine bugünkü Kazakistanın orta kısımlarına, Balkaş gölü kuzeyine gittiler.

Bu taraflarda ise Harezmşahlar vardı. Çengiz'in askerleri Naimonları takip edip mücadele ettiler. 1216'da Çengiz'in **hakan** olmasından on yıl kadar sonra, Doğu Uralarda Merkitleri yakalandı ve Çengiz böylece Merkit belâsından kurtuldu.

Merkitler bu sahada önemli bir yer işgal etmişlerdir. Merkitler **orman** ve **dağ** halkıdır; kanyak ve kızak kullanırlardı. Dağ halkı olduklarından, Çengiz'in dağlık yerlerde hakim olmasına engel oldular. Çengiz de onları ya kendisine mülk etmek, yahut tamamen yok etmek fikriyle hareket etti ve böyle yaptı. Bu Merkitler Çengiz zamanında Şarkî Türkistan Uygur ülkesinde, dağlar arasında yaşıyorlar ve kendilerine Merkit deniyordu. Bunlarda **Bakotin** diye bir aşiret de olmuştur, ki **Boktegin** olsa gerek. Bunlardan bir kısmı helan da Başkırtlar arasında vardır. Bunlar dağlık yerlerde, **bilhassa** dağların balıkçılığa müsâid göllerinin kıyısından oturuyorlardı. Bu pek eskilerden beri böyle devam edip gelmiş. Hayatları **Baykal** taraflarında iken de **orman**, **dağ** içlerinde olmuş, Urallarda Başkırtlar arasında da böyle yaşamışlardır. Bunlar böyle kabul edilmiş ki, her tarafta dağlar, bu dağlar arasındaki göller ve göllerin balıkları, bunların sayılmasıdır. Bu tabii ki, yazılı vesikalarla onlara verilmiş değil'i. Fakat asırlardır böyle gelmiş bu herkes tarafından kabul edilmiştir. Meselâ **İbn Fadlan**'da, **Oğuzların** içinde "Yasa"nın bazı izlerine rastlıyoruz. Bu izler, **Skitler**'de de görülmektedir. Arada uzun zaman geçmesine (M.Ö. VI. asırdan, M.S.10. asra kadar) rağmen yasanın böyle kaldığı şüphesizdir. Bu da yazılı olarak değil, ancak halk arasında bir kanaat, bir fikir olarak şuurlara işlenmiştir. Halkın hafızasında yer etmiştir. Merkitlerin de Türk ülkelerinde **ormanlık**, **dağlık** yerlerin sahibi sayılması halkın şuuruna yerleşmiş, herkes bunu kabul etmiştir. Neherler, ormanlar, göllerdeki balıklar onların sayılması, kısaca buna karşı gelmemiştir. Şu halde, Çengiz'in Merkitlerle ihtilafı ailevî olmuştur. Önceleri birlikté yaşamışlardır. Merkitlerin tarihine ait **Prof. Togan**'a bir eser, 40 yıl önce yazmıştı.

Çengiz'in ikinci büyük düşmanı **caruka** idi ki, lakabı da **Se -** çen yani fasih, demektir. Gerçekten de **Caruka** çok fasih ve adı ustası idi. Söz söylemekte, çok mahir olup, eski destanları ve gelenekleri pek iyi biliyordu. Ancak sözü önemli sayıp, gerçeğe pek hakkını vermezler. Bu gibilerin

siyasî davalarda rehberliklerine, liderliklerine pek kulak asılmamıştır. Meselâ 19. yy. da Rusya ile Çin arasındaki Kazakların hükümdarı bir Popı Seçen olmuş. Bu da söz ustası, üstelik çok adildi. Güzel konuşur, başka işe bakmazmış. Onun için Kazaklar arasında "Popı Seçen bir toklunun mahkenesini altı sene sürdürdü" diye darbi mesel varmış. Seçenler hakkında halkın kanaati umumiyetle böyledir. Camuka da gerçi enerjikti, ancak söz ustası olduğundan edebiyata düşkündü, ediplere, söze ehemmiyet veriyordu.

Camuka da Alangua, Buzancar neslindenî. Çengiz'in ecdadının Kıyatlara hakim olması gibi, o da Cacrat'ların üzerinde hüküm sürmüştür. O zamanlar şöyle akideler olmuş. Bir hükümdar ailesi bir yerde hükümdarlık etse, kendisi o kavmin sayılmıştır. Camuka da Cacratlardan doğmuş kabul ediliyordu. Halbuki cacratlar pek eski bir aşiret olup, Cami üt-Tevarih'de 70.000 hanelik bir cania idiler. Bu kadar kalabalık kütle, kendisini ancak 5-6 nesil önceki bir hükümdarın evlâdı gösteriyordu ki, bu yukarıda zikredilen akideden doğmuştur. Kabileler kendilerini hükümdarlarının ait olduğu aileden neş'et ettiğine inanırlardı. Camuka da Börçegin sülâlesinden, ancak bu sülâlenin Cacratlara hakim kolundandı. Camuka'nın bir diğer âzelliği de vardır. Camuka halka yakın olup, onların içinde büyümiş bir prensti. Sadece Cacratları değil, birçok kabileleri de etrafına toplamıştır. Çengiz ise Aristokrat idi, kendi ailesi gibi, pek yüksek ailelerle tenas etmiş, onların muhitinde kabul etmiştir. Bu tenayül bidayette kendisini göstermedi. Camuka ve Çengiz, birlikte hareket ediyor, birlikte göçüyorlar, birlikte toy yapıyorlar, pek yakın arkadaşlık ediyorlardı. Bir buçuk sene, birbirlerine pek yakın olmuşlar, hatta aynı yorgan altında yatmışlardır. Böylesine yakın dost idiler. Bir hadise, bu dostluklarını yıkılmasının başlangıcı oldu. Bu şu şekilde olmuştur: Bir yaz mevsiminde göç ettikleri sırada ikisi atla yangana gidiyorlardı. Göç edenlerin bir kısmı, yukarılarda tepelerin üzerinden, bir kısmı ise aşağılarda vadinin içinden geliyordu. Tepelerden gidenler atçılar, yatkıcılar, vadilerden gelenler ise sürüler, koyun sürüleri idi. Yani yukarıdan gidenler at sürülerinin sahibi, zenginler, aşraf; aşağıdan koyun sürüleriyle gelenler ise çobanlarda ve onlar daha fakir idiler. Camuka bunu anlattığı zaman, Çengiz dinleyip geçmişti. Fakat akşam ayrıca toplanıldığı zaman, sonradan

Çin'in fethedecek olan Mukali, bunda bir mâna var diyor. Hanını Börte de aynı şeyi söylüyordu. Ve Çengiz'e izah ediyorlar ki, Camuka "sen aristokrat ve zengin, ben ise fıkranın dostuyum" demek istemiştir. Çengiz meseleyi anlamıştı ki, gerçekten de Camuka etrafına baldırıçıplak taifeyi ~~topuyordu~~. Çengiz, bunun üzerine "yarından tezi yok, karargâhları ayıralsın" diyor ve bunu tatbik ediyor. Bu hadise ve Camuka'nın bu sözleri sonradan Avrupalı ve Sovyet âlimlerinin büyük mânalar çıkarmasına vesile olmuştur. Böylece Çengiz kapitalistlerin, Camuka ise proleterlerin temsilcisi idi. Durum bu kadar kesin olmamakla beraber unumiyetle Camuka halka yakındı, söz ustası olduğu için onlarla haşır neşir olmuştu. Çengiz ise üstün kabiliyet ve dirâyetli kinselerle yaşamıştı ve böyle yaşıyacaktı.

15 Ocak 1970

Çengiz'in "Han" Olması

Çengiz'in ve maiyetinin, Moğolistan'da, eski Gökürklerin yaşadığı sahada bir step-bozkır devleti kurnası meselesinin son safhasına geliyoruz. Bu 1201 de oluyor. Bu sırada Camuka 11 kadar kabileyi birleştirip kendisini G u r h a n ilân etti. Gurhan lâkabı enteresandır. Doğuda Gurhan, Orhan gibi ünvanlar olmuştur. Osmanlı devletini kuran Kayıların Uzakdoğu'dan geldiklerine hiç şüphe bırakmayan delillerden birisi "Orhan Bey" in ismidir. "Orhan" ismi ancak Çin hudutlarında, Mançurya taraflarında, keza Kuke Nor taraflarında yaşayan kavimler arasında görülüyordu. Gurhanlardan birisi Kireyitlerdendi, ki bunlar o vakit Kuke Nor yani Tabetle Çin arasında yaşıyorlardı. Onlar arasında Gurhan, Yakap ve isim olarak yaşadılar. Karahıtay(Kıdanlar) 1125 senelerinde Çin'de hakim millet sıfatını kaybedince Türkistan'a çekilmek mecburiyetinde kaldıkları zaman hükümdarları Gurhan ismini almıştı. Gurhan herhalde kabilelerin başında bulunan Han, Yabgu, Sağın ve Tegin gibi ünvanlardan daha yüksek bir rütbeyi temsil etmektedir. İşte şimdi de Çengiz'in rakibi Camuka kendisine bu ünvanı almıştır. Çengiz, "Han", Camuka ise "Gurhan" lakabını aldı.

Gurhan'ın mâna ve mahiyeti şimdiye kadar pek iyi izah edilmemiştir. Buna dair bir hikaye Oğuz Destanında vardır. Oğuz'un babası Karahan, amcaları olarak da Orhan, Gürhan ve -İyi okunmayan- Gözhan vardır.

Oğuz babasını öldürüp hükümdarlığı eline aldıktan sonra ancalarıyla savaşmak mecburiyetinde kaldı. Zira onlar Oğuz'u Han olarak kabul etmemişler. Bu savaşlar hayli uzun sürdü, neticede Oğuz galip geldi ve bunları doğuya doğru kovaladı. Peşlerini hiç bırakmadı ve nihayet Orhon-Amur nehri sahasına geldiğinde artık onları bırakmış ve "Siz burada kalın, artık sizin le işim yok" demiştir. Oralar çorak, arazisinin otlakları az, ahali az ve fakirdi. Anlaşıyor ki meralar Batı Türkistan kadar zengin değildi. Oğuz onları burada siz "Mung (Mun) ol" diyerek yani hep gahı, endişeli, mağmun olun burada aç perişan kalın diyerek bırakmıştır.

Bu rivayet herhalde Çengiz, Ong Han ve Camuka'nın hep bildiği seşlerdi. Zira onlarda hakin oldn devlet fikri, Oğuz destanına uygun bir şekilde gelişmiş. Bu destana bakılırsa onlara bu "Moğol" lâfzını Oğuz vermiş. Herhalde Gurhan, Orhan'dan daha yüksek sayılmış ki, Karahıtaylar da bu lâkabı aldılar. Mes'udi Uygurların hükümdarının lâkabı da Orhan idi, diyor. Belki doğrudur. Herhalde Or, Uğur, Yuğur, Uğur, Uygur, İyur, Gur isimlerdir. Orhan da bu itibarla Uygur hükümdarı demek olabilir. Lâkin Oğuz Han kendisine "Ben Uygur Hanıyım" diyordu ve lâkabı da "Uygur Hakan" idi. Bu destanın Farsça ve Uygurcasında vardır. Bu bakımdan Uygur'dan sonra ikinci derecede Orhan olmuş olabilir.

Bu şekilde 1201'de bir yandan Çengiz kendisini "Han" ilân ederken, bir yandan da Camuka "Gurhan"lığını ilân etti. Henüz "Hakan"lığı boştur. O da 1206'da Çengiz tarafından öldürülecekti. Gerçek olan Çengiz ve naiyeti, Ong Han vs. eski an'aneleri çok iyi bildikleri ve ona bağlı olduklarıdır. Ong Han'ın Hristiyan olan caddi. 1145'ler Papa'ya bilvasıta yazdığı mektubunda caddinin üç kişi olup, üç hükümdarın Onasya'ya sefer yapıp Henedan'ı alımlarını, Dicle'yi geçmediklerini anlatıyor. Herhalde M.E.VIII. asırda, 620-625 lerde Tunga Alp'in batıya karşı büyük seferinin hatıralarından mülhem olsa gerek. Oğuz zamanında onlar bir daha batıya gelmiş olabilirler, ki bu daha az bir ihtimaldir. Herhalde Tuğrul'un babası kendilerinin batıdan gelip, şarkta Orhan, Gurhan ve Gözhan'ın ahfadı olarak tanınmış. Bu hadise ne vakit olmuş, kendileri bunu mektubların da milâd sularında cereyan etmiş bir olay olarak gösteriyorlar. Yani bunlar kendilerini, Oğuz gibi Batıda Kazakistan'ın merkezî kısımlarında yaşamış olan bir büyük hükümdarın evladı sayıyorki, Oğuz batıda kalmış, diğerleri doğuya gidip Moğol olmuşlardır.

Çengiz'in Han olması da, akrabalarının razası ile oldu. Zira Çengiz'in dedesinin doğrudan doğruya torunu olan Altan ile birlikte daha üç kişi daha "Han" olmaya layıktılar. Bunlar, toplanan kurultayda, kendi "Han"lık haklarından feragat ederek, "Han" olması için Çengiz'in layık olduğunu belirterek ısrar ettiler. Çengiz'in "sizler varken bana Han olmak düşmez" demesine rağmen, halk Çengiz'i ittifakla "Han" ilân ettiler. Bunu Tuğrul, yani Kireyit Ong Han demüsaıt karşıladı ve dedi ki, "Evet, Moğolların kendi başlarına bir Hanları olması gerek. Bu haklarıdır" Ortada bir "hakan" olmadığı için Ong Han, hakanlık pozisyonunda bulunuyordu. Kendisini Kireyitlerin, Çengiz'i ~~de~~ Moğolların hanı kabul etmişti. Fakat Camuka'nın bir mahlûf hanlıkla iktifa etmeyip "daha büyük mânalı "Gurhan" lûkabını almasını hoş karşılamadı ve ona karşı vaziyet aldı. Hatta aralarında savaşlar dahi oldu. Bu savaşta Camuka nehri başlarında idi.

Çengiz bu sıralarda Tayciyutlarla uğraşıyordu. Onlar Çengiz'in hanlığını kabul etmemişlerdi. Tayciyutlarla savaşta Çengiz omuzundan yaralanmış ve en yakın arkadaşlarından Urenkay aşiretinden Celme, kanı emerek Çengiz'in hayatını kurtardı. Bir ara Çengiz'i bırakıp, Tayciyutların arasına gizlice girdi, oradan ayran getirip Çengiz'e içirdi, bu şekilde Çengiz biraz iyileşti. Bu vakitlerde Çengiz'in enerjik hareketleri halkın hoşuna gitmişti. Bilhassa Bisuut kabilesi Çengiz'e iltihak etti. Bu arada Çinlilerle anlaşılan Tatarlara karşı savaş oldu. Ancalarından Altan ve Kücar, bu savaşa pek taraftar değillerdi. Ancak savaşın sonunda, ganimeti de en çok bunlar aldılar. Çengiz ses etmedi ve kendisi, devrin güzellikleriyle ünlü iki kızı İsu ve İügen'i hanımı olarak aldı. Çengiz bu ganîmet, neselesini fazla büyütmedi. Ancak ancaları Altan ve Kücar, Çengiz'in böylece nüfuzunun artmasını kıskanıyorlar, hatta onun Han olması için kurultayda çalışdıklarına teessüf ediyorlardı.

Bu sırada Naymanlarla da savaşlar oluyordu. Bidayette bu savaşları kazanırlar. Lâkin bir ara Ong Han, Çengiz'i yalnız bıraktı, yani ihanet ederek çekildi. Çengiz buna çok üzüldü, o da düşmanın takibini bırakıp, ordusuna çekildi. Bundan istifade eden Naymanlar Ong Han'a saldırdılar. Ong Han bu savaşlarda yaralandı, askerleri dağıldı ve Çengiz'e başvurdu: "Beni kurtar, dört külüğünü (kahramanını) gönder." Çengiz'in yukarıda bahsedilen dört köpeğinden ayrı dört külüğü, kahramanı vardır: Bunlar danielki Bovurcu, Arlatlardandır. 2. Celâyir Mukali, 3. Uysunlardan Buravul, 4. Sulduzlardan Cilavun. İşte Çengiz bu dört külüğüne enretmiş, onlar da

gidip Tuğrul'u kurtarmışlar, Naymanları dağıtmışlardır. Böylece kendisine ihanet eden eski dostlarına yardım, Çengiz'in en büyük vasıflarından birisidir. Fakat Ong Han'ın karakteri bozuktur. Yeniden ihanette geçikmedi. Çengiz, aslında babasının dostu olan Ong Han'la daha yakın münasebetler kurmak istiyordu. Bunun için Çavurbeki isimli kızına tâlip oldu, kızı Kujin'i de Ong Han'ın oğlu Sangün'e vermek istedi. Ancak Ong Han, Çengiz'e kızını vermek istemedi; Diğer taraftan yakın akrabalarından olup, Çengiz'e karşı kırgın bulunn Altan ve diğerlerini teşvik ve tahrik ediyordu. Bunu Çengiz'in yakın dostları haber verdiler. Bu sırada Camuka da Ong Han'ın yanındadır ve Altan-Camuka nihayet Ong Han Çengiz'e karşı birleşmişler ve müşterek hareket ediyorlardı. Çengiz de savaşın kaçınılmaz olduğunu, neselenin artık silahla halledileceğini anlamıştı. Aralarında savaş oldu. Öncâleri Çengiz'in aleyhinde giden savaş, Urugut'lardan Cuciday ve Mangitlerden Koyulday'ın düşmanın ardına geçip, ordan saldırımları üzerine Ong Han ve müttefikleri çekilmişlerdi. Bu savaşın akşamı, Çengiz karargâhına çekildiği sırada, dört külüğünden ikisi ve oğlu Ögeday yoktular. Çengiz bunun üzerine birbirlerini pek seven oğlu ve iki külüğünün birlikte öldüklerine üzülmüyordu. Ancak biraz sonra üçü çıkageldiler. Gerçi Ögeday yaralanmış, lakin Baravul, onun kanını emerek tedavi etmiş.

Çengiz hadiseden sonra elçi gönderdi, ki bu şiirle ifade edilmiştir. Bu elçisini Ong Han'a ve ancası Altanla gönderdi. Burada Camuka'nın enteresan bir durumu vardır. Savaşın önce Nayman Beyi, karşılarındaki kuvvetleri Camuka'ya soruyordu: Camuka neşelâ: Bunlar onun dört köpeğidir. Çengiz için canını verecek adamlardır. Ve bu suretle onların fazilet ve cesaretini söylüyor. Nayman Han'ı Buyruk, bunun üzerine "sen bizim değil, düşman tarafını tutuyorsun, bizim cesaretimizi kırıyorsun" diye kızıyor. Çengiz Ong Han'a sulh teklif ediyor ve "siz babamın en yakın dostsunuz. Benim de babam sayılırsınız. Beni azarlayabilirdiniz. Gelip söz söyleyebilirdiniz. Ama bunu yapmayı niye asker yolladınız. Ben gerçi sizden yaşça küçüğüm, ama şerefim vardır! Memleket seninle, benimle ve Altanla kaimdir. Yurdu nakle'len arabanın iki tekerleğinden birisi kırılırsa araba nasıl gider. Yine o arabanın "ok"larından birisi kırılırsa tek okla nasıl gider. Birleşmek lâzımdır. Ancası Altan'a yazdığı da çok güzeldir. Onda Han seçilirken yaptıklarını güzel anlatmıştır. "Ava beraber gittik, ben

dağlarda avları hep senin tarafa kaçırdın. Bunları nasıl unutursun" demiştir. Böylece bir yandan anlaşmak için teşebbüse geçerken, bir yandan da başka tedbirler aldı. Halen bulunduğu yerin müdafaaya elverişli olmadığını görüp, başka yere göçtü. Burası Argun nehrinin aşağılarında, bataklık bir saha idi. Sadece tek yolu olan saha, Balcuvana da idi. Çengiz'in mukadderatı, büyük ölçüde bu sahada kararlaştı.

20 Ocak 1970

Balcuana'daki ikamet, Çengiz'in hayatında bir dönüm noktasıdır. Tarihte bazen, böyle hadiseler, yani herşeyin biter gibi olduğu, bütün ümidlerin azaldığı zamanların, aslında bir enerji ve karalılık verdiği, hadiselerin bundan sonra bambaşka yoldu geliştiği çok olmuştur. Bu hadise sonradan Hazreti Peygamber'in Medine'ye hicreti sırasında, mağarada bütün ümitlerinin biter gibi olması ile benzetilmiştir. Çengiz'in Balcuvana'da, düşmanlarının saldırısını beklemesi ve son müdafaasını yapmaya azmetmesi de böyledir. Çengiz'in sonraki hayatında bu hadisenin büyük tesirleri olmuştur. Balcuvana Argun nehrinin sol sahili ile Taraynor gölü arasındadır. Oka nehrinin Taraynor'a döküldüğü yerdedir. Burası bataklık, fena kokulu, suyu acı ve içilmesi sıhata muzır bir verdir. İşte böyle bir yere sığınmış, "buna katlanmanız gerek. Sonunuz bu nisbette iyi olacak" diyerek kabilesine ve arkadaşlarına büyük moral gücü vermiştir.

Bu sırada Ong Han, oğlu Songün ve Camuka, fırsattan istifade ederek burada onu kuşatıp yok etmeyi düşünüler. Her tarafı bataklık olan Balcuvana'nın tek bir giriş yeri vardı. Oradan saldırıp, Çengiz'i basacaklardı. Diğer taraftan bazı evlenme işlerini de söyleyip, Çengiz'i aldatacaklardı. Zira daha önce Çengiz'in bu yolda bir teşebbüsü olmuştu. Bu hileyi vetesebbüsü Ong Han'ın yanında bulunan bazı adamlar Çengiz'e haber verdiler. Bu haberi Urmavut aşiretinden Kışlık büyük fedakârlıklarla, bir hayli adam öldürerek Çengiz'e eristirdi. Çengiz buna son derecede sevinmiş, Kışlık'a nesillerce devan edecek "Tarhan" (her türlü vazife ve vergiden muaf) lık bağışlamıştır. Bu Tarhan'ın evlâdı sonradan Temürlüler devrinde büyük bir yer tuttu. Kendileri şairdi ve bu sebeple Çağatay edebiyatının yaratıcısı bunlar olmuştur.

Çengiz Kışlık'a "sen ebedî Tarhan'sın. Tarhanlık evlâd ve ahfadına da geçecek" dedi. Bu Tarhan'lardan bazıları Karaçi'ye yakınlarında Tarhanlı devletini kurmuşlardı. Bilindiği gibi 16. yy. başlarında 1510'larda Temürlü devleti Özbekler tarafından dağıtılıp, Temürlüler güneye, Hindistan'a inmeye mecbur edildikleri sırada bu Tarhanlar da Babür'le işbirliği yaparak Afganistan sahasına inmislardı. Ancak bir ara Babür'le çatışınca, "biz de bir devlet kurarız, cesaret ve asaletimiz bizim de var" diyerek daha güneye inmşler, Karaçi yakınlarında bir devlet kurmuşlardır. Bunların tarihleri yakınlarda neşredildi. Bunlar Hindistan'da, Hind muhiti ve kültürü içinde yaşamış olmalarına rağmen, an'ane ve benliklerini itina ile korumuşlar ve devam ettirmişlerdi. Bunu bunların tarihini yazan Tettevi de kaydeder. Kışlık Tarhan ve Oğullarının kültür ve edebiyat bakımından birinci derecede rol oynadıklarına söylenmiştir. Bunların şiveleri ayrı bir şive, bir Tarhan şivesi imiş. Ali Şîrx Nevayî böyle söyler. Fahir İz, bu Tarhan'lardan Muqini adlı şair hakkında bir tetkik neşretmiştir. Kışlık Tarhan'ın evlâdı samini Müslümandı. Belki Kışlık Tarhan'ın kendisi de bu Balucvana 'daki Müslümanların tesiriyle İslâm olmuştu. Tarhan'lılar kendi idare sahaları olan Sırderya boylarını, Tarhanlı ülkesini cami, mescid, hankâh'la süslemişler, onları namaz etmişlerdir. Ancak bu Tarhanlı ülkesi Özbeklerin gelişi ile çözüldü, bir kısım Tarhanlar, güneye Hind denizi sahillerine kadar indiler. Tarhan'ların bir kısmı da Herat'a gelmişlerdi.

Balucvana'ya gelen İslâmlar Harezm'li Mahmud Yalavaç Karlıklardan Danişmend, Meraga'lı, yani Azerbaycan'lı Hasan ve bir de muhtemelen İran'lı Cafer di. Bunlar değişik yerlerden gelmişlerdi. Çengiz onlardan batı Asya'daki siyâsî durumu öğrendi. Asya'nın batısındaki ihtilâfları, Bağdat'daki halife'nin vaziyetinin kötü olduğunu anlamıştı. Çengiz Harezmsahlara karşı Abbâsî halifesiyle işbirliği düşündü: belki daha o zamandan bir münasebet mevcuddu. Bu Müslümanlar hepsi bilgili kinselerdi. Genç Karlık Danişmend, mevcut Harezmsah idaresinden memnun değildi. Mahmut Yalavaç, Meragalı Hasan'da öyle idiler. Ticaretle uğraşan bunlar Balucvana'ya hayli erzak, koyun sürüleri vs. getirmişlerdi. Bir de Bedrettin Bitikçi vardır ki, Harezmli'dir. Çengiz'e bir mektup yazarak aynı nesilden olduklarını, ancak Arapların istilâ ettiklerini, gelecekte işe yine beraber

olacaklarını" söylenmiştir. Bu mektup, Handullah Qazvinî'nin Farsça nazmun Zafernâme'sinden zikredilmiştir. Anlaşıyor ki, bu zat, Kîçak' an'anesinden hareket ederek bunu söylemektedir. Harezm'de bu mektubu duyulduğu için sonradan Çengiz Han'ın yanına kaçmıştır. Keza bazı Harezmli general-lerin de böyle hislerle Çengiz'e yakınlık duydukları malumdur.

Çengiz daha sonra Balıcvana'dan kurtuldu ve çıktı. Bu da bir hile ile oldu. Çengiz'in kardeşi Cuci Kasar'ın ailesi Ong Han'ın tarafında kalmıştı. Çengiz'in yanına gelmiş ve Ong Han tarafının vaziyetinin pek iyi olmadığını, fırsattan hemen istifade gerektiğini söylenmiştir. Diğer taraftan Kasar da Ong Han'a bir mektup yazarak "Çengiz'in durumu berbattır. Hemen onu bastırın" diyerek onları bir başka Balıcvana'ya sevk etmiştir. Bu hadiselerden sonra Çengiz artık gerek Ong Han'la, gerekse Sengün'le işbirliğinin imkânı olmadığını görüyor ve savaşı kaçınılmaz görüyor. Bu sırada Ong Han'ın Naymanlarla arası açıktı. Çengiz bundan istifade etmiş, savaşta Ong Han mağlup edilerek iki Nayman subayı tarafından öldürülmüştür. Çengiz sonradan Naymanlarla savaştı. Bütün bu işlerde önyak olan ve düşmanları organize eden Camuka idi. Bu itibarla Çengiz önce Camuka'nın işini bitirmek istedi. Zaten bu sırada Camuka'nın maiyeti dağılmıştı. Nihayet Selenga başlarındaki savaşta Camuka esir alındı. Ona "Çengiz şimdi sana ne yapacak" diye sorduklarında, "Ben onu yakalasaydın ne yapacaksan, onu" diyor. Çengiz bu kahraman eski dostunun arzusunu yerine getirdi. Camuka öldürülmedi, kendisi intihar etti. İki eski "anda"nın bu bir macerası bir destan gibidir.

Camuka'nın da işini bitirdikten sonra Çengiz, Naymanlarla karşı karşıya kaldı. Savaşmak için Naymanların oturdukları yere, Kobda'ya kadar takip edip savaştı. Bu sırada bunların başında İnanc Bilge Buku Han'ın iki oğlu Taybuga ve Buyruk'dan, ikincisi vardı. Bu savaşta Buyruk öldü. Taybuga savaşın sonu Sibirya tarafına gitti. Bu sebepten Batı Sibirya tarafları sonradan "Taybuga" diye isimlendirilmiştir. Burası ayrı bir muhtar ülke olmuş, hatta 17. Haritelerinde bile ismi "Nayman memleketi" olmuş. Sonraki yüzyıllarda da bu Taybuga evladı buralara hakim olmuş, Kazan Han'ları ve Özbeklerle aralarında hadiseler geçmiştir. Şu halde Naymanlar, Çengiz'e mağlup olduktan sonra da muhtelif yerlerde devam et-

nişlerdi. Ancak Altaylarda değil, Batı Sibirya'da İrtiş boylarında. Naymanlar bugün Kazakistan'da da büyük ver tutarlar ki, Kıpçak şivesi konuşurlar. ("yedi" yerine "ceti" gibi) Aslında bunlar Yabaku yani Sekizoğuz aşiritidir ki, Oruh yazıtlarında böyle kaydedilmiştir.

Naymanlar mağlup edildikten sonra bir kısım Naymanlarla beraber Taybuga'nın oğlu Küçlük, batı tarafına gâdip, Karahanlı ülkesine saldırmış, Harezmşahla işbirliği ederek bu İslâm-Türk devletini yıkmışlardı. Küçlük mutasabbı bir nesturî Hristiyan idi. Bu sebeple Müslümanları öldürmüştü, Karahanlı ülkesindeki camileri yıktırmış, ezan okuyan müezzinleri minarelere asıya attırmıştır. Hatta, Müslümanların evlerinin ibadet etmelerini için de her eve asker yerleştirmiştir. Altaylardan beri Naymanları takip eden Çengiz, Küçlük'ün bu davranışına karşı İslâmın hâmisi oldu. Bu itibarla Küçlük'ü takip eden Çengizli birlikleri bu Müslümanlardan büyük destek gördüler ve Küçlük'ün askerleri halk tarafından öldürüldü. Kendisi de Panir dağlarında Sarıkul'da öldürüldü. Çengiz daha sonra camileri tamir ettirmiş, Müslümanların ibadetlerini yapmalarına değil, izin vermek, hatta onları buna zorlamıştır. "Mâden dininiz bunu emretmiş, yapmanız lâzım" diye namaz bile kılartmıştır. Çengiz'in Harezmşahlarla savaşı sırasında Ortaasya'ya gelen Çang-çun, Çengiz'in subaylarının zorlu namaz kıldırıldığını söyler.

Çengiz Devletinde Yazı:

Naymanlarla mücadelelenin diğer bir yönü, Çengiz devletinde yaz (alfabe meselesidir. 1221-24 yıllarında Çengiz'in yanında bulunan Çin'li taoist rahibi, kinyasi Çang-çun bunu tasvir ediyor ve diyor ki: "Moğollar yazıyı Naymanlardan öğrendi. Nayman hanının mülkiyetinde bulunan Tata Tunga adındaki Uygur'u esir alıp, onu evladlarının muallimliğine tâyin etti ve onu yazı işlerinin idaresiyle vazifelendirdi. Bu hadâseden önce Moğollarda yazı yoktu. Onların kendi aralarında ve diğer devletlerle haberleşmeleri şifahi idi. Fakat ağaç ve kayınağacı kabakları üzerine bazı işaretler yaparlardı. Bu tip kertme, oyma yazı, Macaristan'da da olmuş, Avarlar da bunu kullanmışlardı. Bunlardan bazı örnekler kalmıştır. Madeni eşya üzerindeki bu yazılar Göktürk yazısıdır ki, Asya'nın batısında, hatta Kuzeydoğu Avrupadaki Fin kavimleri arasında bile biliniyordu. İbn Nedin, Fihrist'inde der ki "Türklerin yazıları yoktur. Fakat tahta üzerine işaretler yapıyorlar" İbn Nedin, şu halde Göktürk alfabesini yazı olarak ka-

bul etneyip, onu tahta üzerine yapılan işaretler olarak ka'ul ediyor. Bu kerime, aynı yazı, Çang-Çun'un dediğinin aynıdır. Çinliler de Göktürk yazısını yazı olarak kabul etmemiş oluyorlar. Zira bu köşeli olup, daha ziyade kazıyıp yazmaya müsaitti. Buna karşılık Uygur yazısı Arap yazısı gibi bitişikti. Bu itibarla Uygur alfabesi yazı sayılmış, Göktürk alfabesi yazı sayılmamış, Türkler yazıdan, alfabeden mahrum bir kavim gibi yazılı kaynaklara geçmiştir. Moğolistan sahasında Orhun yazısı sonraları da devam etti. Bunu Moyunçur kitabesinden anlıyoruz. Hatta, daha önce de söylendiği gibi, Çengiz'in ölümünden sonraya ait iki küçük satırlık bir cümle dahi vardır. Ancak bu Orhun yazısının en önemli geç örneği Moyunçur kitabesidir.

Moyunçur kitabesi, Türkçe en zengin malûmat ihtiva eden kitabelerinden biridir. 8. asrın son yarısında yaşamıştır. Bu hususta, enteresan bir haberi Cuveynî zikreden. (Ciyk I, s. 40-42) Orhun havâlisinde, bir kuyu kazarken bir kitâbeye rastlamışlar. Taş üzerine kazılmış olan bu kitabeyi okuyan kimse çıkmadı. Nihayet bunu Çin'den gelen birisi okumuş ve muhtevasını Cuveynî nakletmiştir: Bu Uygurların menşesi efsânesidir. Resideddin'in Kut dağı dediği, Cuveynî'nin sadece Dağ dediği yerde, Uygurların başında bulunan hükümdar sülâlesinin ilk fertleri "Üzerleri giyinli olarak" 5 prens doğmuştu. Bunlardan Buku hükümdâr, Tünge Naib olmuş, diğer üç kardeş de Çin, Tangut ve Kırgızların ülkesine 100.000 kişilik ordularla gönderilmişlerdir. Anlaşıyor ki, bu kitabe Orhun kitabesi değil, aynı yerde, ayrı bir kitâbedir. Anlaşıyor ki bu Uygurlar devrinde 9. asrın ilk yarısında yazılmıştır. Asıl tema dağdan beş prensin doğmasıdır. Onlar "üniformalı, kılıçlı ve başlarında börtükleri" olduğu halde doğmuşlar. Bu tip motif daha başka yerlerde de rastlanır. El Birunî Kâbil'de, M.Ö. ki devirlere ait olmak üzere Börütegin'lerin bir mağaradan doğuşlarını anlatır. Burada da prens "üzeri üniformalı olduğu halde" doğarken, halk da bunu seyretmiş; bu olay, halkın gözü önünde olmuştur. Halk şairleri, Çengiz evlâdından gelen prensleri nedhederken "üzerinde elbisesiyle doğmuş prens" derler. Kut dağı efsânesi bir yandan Karakorum taraflarında, Börütegin efsânesi Afganistan'da Kâbil taraflarında, nihayet bozkır şairleri de kuzeyde aynı şeyi, motifli kullanmaktadırlar. Çengiz'li ülkesinde eskiden Orhun yazısı bilinmiş, onu kullananlar da çıkmıştır. Daha sonra kâtipler Uygur yazısını kullanmışlar.

Çengiz Tatta Tunga'yı savaşta esir alıp, kâtip yapmış, Oğullarına Uygurca öğretmekle vazifelendirdi. Bu şekilde Çin'de Uygurca-Türkçe resmî dil oldu. Gerçi Moğolca da yazılmış, ancak nute'ler olanı Türkçe olmuştur. Bu durum, yani Uygurca'nın hakimiyeti 1204 Nayanlarla savaştan 1278 e kadar devam etti. Bu arada Kublây Kaan Budizmi kabul edince, Budizm Türkçeyi unutturdu ve yerine Moğolca kabul edildi. Bu sırada Kubilay Kaan dörtgen şekilli yeni bir yazı icad etti. Bu dört köşeli yazı Çin'e 1269'da girdi ve 1284 de Kaan'ın emriyle Uygurca yazı yasaklandı. Tibetli rahip mülhen köşeli bir yazı Phag-ba yazısını icad edip, Kubilay da bunu kabul etmişti. Ancak buna bir de Budizm eklendi. Budizmle birlikte bütün Moğolca ve Tibetçeyi tatbik eden kültür yerleşti. Bu yazıya Moğolların millî yazısı da denirdi, zira yazıyı Kubilay tertip ettirmişti. Halbuki Kubilay kaanın ailesi Türkçe konuşuyordu.

Prof.Z.V.Togan, daha 1912 de nesredilen Türk tarihine dair eserinde (s.128) Kubilay kaanın kendisinin Türkçeye ve Moğolca çok ehemmiyet verip, Çindeki menleket işlerini Türkçe yapmış diye yazmıştı. Kitabı tenkit eden bir Rus bilgini bunun yanlış olduğunu, Phagba yazısıyla sadece Moğolca yazıldığını söyledi. Ancak Üniversite Kütüphanesi F 1423 numaralı Mecma ul Garaiib'de (ki bunu Fatih'e Baysunkur göndermiş olmalıdır) üzerinde Fatih'in Uygurca denemeleri de vardır, Fatih Uygurca'yı millî yazı kabul ediyordu. Anlaşılan bu Phag-ba yazısını da Baysunkur Fatih'e göndermiş olmalıdır) önceleri bahsedilen Kubilay'ın ölümü sırasında söylediği sözler, bu alfabe ile yazıldığından Prof.Z.V.Togan'ın daha 1912 de tahminleri doğru çıkmıştır. Moğollar 1368 de Çin'i terkettikten sonra da bu yazı Çin'de kaldı. Moğolların kendileri Uygur yazısını kullandılar. Ancak Moğolistan'da artık Moğol dili galip geldi. Moğolca Budizmle beraber gelmiş, Türkçe ile ilgiyi kesmiştir. Kubilay Kaan devrinde dil Türkçe idi.

Cihan harbi sıralarında Şarkî (bir Türk subayı) Türkistan'da seyahat ederken kendisine dağlarda Kubilay Kaanın bir kitabesinden bahsetmişler. Burada Kubilay Kaan: "Benim budunun Türk" demiş. Bu zat kitâbeyi gördüğü gibi nakletmiş, ancak neşredememiş. Bu kitâbe Çin seddine bitişik bir yerdeydi. Bu kitâbe ile artık onun Türkçe söylediği kesinlikle

anlaşılmış oluyor. Hocamız bu zattan kitabeyi, bugün yarın derken alamadı.. Halbuki aynı hataya Abdülhak Hamid'de de düşmüş, adam çok geçneden ölmüştü. Bu zat da şimdi vefat etmiş. Bu kitâbe ne halde biliniyor. Çengiz evlâdının Türkçeden kesinlikle ayrılıp Moğolca'yı tercihleri, doğuda 1284 de olmuş ve Uygurcanın yerini 1284 de bu Pağça alfabesi almış.

Çengiz'le Ong Han'ın savaşından ve Ong Han'ın mağlup olup, Naymanlar tarafından öldürülmesinden sonra, oğlu Sengün askerini ve bir kısım kireyitleri alarak Moğolistan'dan Tibet hududuna gitti. Gittiği yer "Börü Tibet" tesniye ediliyor. Börü bilindiği gibi kurt demektir. Tarihlerden anlaşılıyor ki Börü Tibet Kukenor'un batısı, Altındağ taraflarıdır. Burada Işık Balgasun adlı bir şehir de olmuş. Burada Halaçlardan Kılıçarslan'la çarpışıp mağlup olmuş ve bir tarafından öldürülmüş. Kılıçarslanla savaş Reşideddin'de kesinlikle belli değildir. Bu Markwart ve diğerleri tarafından bahis konusu edilmiş, lâkin tespit edilmemiştir. Bu defa Prof.Togan, 1964. Delhi 26. Müstesrikler kongresin'e "Halaçların Tibet ve Şarkî Türkistan'a seferleri" adındaki tebliği ile izah etmiştir.

Bu hadise 1205 de yani Çengiz'in kendisini "Çengiz" ilânından bir yıl önce olmuştur. Halaçlardan Muhiddin Bahtiyar'ın Tibet'e sefer ettiği Ebül Gazi'nin Şecere-i Terâkinesinde zikredilmektedir. Reşideddin'de Sengün'ün Börütibet'de gizleniş bulunduğunu, burada Kılıçarslan tarafından öldürüldüğünü söyler. Ebül Gazi'deki malûmat Bahtiyar'ın Çengiz'e karşı seferidir ki, bunun tafsilatı Hind tarihlerinde de vardır. Keza bu seferden dönüştü Brahmaputra üzerindeki bazı hadiseler dolayısıyla orada nehir üzerinde bir kitâbe kalmıştır. Burada, Halaçlarla Ordudaki diğer Türkler arasında hadise çıktı. Türk generali burada bırakılınca köprüyü yıkmış, onlar geçememişler. Neticade onlar Bengal'e gidip, orada sülâle kurmuştur. İşte Reşideddin, Ebül Gazi, Hind tarihleri ve köprü kitâbesindeki malûmat birlikte mütalaa edilince Türk tarihinin karanlık bir noktası aydınlanıyor. Muhammed Bahtiyar, yanında bir hayli asker olduğu halde Assam'a, oradan Neçal'e çıkmış, Brahmaputra'dan yukarıya, dağlık yerlerden çıkmışlar. Börü Tibet'e geldiği sırada orada Karapeten adında bir yere varmış. Orada Hristiyan Türkler oturuyordu. İstihkân ve kaleleri taştandı. Muhammed Bahtiyar, az bir mesafâ kaldığını öğrenince ihtiyatlı davrandı ve onlarla fazla savaşmadan vergi vs. alıp çekildi. Hind tarihleri onun geri çekildiğini zikreder. Ancak hepsi dönmemiştir. Kılıçarslan orada kal-

niş ve Sengünle savaşarak onu öldürmüştür ki, Reşideddin'in kaybettiği budur. Karapeten neresidir ve burada oturan Türkler Hristiyan olarak olarak tevsif edilmiştir. Hristiyan Türkler Kireyitler olabilir. Nitekin Karapeten Ong Han'ın birâderi Çahanbu'nun bir ismi inmiş. Bu zat, bir vakitler Ong Han'ı menleketinden atmış, o da Karahıtaylara gitmiş, orada pek fakir düşmüş, bir keçi sürüsünün südüyle karnını doyurmuş. Çengiz'in müsaid yardımıyla geri dönmüş, ancak Çengiz'e de ihanet etmişti. O sıralarda Çahanpu da Tangut ülkesinde bulunuyordu. Orada evlenmiş, kendisine Börü Tibet'de bir şehir vermiş. Bu da ken'i ismiyle, Karapeten diye anılmıştır. Anlaşıyor ki, sonradan yeğeni Sengün de bu sahaya amcasının menleketine gitmiştir. İşte Muhammed Hahtiyar, oraykadar gelmiş, Halaçlar muvaffak olup, Kireyitlerin kalelerini alıp Sengün'ü de öldürmüşlerdir.

Kireyitler bu hadiselerden sonra Kâşgar taraflarına indiler. Hatta daha ileri, batıya giderek Aral taraflarına da geldiler. Nasturî Kireyitlerinin bu hareketi Ong Han, yahut İslâm kaynaklarının onun Hristiyan olması dolayısıyla verdikleri isimle İvan'ın savaşı Abdüllatif Bağdadî'nin Tatar fûtuhatının başlangıcı eserinde zikredilmiştir. Bundan nakiller Zehbi'nin "Tarih-i İslâm"ında vardır. Burada "Onlar Kâşgar'a geldiğinde Harezşah Muhammed halife ile savaşmak üzere Hanedan'a gâtmiştir. Ancak ülkesinin doğu sınırlarına Kireyitlerin gelmesi üzerine, geri çekilmek mecburiyetinde kaldı. Senarkant'a döndüğü sırada Kireyitler geldi, ülkeni istilaya uğruyor diye haber gelince çekildi. Yoksa İslâm tarihlerinin zikrettiği gibi Halifenin nanevî nüfuzu, onu kurtarmış değildi. Halaçların Börütibet seferi ile o sahadaki Kireyitler yerlerinden atılmış, onlar da Kâşgar taraflarından Harezşah arazisine girmek mecburiyetinde kalmışlardır. Kireyitlerin böyle kalabalık kütleler halinde gelmeleri üzerine Harezşah Muhammed, menleketinin istilâya uğradığını haber alarak Halife üzerine, Bağdat'a yaptığı seferi yarıda bırakarak dönmüştür. Fakat Kireyitlerin bu kalıntıları Harezşahlar için tehlikeli değildi.

Çengiz'in Naymanlarla savaşından sonra, bir kısım Naymanlar Batı Sibiryâ'da yaşamışlardır. Onların tarihine dair kayıtlar Sibiryâ sahanın kavinleri hakkınca malûmat toplanmış, bunları kendi tarihlerine yazmışlardır. Hatta bazı tatarca tarihî kaynakların malûmatını kullanmışlardır. Bu Naymanlardan bazı aileler, yakın zamanlara kadar mevcut olmuş, hatta Prof.Togan onlardan bazıları ile de görüşmüştür.

27 Ocak 1970

Çengiz'in Fetihleri:

.Çengiz'in hakan olduktan sonraki başlıca işi Tangut ve Çin'i fethetmesidir. Zaten kendisi de bütün fütuhatının sonunda da Tangutlarla uğraşmış o onları tamamen yok ettikten sonra ölmüştür. Yani Tangut ülkesini elde etmek; Çengiz için çok mühim bir işti. Bunu tamamladıkta da epeyce zahmet çektii. Çengiz'in Tangut'ları ve Çin yahut Kin'leri elde etmeyi, bu devletleri yok etmeyi niçin temel gaye edindiği dikkate değerdir. Çengiz acaba bu seferinden önce bir gün Batı Türkistan'ı alacağını, şarkı Avrupa'ya yayılacağını tasavvur etmiş idi? Kanaatına göre bütün bunlar Çengiz'in kafasında vardı. Kendisi büyük bir devlet kuracağını biliyordu ve bunun şuurunda idi. Bunun içindir ki, hadiseler onu değil, o hadiseleri sürüklemiştir. Kafasında büyük bir devlet taslağı vardı ve bu ona, gelecek olarak ecdadından miras kalmıştı. Çengiz herhalde Oğuznâme'yi pek iyi bilmiştir. Zira bir dünya devleti kurnak için Önce Çin ve Tangut'u almanın, Ortaasya'ya sahip olmanın, nihayet Hazar denizini güneyden kuzeye geçmenin şart oldu şunu düşünmüş; bunları yerine getirmiştir. Bu üç unsur, Çin, Ortaasya ve Hazar olmadan Çihan hâkimiyeti olmayacaktı. Onun düşüncesi bu idi.

(Çengiz, daha Batı Türkistan seferini bitirmeden Cebe ile Sübideyi İran'a gönderdi. Hazar denizi dolayıp üç yılda işlerini bitirmeleri talimatını verdi ve kendisi ni Cungarya taraflarında bulmalarını söyledi. Gerçekten de Cebe ile Sübidey Hazar'ı Çengiz'in tasarladığından daha kısa zamanda dolmuşlar, iki yıl sonunda kararlaştırılan yerde Çengiz'e seferlerinin raporunu sunmuşlardı. Bu vakıa Çengiz'in kafasındaki plânların mükemmelliğini göstermektedir?)

Çengiz'in Hakan olduktan sonraki seferleri de böyle plânlanmıştı. Gerçi Çengiz'in Çin seferi için gereken pek kalabalık ordusu yoktu. Fakat elindeki ordunun yapabileceğini yaptırmış, pek ilerisine gitmemişti. Büyük seferlerine önce Tangutlarla başladı. Daha kendisi Oruhn taraflarında iken, kumandanlarına ufak seferler yaptırdı. 1209 da bizzat hareket etti. Tangutları bastırdıktan sonradan ki, Çin seferine başladı. Zira Tangutlar dururken, Çin seferinin başlamanın felâketle neticeleneceğini biliyordu. Tangut seferi niçin oldu? Bu önemlidir. Çengiz de eski Hun

hükümdarları gibi tarihi çok iyi bilmiştir. Tangutlarla ilgili hadiselerin bazı teferruatını ancak şimdi biliyoruz. Çengiz'in ecdadı önce Çin ile Tibet arasında, Kansu taraflarında yaşıyorlardı. Bir kısım Oğuzlar ve Çengiz'in ecdadı Kukenor'un kuzeyinde Altındağ-Nanşan civarında ililer. Osmanlıların ataları ve Çengiz'in mensup olduğu Börçeginler burasını milâdi 11. asırda, 1030-1040 yıllarında terkottılar. Bu hadiseler de büyük olayların neticesinde olmuştur.

Tangutlar Tibetlilere yakın bir kavimdir. Tangutlar hayli karışıktır. İçlerinde bir hayli Türk unsur olmuştur; ancak onlar aslında bir Tibet kavimdir. İdare eden sülâle Türk olup, böylece bazen Türk kabul edilmektedir. Kâşgarlı'daki Tangut Beyine ait şiirler Osmanlıların ve Çengiz'in eski tarihine aittir. Bu şiirlerde Tangut Beyinin "Hatun Sını" şehrini aldığından bahsedilir. Tangutlar bu şehri 1030 yıllarında Kıpçak ve Uygurların elinden alıp, bu sahadaki kabileleri tazyik edip, yerlerinden çıkarmışlardır. Qay ve Qunlar batıya doğru gittiler. Diğer Tatar, Karakatar aşiretleri ise kuzeye, Baykal gölüne doğru gittiler. Bu göçler tabii ki pek büyük kayıplarla yapılmıştı. Bunun için şimdiki Moğolistan sahasında yaşayan Türkler, Tangut'u bir millî düşman bildiler. Çengiz'in Tangut seferinin menşei bu devreye dayanır. Böylece eski hadiselerin hesabını soracaktı:

Tangutlar ortadan kaldırılmadan Ortaasya tan bir hakimiyete alınamazdı. Çengiz bu 1209 seferinde bazı Uygur tacirlerinin de tesirinde kaldı. Zira Tangut, Çin ile batı arasındaki ticaret yolunun tan ortasında idi. Bu ticareti tan mânasıyla Tangutlar kontrol ediyorlardı. Bu sebeple Çengiz'i teşvik ettiler. Keza Müslüman' tacirleri de Çengiz'i Çin'i alması için teşvik ediyorlardı. Çengiz Tangutlara karşı bizzat hareket etmeden evvel, oraya dört külük ve dört köpeğini göndermişti. Daha sonra dört oğlu ile beraber Tangut seferine hareket etti. Onların başşehrini nuhasara etti. İlk defasında onları tamamen yok etmedi. Vergiye bağlamakla iktifa etti. diğer taraftan Tangut'dan, ordusu için gerekli alet ve maddeleri de elde etti.

Çengiz 1211 baharında Çin seferine çıktı. Bu seferinin de bütün kumandan ve oğulları yanında idi. Bu seferide de intikan hissi esas şunlardır. Çengiz'in büyük babası Anbekey Han, bir savaşta Cücen (Kin, Chin) ordularına esir düşmüştü. Onu Pekin sokaklarında rezil ederek öl-

dürmüşlerdi. Onun böylesine öldürülmesine bozkırda destan halinde yayılmıştı. Çengiz'i Chin üzerine tahrik eden bir diğer sebep de, bu Cucen, yahut Türklerin dediği gibi Çürçütlerin bozkır kabileleri arasında tatbik ettikleri iğva, birbirine düşürme siyasetidir. Çengiz devrinde bugünkü Çin sahasında iki devlet vardı: Kuzeyde, Chin (yahut Kin, Cucen, Çürçüt) ve güneyde Sung'lar. Çürçütler, Cucen, Chin, Kin Türkler yakın Mançu asıllı bir Altay kavmidir. Ancak Türklerle karşı düşmanca bir siyaset takip etmişti. Çengiz Kin Hududuna yaklaşırken bir tepeye çıkıp Şamanî usulünde ibadet yaptı. Bu dört gün sürdü ki, börtünü çıkarıp, kemerini çözüyor ve Tanrı'ya hitaben: "Senin hizmetindeyim. Aziz milletimin haklarının verilmesini istiyorum. Bu kavim bizim başlıca düşmanımız. Muzaffer olmak istiyorlar." diyor. Dört gün sonra oradan ayrıldı. Buna benzer bir vakıa "itikaf" olarak İslâmiyette de vardır. Bu bittikten sonra Cebe Noyan'ı Kin-Yan-Guan yahut Denir-Kalka, denir davar, kapı adında Tangut hududunda bulunan, en mühim şehrini almaya yolladı. Çengiz'in kendisi de doğrudan San-tun'a geldi. Cebe ve Cuci, oraya gidip şehri aldıktan sonra bütün ordu Pekin'e geldi. Pekin önlerinde biraz durdu. Ordu kumandanlarını topladı ve plânını onlara söyledi.

Çengiz'in ordusu Çin ve Tangut'u istilâ edip, oralara hâkim olacak kalabalıkta değildi. Bu itibarla plânını ona göre yapmıştı. Çinlileri kendi itaatına alma siyasetini kullandı ve böyle kuvvetlerle Çin'li fethetti. Çengiz bu seferi sırasında nisli görülmemiş katliamlar da yaptı. Meselâ bir gecede yarın milyona yakın harp esirinin öldürülmesi gibi, Ancak daha çok önceleri Vladimirtsef Çengiz'in Çin seferindeki tutumunu güzelce izah etmişti. Çengiz Tangut ve Çin seferinde milleti kendisinden nefret ettirme değil, aksine onları kendisine çekerek siyaseti güttü. Bu siyasetinin başarısı sayesinde elde ettiği Chinlileri Çürçütleri, onların kuvvetlerine karşı kullandı. Ancak gerektiği yerde katliam yapmaktan da çekinmedi. Bunu da iki gayeye matuf olarak yerine getirdi: Çengiz kendisine itaat edenlere karşı son derecede âdildi. Onlarda hiçbir haksızlık ve yolsuzluğa yol vermiyordu. Diğer gayesi de kendisine itaat etmeyenlere hiç merhametinin olmadığını göstermektir. Bu katliamlarla, sonraki hareketlerinde karşısında çıkacaklara ders vermek istedi.

Bu seferinde Chin imparatorluğunu yok etmedi. Zira bu iş için ülkenin ta içerilerine girmek ve bunun için de çok daha büyük kuvvetler gerekti. Halbuki bu iş için teşekkül halindeki kendi ordusunu ezdirmek istemedi. Çengiz'in bütün hareketleri şuurludur, plânlıdır. Her adımı akıl ve plân gereğidir. Bir yere kadar gideceğini dediğinde oraya gidiyordu. Ve orada yapacağı da malûndur. İtaat edenler adilâne idare edilecekler, etmeyenler yok edilecekti. Çengiz siyasetle, bu strateji ile ülkeye hakim olacaktı. Bunun için kendisine mâni olabilecek unsurları tamamen eziliyordu. Bu hususta merhameti yoktu. Bunu komşuları gayet iyi biliyorlardı. Zira aldığı yerlerde yaptığı malûndur. Diğer taraftan Chin'lilere karşı Kidanları isyan ettirip, onlarda istifade etti. Kidanlardan teşkil ettiği birlikleri, ordusunun ön saflarına koydu. Zaten Kidanların dilleri de kendilerine yakındı.

Çengiz bu seferi sırasında, Pekin'de bazı değerli devlet adamlarıyla da karşılaştı ve onlar hizmetine girdiler. Yeh-lu-çu-tsai eyi bir tahsil görmüşü ve alim bir kinse idi. Çengiz'in oğulları devrinde devlet işlerinde büyük bir nüfuz kazandı. Çengiz bununla karşılaşınca "ismini duyuyum. Ülkende son ilmini yükselteceksin. Eski Kidan devleti idare sistenini tatbik edeceksin" demiştir. Bu sözler Gizli Tarih de nazım olarak nakledilmiştir. Çengiz 1212 de bazı Kidan devleti adamlarına alarak Kerulen havzasına döndü. Bu sahada daha Karakorum bina edilmemişti. Bu civarda bulunan Uygurlardan kalan Ordu Balık'ı ise Paytaht edinmedi. 1214 de Çengiz Çürçütleri yok etmek, Sungluların ülkesinin fethine başlamak üzere plân yaptı. Bu işi de Mukali Celâyirle havale etti. Çengiz bu seferinde Sarıırmak bükümünün kuzeyini tamamen ele geçirdi. Nenkiyas ve Karaçar'da aldı ve burada bir devlet idare makinesi kurdu. Bu makine gösterdi ki, Çin Çengiz için büyük hareketlerin başlangıcı imiş. Çengiz ordusunun masraflarını kapamak için bu seferi yaptı. Onlar Kerulen havzasına pek çok servet getirdiler. İşte bu servetle Türkistan seferinde ordusunun teçhizatını ve eksikliklerini tamamladı.

29.1.1970

Keza oradan askerî nakliyat için pek çok deve getirdi. Üçüncü olarak Çin'den teknik eleman, uzman ve sanatkarlar getirdi. Bunların çalışmaları içinde heven binaların yapılmasına başladı. Bu vakitlerde Batı Türkistan'a gideceği seferin plânlarını hazırlamış ve oğullarını bazı küçük seferler de yaptırmıştı. Böylece sahaya tanınmış oluyordu.

Çengiz'in nuvaffakiyetlerinden sebeplerinden birisi, seferlerinde hep harita kullanmasıdır. Haritaları işleriyle oğlu Cuci neşgûl olmuştur. 1216 da Cuci, Merkitleri takip ederek Kazakistan sahasının ortalarına kadar geldi. Merkitler Kıpçaklara yakın olduklarından bu sahalarla kaçınırlardı. Cuci onları takip ediyordu. Merkitlerin bu tarafı gelişini Harezmsah da biliyordu ve o da bu sahaya bir kuvvet göndermişti. Her iki kuvvet Batı Kazakistan'da, Ural yakınlarında İrgiz'de karşılaştılar. Her ikisinde Merkitleri takip eder görünüyordu. Aralarında bir çarpışma olmadı. Harezmsah ülkene geliyorlar diye endişeli olabiliirdi.

Bu arada Çengiz'in büyük diplomatik teşebbüsleri oldu ki, Halife ile Teması bu cümledendir. Bazı çağdaş Müslüman âlimler bunu pek ~~nüktüvî~~ görmüyorlar: Zira İslâm halifesinin bir Müslüman hükümlara, Harşah'a karşı şamanî Çengiz'le işbirliği yapmasının inkansız olduğunu söyler. Gerçi İbn Esfir ve diğerleri bu nevzuda susmuşlardır. Ancak bu husus Mirhond da açıktır. Aleaddin Harezmsah Çengiz kadar ihtiraslı ve cihangi olmak davasında idi. Kendisi inzalarını "İskender-i sâni" olarak yazıyordu. Çengiz ona bir mektubunda herholde kasıtlı olarak "oğlun" diye hitâ etmiş, onu kendisinden daha aşağıda gördüğünü belli etmişti. Ancak bu Harşahın hoşuna gitmemiş olmalıdır. Çengiz 1215 de Pekin'i aldıktan sonra müddet orada kalmıştı. Bu vakitte Harezmsah'ın bir elçisi geldi. Bir diğer rivayete göre elçi, Çungarya taraflarında geldi. Her ikisinde de Çengiz in siyasi olarak davrandığı, gelen elçiye çok hürmet gösterdiği, kaydedilmiştir. Çengiz "dünyanın inarı, ticaretle kain olur; onun için aramızda ticarî münasebetleri güçlendirilin" diye Harezmsah'a karşılık verir. Harezmsah'ın elçileri aslında sırf tecessüs için, Çengiz ne yapıyor nasıldır gibi suallere cevap bulmak için gelmişlerdi.

Harezmsah gerçekten de bütün Asya'yı, İslâm âlemini ve Çin almak fikrinde olmuştur. Devrinde Abdüllütif Bağdadî, Harezmsah'ın siyasi etraflıca tathik etmiştir. Belki bir zamanlar kendisi de Harezmsah'ın hizmetinde bulunmuştur. Keza Yaqut da Harezmsah Alaeddin'in siyasetini tenkid ederler. Her ikisi de ayrı ayrı, aynı şeyi söylerler. "Harezmsah son derece haristi, ancak bu ihtirasının temeli, esası dayanak noktası yoktu. Onu düşünemiyordu. İskender'in diyordu; Lâkin İskender'in yanında Aristo ve bir çok güzide kurandani olduğu halde, Harezmsah herkesi öldürüyordu. Annesiyle, annesinin mensup olduğu Kıpçaklarla arası ~~...~~

Bunların hepsi de sonradan Çengiz'e temâyül ettiler. Herezmşah Türkistan İslâmı korumadı, aksine Hristiyan Küçlülle ittifak ederek, onun Müslümanları ezmesine ses etmedi. Bilhassa Fergane'de Müslümanlar pek çok tazyik gördüler. Bütün bunlara sebep Herezmşah gösteriliyordu. H. Qaxvîni de Zafernâme'sinde bu hususu güzelce yazmıştır. Dünya siyasetini tahlil ederek, "Herezmşah'ın ihtirâsı büyüktü, fakat tedbiri yoktu" der. Çengiz bütün ordusuyla gelirken, o ordusunu türlü şehirlere dağıtmış, böylece ülkesinin bir kısmının dahi Çengiz'in yağmasına mücadele etmeyeceğini göstermişti.

Herezmşah, karşısındaki düşmanın, Çengiz'in büyüklüğünü müdrikti. Böyle olunca hiç olmazsa Halife ile anlaşması lâzımdı. O ise Bağdat'ı almayı aklına koymuştu ve böylece Selçuklularınki gibi bir duruma gelmiş düşünüyordu. Bağdattaki Abbâsî Halifesi ise Herezmşah'a karşı hertürlü kuvvetle anlaşmaya razı idi. Halife kendisi zaten bir nevi tarikatla, kardeşlik vs. tarikatiyle meşguldü. Bu bir nevi fütüvvet teşkilatı olup, Anadolu'da da olmuştu. Ancak bizde idâre asker adamların elinde bulunmuştur. Oysa Bağdat'ta savaşı değil, kardeşliği düşünür bu teşkilat daha nüfuzlu oldu ve orayı içerden çürüttü. Zira bu cins teşkilâtlardan, günümüzdeki masonlukta olduğu gibi, yahudi ve Hristiyanlar istifade ederlerdi. Gerçi halife kendisi kültürlü bir şahsiyette. Ancak askerî teşkilatı, yoktu. Alaaddin Herezmşah onun ülkesini almak, kendi paytahtını Selçuklularda olduğu gibi Rey'e nakletmeği düşünüyordu.

Herezmşahlar kendileri Kıpçak-Kanglı aşiretindendi. Melikşah devrinde Enuştegin oraya, Herezm'e vali olmuştu. Şimdiye kadar meçhul kalan bir gerçek vardır. Afganistan'ın kuzey kısımları, Sarıpur taraflarına Garcistan denir. Buradalar 10. 11. yy.larda Kıpçakların elinde idi. F.Köprülü vb. bu Kanglıların oradan nasıl glenmiş olabileceklerine şaşarlar. Anlıyoruz ki, Herezmşahların kendileri Kıpçak hanlarından olup Enuştegin'in "Tekin"liği dahi isminden bellidir. Onların o vakitki merkezi Garcistan tarafları olmuştur. Fakat Herezmşahlar kendilerinin mensup oldukları Kıpçaklara karşı dostça hareket etmediler, onları kırdılar. Herezmşahlar orada, daha ziyâde şehir halkına dayanırlar. Hatta Herezmşah Atsız' öven bir şiirde, İjranlı bir şair "onun aslının Türk olduğuna dair rivâyetin zayıf olduğunu, Sasaniler neslin' en gösteren rivâyetin ise güneş kadar açık olduğunu söyler. Belki Herezmşahların kendi temâyülleri de bu yoldu idi, ki devrin umumî kanaatı olmalıdır. Yâni Herezmşahlar tanınan

Türk oldukları halde, şehirli İranlıların tesirinde kalmışlar, bozkur halkına karşı soğuk davranmışlardı. Gerçi Çengiz'in kendisi de aristokratı. Ancak, o halkın hiçbir zaman ezilmesine müsaade etmemiş, onları katiyen kırmamıştır. Hatta o halkı için yaşayan bir hükümdar olmuştur. Harezşah ise böyle hareket etmedi. Ortaasya'nın yüzyıllardır devam eden Müslüman Türk sülâlesi Karahanlıların son ferîi, Osman Han'ı öldürdü; yine geçirdiği Sencer'a de öldürdü. Semerkant'ın idaresini bu soylu olmakla beraber halka yakın olan Hanlardan alarak, Sadr'lara ver'i. Bu Sadrlar devrinden en zengin, en aristokrat bir zünresi idi; dini hüviyete de sahip olup, halkla katiyen münasebetleri yoktu. Semerkant uzun zamandanberi halka yakın olanların idaresinde olduğundan bu halkın hoşuna gitmedi.

Harezşah Alaaddin, Çin'i zaptederek kendisinin Cihan fatih olmak yolundaki emellerinden birinde kendisinden önce davranan Çengiz'in hareketlerini dikkatle takip ediyordu. Bunun için Çengiz'e iki defa elçi göndermişti. Çengiz de bu elçilik heyetine karşılık çok zengin bir ticaret kervanı yolladı. Ancak bu kervanları Harezşah yağma ettirdi. Savaşın sebebi, bu kervan yağması, bunu Harezşah'ın tozmin etmesidir. Bu kervanın tacirleri tamamen Müslüman idiler. Bu sırada Otrar'da hakim bulunan Kanglılardan Qayır Han, bu işi yaptırmıştı. Qayır, yahut Qadır, Arapça, "kadir" olmayıp, kudret ifade eden Türkçe bir kelimedir. Bu zat, Harezşah'ın rızası ve teşviki ile bu kervanı basıp yağma etti; tacirleri de öldürdü. Ancak bir kısmı, Otrar'dan kaçıp kurtuldu ve olayı Çengiz'e haber verdiler. Otrar'dan kaçabilenleri, halkın Harezşah'dan memnun olmayıp, onun zulmüne uğrayanlara yardım etmeleriyle mümkün olmuş olmalıdır. İşte Çengiz bu olaydan son derece müteessir oldu. Ve Batı Türkistan'a sefer kararlaştırdı. Artık bu seferinde bütün Batı Türkistan'ı alacaktı. Ayrıca Hazar denizini ülkesinin içine katacaktı.

Harezşah, üzerine yürüyen Çengiz'in merkezî ordusunu, parçalayıp yenmeyi düşünüp, askerini kalelere ayırdı. Çengiz'in kumandanları değiştirilebilir kimseler olduğu halde, Harezşah kuvvetleri, müstakil kumandanların idaresinde idi. Kumandanları içinde en kudretli oğlu Celâleddin Harezşah idi. Ancak oğlu ile arası açıktı ve oğlu, annesinin tarafını tutuyordu. Annesi Türkân Hatun, Çengiz'in tarafını ilzan ediyordu. Lâkin Çengiz buraları aldıktan sonra, "oğluna ihanet etmenin cezasını çek" diyerek onu Karakorum'a kadar yaya yürüttü. Bunun tafsilatı Handullah Gazvi-

ni'nin Zafernâme'sinde vardır. Kıpçak generalleri Harezşah'a düşman olup, Çengiz'e "biz de aynı milletiz" diyorlardı. Bunlar Bayatlılardan olup, Çengiz'in maiyetindeki Bayavut'larla akrabalık hissetmişler olsa gerek. Bu generallerin de teşviki ile Harezşah Çengiz'i, ayrı ayrı şehirlere bölünmüş bir ordu ile karşılamaya karar verdi.

Çengiz Otrar'a kadar bütün ordusuyla birlikte gelip Burada, Harezşah'ın taktığını öğrenince, bütün şehirlerin arasına girip, öyle hareket etti. Böylece şehirlerin birbirine yardım etmesini önledi. Unulmayan yerlerden gelip, şehirleri birbiri ardınca zaptetmeye başlayınca Harezşah, büyük bir manevî yıkıntıya uğradı ve kaçmak istedi. Çengiz bu sefere çıkmadan önce de ibadet etti ki, sözleri Cami üt-tevarih'in Uyğurca tercümesinden nakledilmiştir: "Ey yüce Tanrı, Sart da (yani İranlı), Türk de senin bendelerindir? Fakat size karşı hürmette Sartlılar yollarını şaşırmaşlar. Bana yardım et! Bu parçayı Almanlar Şarkî Türkistan hafriyatında bulmuşlardır ki, halâ neşredilmemiştir. Çengiz bir yandan da bazı birliklerini Pamir'e gönderdiği zaman onlar Küçlük'ü öldürdüler. Kendisi de Otrar'dan Buhara ile Semerkant'ın arasına hareket etti, ki geldiği yola Han yolu denir. Buhara'yı aldığı anda atı ile beraber Ulu Cami'ye girdi. Minnere çıkıp bir de nutuk söyledi. Burada söyledikleri Şems-i Kâşânî'de nakledilmiştir." Siz ahlaksız insanlarsınız. Sizin sözünüze inanılmaz. Halbuki sizin Peygamberiniz ne doğru şeyler söylemiş. Siz onu tutmuyorsunuz! Burada âlinlere atını tutturmuş, yem verdimiştir.

Çengiz Buhara'dan sonra Semerkant'a geçti. Harezm'e de oğulları Cuci'yi yolladı. Kendisi Belh'e, Hind sınırlarına geldi. Bamyândaki Budist manastırlarını ve Belh'i tahrip etti. Tuluy'u Nisabur'a, Çağatay'ı da Afgan taraflarına gönderdi. Bu sırada etrafının sarılmakta olduğunu gören Celâleddin Harezşah, Hindistan'a geçti. Celâleddin Harezşah'ın maceralı hayatı, kâtibi bulunan Nesevî tarafından yazılmıştır. Celâleddin Anadolu'ya kadar geldi. Hatta Yassıçemen'de Selçuklu Sultanı Alaaddin Keykubad ile savaştı ve Osmanlıların mağlup durumundaki Selçuklulara yardım etmesi ile mağlup oldu. Ülkesini kaybetmişti ama, niyeti Anadolu'yu almaktı. Nihayet bu taraflarda öldürüldü. Babası Alaaddin Harezşah da Hazar denizinin adalarından birisine kaçmıştı. Orada öldü. Hazineelerini de Çengiz'in casusları ele geçirdiler. Çengiz, daha Türkistan seferi bitmeden, iki köpeği Cebe ve Sübidey'i Hazar denizinin etrafını dolaşmaları için

gönderdi. Bunlar üç senelik vazifelerini iki senede tamamlayıp, Çukaçek taraflarında Çengiz'e mülâki oldular. Çengiz de Türkistan seferini tamamlayıp, dönüyordu.

Çengiz, Cihan fatihi olmanın üç unsurunu da yerine getirmişti. Lâkin ecdadını yerinden yurdundan çıkaran Tangutlara hincı sönmemişti. Bu kavme karşı nahâyî bir sefere çıktı. Tangut'u tamamen yok etti. Bu seferi bitirdikten sonra, 1227 yılında, vefat etti.